

toate acestea cere să fie suit la postul de pilotaj și fără să ție seama de cea mai elementară prudență pornește la drum.

AMINTIRILE DOAMNEI BLERIOT

Doamna Louis Bleriot a binevoit să vorbească presei, reînviind momentele eroice din 25 Iulie 1909.

„Au trecut 30 de ani, spune dânsa gânditoare. Roata timpului își urmează drumul, fără oprire, fără întârziere. 24 Iulie 1909. În seara acestei zile, soțul meu a primit vizita locotenentului de vas Piogier, comandantul „Escopettei”, care i-a cerut ultimele instrucțiuni. Anzani, Hamet și Collin, prețioșii colaboratori ai lui Bleriot, l-au asigurat pe acesta că motorul este perfect pus la punct.

În dimineața zilei de 25 Iulie, la ora 3 am luat loc la bordul torpilorului, care a pornit în larg pe drumul care urma să fie străbătut în avion de soțul meu. Vremea era rece, iar în buzunarele pardesiului meu de ștofă, aveam un teanc de hârtii și documente pe care mi le dase în păstrare soțul meu. Urcasem pe puntea de comandă, unde așteptam în tovărășia ofițerilor, ziariștilor și celorlalți oficiali trecerea avionului.

Auzirăm deodată sgomotul motorului. Eram atât de emoționată, încât nu mă mai putui stăpâni și am coborât în cabină, nevoind să văd pasărea care ducea poate la moarte pe cel care mi-era totul în viață.

Avionul roti câteva minute asupra torpilorului, apoi se avântă spre coasta engleză. Au urmat ore de neliniște și teamă. Ce se întâmplase oare cu îndrăznețul sburător? Pierise în valuri? Înfrânsese natura? Nimeni nu ne putea lămuri.

Am sosit la Dover la ora 5,30. Era într-o încordare de nedescris. În fața portului, pe plajă, o pată albă. La un moment dat, marinarii începură să vorbească între ei:

„Bleriot a învins. A trecut Canalul”.

De unde știau acest lucru?

O barcă-motor a amiralității engleze acostă lângă torpilor, iar un delegat al amiralului îmi prezintă felicitările statului major al flotei pentru izbânda soțului meu. Pata albă de pe plajă era avionul lui. În câteva ore, plaja era neagră de oameni, cari veniseră să vadă minunea cu ochii lor.

Acuma 30 de ani, Bleriot traversa singur Canalul Mânecii.

Astăzi Canalul este traversat pe calea aerului de 100 de pasageri zilnic.

Ce minunat omagiu pentru Louis Bleriot!

PLAJA DIN TUȘNAD

Perla Carpaților; aceasta este denumirea Tușnad-ului, denumire pe care și-o merită pe deplin, căci cu drept cuvânt această stațiune balneo-climatică în afară de minunatele priveliști, cu munți înalți, acoperiți de păduri seculare de brad, cu pitoreasca vale a Oltului, cu aerul ozonat și surse minerale abundente, vă mai oferă și tot felul de distracțiuni.

Strandul atrage în primul rând un numeros public dornic de soare, înot și canotaj.

În cazinoul strandului se dansează și e locul de întâlnire a tineretului.

Dar despre frumusețile Tușnad-ului ar mai fii atâtea de spus... Stațiunea este foarte bine îngrijită și în mare progres grație priceperei d-lui Avocat Ioan Hamzea președintele oficiului local de turism, care este și președintele Cooperativei Balneare Tușnad în care calitate și-a apropiat o vastă experiență. Vremea este admirabilă și lume multă.

Rep.

Prima grijă...

dimineața și seara trebuie să fie puțină pastă de dinți OVENALL. Toată lumea este de acord că pasta de dinți OVENALL este cea mai spumasă și cea mai economică pentru igiena zilnică a dinților. Ca nici o altă pastă de dinți, OVENALL pătrunde și curăță radical labirintul danturii, întărește gingiile, înlăturând sedimentul și dând astfel dinților o albeață sclipitoare.

Ovenall

1 TUB „OVENALL” CONTEAZĂ CÂT 2 ALTELE, CANTITATIV ȘI CA EFECT

„Întrebuințându-mă, poți face băi de soare fără nici-o grijă!”

CREMA NIVEA

E o plăcere să stai întins la soare, uitând de neazuri și griji. Teamă unei arsuri solare devine inexistentă prin întrebuințarea cremei și uleiului NIVEA. Ele contribuiesc deasemenea la o bronzare rapidă și uniformă.

La reîntoarcere însă, aproape de conacul unde perechea imperială urma să fie găzduită, se repezi din mulțime un tânăr elegant îmbrăcat, și trase două focuri, cu un revolver Brownig. Un proiectil nimeri pe arhiduce sub tâmplă, al doilea lovi pe arhiducesa Sofia în regiunea stomacului.

Tot cupeul se umplu pe dată de sânge.

Arhiducesa căzu la pieptul soțului ei, care-și mai păstră conștiința câțva timp. Apoi se prăbuși și el.

Automobilul alerga, a cum în goana mare, spre spital. Dar lumea nu-și dădea seama că el duce două cadavre.

Atentatorul, arestat de către public și poliție, s'a dovedit a fi un adolescent, aproape copil, care cu câteva zile înainte stătuse pe băncile unei clase de liceu. E de naționalitate croată și se numește *Prinzip*.

CUM A AFLAT ÎMPĂRATUL, VESTEA?

Împăratul Franz Iosef se afla, în acele momente, în cură la Ischl, localitate pe care o vizita în fiecare an, în cursul verii. Ce depărtată părea domnia lui Franz Iosef de aceea a arhiducelui Karl Franz Iosef! Și iată că monarhul gârbovit, sub povara anilor și a atâtor mari nenorociri cari pândiseră în cursul întregii sale vieți trebuia să afle acum, că tronul, pe care vreme de peste 60 de ani, l-a ocupat, va trece — după el — tânărului arhiduce... Coroana habsburgică, care fusese bătută de vântul răzvrătirii dela 1848 și asupra căreia se abătuseră un șir nesfârșit de lovituri ale soartei, trecea acum de-a dreptul pe capul unui tânăr care nu cunoștea nici experiența bogată a predecesorului său, nici durerea lui mare.

— *Inspăimântător! Nici o nenorocire nu mi-a fost cruțată pe acest pământ!* — se spune că ar fi exclamat împăratul, atunci când însuși noul moștenitor al tronului îi comunică sguđuitoră vestea.

TOTUȘI CURTEA AUSTRIACĂ NU ERA CONSTERNATĂ

E curios, că la curtea din Viena, uciderea lui Franz Ferdinand n'a făcut o impresie tocmai atât de sguđuitoare, cum s'a spus pe vremuri și cum mai cred și astăzi unii, insuficient informați. Din memoriile postume ale fostului cancelar german, von Bülow, aflăm că *aproape toți oamenii politici dela Viena erau înclinați să vadă, în tragedia dela Sarayevo, un débarras* (cuvânt franțuzesc în text).

Ambasadorul austriac, contele Szögenyi, vedea în dispariția moștenitorului „o hotărâre milostivă a providenței divine, deoarece Franz Ferdinand, cu firea sa pătimășă și încăpățânată, n'ar fi putut fi un monarh tocmai comod, mai ales în calitate de aliat al Germaniei.

Istoricul Herman Wendel scrie: „Grazii maghiari jubilai,

în intimitate, pentru moartea celui mai primejdios adversar al lor“.

Iar Maurice Muret ne informează din sursă germană că însuși bătrânul împărat a privit ca firească și chiar justă soarta îndurată de nepotul și moștenitorul său, spunând că „nu înfruntă cineva fără pedeapsă pe Alot-Puternicul! Ordinea, pe care eu n'am avut tăria s'o salvgardez, uite-o restabilită prin voința Prea-Înaltului!“

ANCHETE ȘI CERCETĂRI... DAR INCOLO, „LINIȘTE!“

Au urmat un șir lung de cercetări și anchete. Serbia la rândul ei era gata să dea toată satisfacția Austriei, fiind sfătuită în acest sens și de marile puteri amice. Un mare ziar londonez „Daily Express“, a răspândit vestea că arhiducele Rudolf mai trăește și că ar putea veni el la tron. Bineînțeles, era un reportaj ocazional „de vară“...

La București intelectualitatea comemora pe Eminescu, cu prilejul împlinirii a 25 de ani dela moartea lui.

Se făceau fel de fel de requemuri, prin toate orașele din lume, pentru memoria arhiducelui defunct. Totuși se părea că lucrurile se liniștiseră. În orice caz nimeni nu se mai gândea la posibilitatea unui războiu mondial. Se vorbea doar de un „conflict greco-turc“. Dar cu clocotirea din Balcani, lumea se deprinsese de mulți ani.

Iată câteva titluri ale reportajilor și telegramelor publicate de ziare, în acele zile:

Calmul se restabilește la Viena.

Liniște la Roma.

La Belgrad e liniște.

Pe la 18 Iulie 1914 unele telegrame anunțau o curioasă propunere făcută de „Deutsche Tageszeitung“. Ziarul german cerea să i se dea României mandatul să liniștească „rivalitatea dintre Austria și Italia“... în Albania! „Costul expediției militare a României urmează să se repartizeze asupra tuturor puterilor“ spunea o telegramă.

La Paris făcea mare vâlvă procesul doamnei Caillaux. Toate ziarele — cele streine cași cele românești — publicau pagini întregi despre acest proces, într'adevăr epocal.

Veneau deci — ca de obicei — cu totul alte chestiuni la ordinea zilei și se părea că publicul scăpase de groaznicul coșmar...

ZILE AGITATE

Deodată, când lumea se aștepta mai puțin, ziarele din ziua de 23 Iulie 1914, au apărut iar cu telegrame alarmante.

Iată titlurile unora dintr'ânsele: *Războiul austro-sârb? — Provocările Bulgariei. — Situația e gravă.* (Erau unele incidente la granița româno-bulgară).

Apoi, la 24 Iulie:

Nota austriacă către Serbia a fost transmisă.

Nota are un caracter de ultimatum.

Iar în ziarele cu data de 26.VII găsim următoarele titluri mari peste pagină, cât se poate de îngrijorătoare:

Războiul austro-sârb inevitabil.

La 27.VII, citim:

Răspunsul Serbiei a fost respins. — Relațiile diplomatice s'au rupt. — Reprezentantul Austro-Ungariei a plecat.

La orele 6 fără 10 minute, d. Pasici, primul ministru și ministru de externe al Serbiei a remis reprezentantului Austro-Ungariei, răspunsul la ultimatum, al cărui termen expira peste 10 minute.

Răspunsul Serbiei a fost găsit insuficient și deci respins.

Cu aceasta relațiile diplomatice dintre Serbia și Austro-Ungaria au fost rupte.

Așa dar, puținele speranțe, cari mai rămăseseră că războiul va putea fi înlăturat, s'au risipit acum definitiv.

Iar a doua zi ziarele aveau, peste pagină, următorul titlu: *Luptele au început!*

Zarul macabru fusese aruncat...

TEXTUL DECLARAȚIEI DE RĂZBOIU

O ediție specială a Monitorului Oficial austro-ungar, cu data de 28 Iulie 1914, a publicat următoarea declarație de războiu: **Guvernul Regal al Serbiei nerăspunzând în chip satisfăcător notei, ce i se trimisese de Ministrul Austro-Ungariei la Belgrad la 23 Iulie 1914, Guvernul Imperial Regal se vede în neesitatea de a veghea însuși la salvagardarea drepturilor și intereselor sale și să recurgă într'acest scop la forța armelor. Austro-Ungaria se consideră deci, în acest moment, în stare de războiu cu Serbia.**

Ministrul afacerilor streine al Austro-Ungariei

CONTELE BERCHTOLD

În aceleași tragice clipe sosește vestea despre asasinarea la Paris, a lui Jaurès. Apostolul păcii moare, pe când lupta pentru salvarea omenirii.

CALVARUL

Incepea calvarul pentru toate statele din lume și pentru fie-

care dintre noi în parte, calvar care era să dureze patru ani de zile și să se soldeze pentru Europa cu următorul bilanț:

Nouă milioane de orfani, zece milioane de refugiați, zece milioane de morți, nouăsprezece milioane de mutilați de războiu, șapte milioane de prizonieri risipiți prin diferite lagăre, 4062 orașe distruse, cinci milioane de văduve și în același timp cu o cascadă a tronurilor, cu prăbușirea atâtor mari suverani: Împăratul Wilhelm al II-lea al Germaniei, Țarul Nicolae al II-lea, Suveranul Austro-Ungariei, Sultanul Turciei... Urmăririle economice ale dezastrului din 1914—1918 se mai resimt și astăzi, după 25 de ani! Totuși mai sunt nebuni, cari doresc un nou războiu mondial. Cu mijloacele mefistofelice de azi o nouă conflagrație între popoare ar însemna desigur sfârșitul civilizației, la care am ajuns în apogeu, în secolul a XX-lea.

Ce zile ne așteaptă? Oare biata omenire nu va putea înlătura propria ei prăbușire?

ALEX. F. MIHAIL

Aparatul mic

fotografurile-totuși-mari!

Un aparat de care te îndrăgostești la cea dintâi privire, este acest „BESSA-MIC“ cu forma sa estetică și elegant cromat. Atât de mic, încât îl poți purta comod în buzunar și obține totuși fotografii cari fără nici o mărire pot fi puse în albume.

Dotare: lucrare solidă Voigtlander, optică Voigtlander 1:3,5 cu splendidă punere la punct / Vizor Newton / Declanșator-trăgaci sub capacul din față. / Obturator până la 1/300 sec. sau 1/500 sec. / Piedică contra dublei expunerii a filmului și contor pentru înregistrarea pozelor făcute. Închiderea perfectă contra luminei / dispozitiv de potrivire pentru orice film.

Voigtlander

Model 66 : 12 poze 6 X 6

MICUL-BESSA

Model 46 : 16 poze 4,5 X 6

Bleriot LA Bucuresti

Sborul efectuat acum 30 de ani la hipodromul Băneasa, trei luni după trecerea Canalului Mânecii

LA 25 Iulie a fost comemorată în Franța a 30-a aniversare a trecerii Canalului Mânecii de către marele inventator și pilot francez, Louis Bleriot.

Cu prilejul acesta, revista „Marianne” a consacrat două pagini cu bogate documentări fotografice asupra acestui eveniment istoric. Iar d-na Bleriot, într-un articol de emoționante amintiri, a povestit cum a decurs memorabilul sbor dintre Calais (coasta franceză) și Dover (coasta engleză), distanță de 38 Km.

UN PREMIU DE 25.000 FRANCI

Ideea traversării Canalului Mânecii, i-a venit lui Bleriot după răsunătorul succes pe care l'a repurtat la începutul lunii Iulie 1909, când a efectuat cu avionul său un sbor în circuit închis (având un pasager la bord) Chichedy—Croix—Piquet—Chichedy, distanță de 41 Km. 200 metri, în 44 minute și 20 secunde.

„Raidurile” aeriene erau în primele faze. Sborurile de câteva zeci de kilometri sau la câteva zeci de metri înălțime constituiau „recorduri”.

(Spre exemplu, „isprava” contelui Lambert, care a sburat în 1909 cel dintâi deasupra turnului Eiffel, a făcut o vâlvă de neînchipuit). Deaceea, ziarul londonez *Daily Mail* a instituit un premiu de 25.000 franci pe care-l acorda celui dintâi aviator care va traversa Canalul Mânecii.

La 25 Iulie 1909, Bleriot a făcut încercarea și a reușit.

RAID IN EUROPA

E de prisos să amintim amănunte despre senzația produsă în omenire când s'a aflat isprava aceasta. Bleriot era omul zilei. Londra l'a sărbătorit—pe drept cuvânt—ca pe un erou.

Din toate colțurile lumii, Bleriot a fost solicitat să facă sboruri. În limita posibilităților, îndrăznețul aviator francez a răspuns acestor solicitări.

Iar pretutindeni a fost privit și sărbătorit ca un supra-om.

Transportându-și delicata mașină: avionul, cu trenul, Bleriot a făcut, succesiv, scurte sboruri la Viena și Budapesta, recoltând triumfuri. Sute de mii de oameni veniau să vadă minunea, marea minune: omul sburător!

LA BUCUREȘTI

Dela Budapesta, Bleriot a venit la București. Din amintirile păstrate din vremea aceea, vom povesti aci unele;

De câteva zile, ziarele bucureștene nu vorbeau decât despre vizita aceasta. Iar în titlurile articolelor, cuvântul „minune” revenia mereu.

Bleriot era adus în țară sub auspiciile *Automobil Clubului Român*, iar sborul trebuia să se facă la hipodrom!

Marți 13 Octombrie 1909, Bleriot, întovărit de soția sa, a sosit în România. În gara Ploiești li s'a făcut o manifestație entuziastă, care însă a fost întrecută de cea din Gara de Nord. Aci i-a întâmpinat o imensă mulțime, în fruntea căreia se aflau d-nii Valentin Bibescu, cunoscut aviator, Jean Cămărășescu, pasionat sportmen și regretatul Leon Leonida, precursorul automobilismului la noi.

UN ACCIDENT

A doua zi chiar, Miercuri 14 Octombrie, trebuia să aibe loc sborul. O imensă mulțime se afla la hipodrom.

Dar la prima încercare, s'a produs un accident la motor. Mare emoție! S'a încercat

Louis Bleriot, fotografiat la 14 Octombrie 1909, în Gara de Nord din București, alături de soția sa, de d. Jean Cămărășescu, de principele Valentin G. Bibescu și de alte personalități din societatea bucureșteană de acum 30 de ani.

Louis Bleriot, după o fotografie din Noembrie 1931, când a instituit un mare premiu bănesc și o cupă cari să fie acordate aceluia care va realiza fantastica viteză de 1000 Km. pe oră.

Principele Valentin G. Bibescu, pilotul internațional Nr. 20, unul din primii 24 aviatori brevetati în lume.

să se ascundă lucrurile, dar era imposibil. Vestea s'a aflat în mulțime și imediat s'a vorbit de un atentat criminal. (Pe tema presupusului atentat, d-na Ana Holda, redactoare la „Adeverul”, a și scris atunci un palpitant roman). Inginerul Pascu a fost rănit.

A doua zi, Bleriot a publicat în „Adeverul” o scrisoare prin care explica accidentul și anunța că a comandat telegrafic dela Paris două motoare noi. Intre timp, — adică până la noul sbor, — avionul cu motorul defectat a fost expus la Ateneu, unde mii de oameni defilau, minunându-se de năzdrăvana „pasăre”.

SBORUL DELA HIPODROMUL BĂNEASA

În fine, motoarele au sosit și sborul a fost fixat pentru Duminică 18 Octombrie 1909.

În vederea sborului, Automobil-Clubul a publicat un comunicat în care, între altele, se spunea că: „afară de vânt tare (!) chiar zăpadă sau ploaie nu-l poate împiedeca de a sbura”.

Dar a fost vremea bună și Bleriot a sburat! Bucureștii întreg și mii de provinciali sosiți special, s'au concentrat din vreme la hipodrom. Și a fost în adevăr mare!...

Iată și sborurile efectuate acum 30 de ani de Bleriot la București:

- 1) La orele 3.30 a pornit în „sbor de distanță”, — îndreptându-se spre.... Bucureștii-Noi. S'a înapoiat curând și a înconjurat de trei ori pista hipodromului înainte de a ateriza.
- 2) La orele 4.15 a făcut un „sbor de viteză” făcând de șapte ori turul pistei.
- 3) La orele 5.6 a executat un sbor de „înălțime” sburând succesiv la.... 40, 50, 60 și 70 metri altitudine.

A DOUA VIZITĂ LA BUCUREȘTI

În 1928, Bleriot a vizitat din nou Bucureștii.

A venit și de astă dată cu trenul.

Dar acum, Bleriot era un om grav, serios, marele industriaș. Bleriot fusese întrecut recent de Lindbergh, care a traversat Oceanul.

Da, dar dela isprava lui Bleriot la cea a lui Lindbergh, trecuseră aproape 20 ani. Iar între timp fusese conflagrația mondială în cursul căreia, din necesitățile războiului, s'au înregistrat fantasticele progrese tehnice.

Deaceea, performanța „nebunului sburător” Lindbergh, n'a întunecat cu nimic fantasticul sbor al lui Bleriot.

Tot marele aviator francez va rămâne în istorie ca primul om care a sburat deasupra valurilor unei mări atât de capricioase cum e Canalul Mânecii.

Și tot deaceea, vechii lui prieteni dela București, ca și noile generații de aviatori, l'au privit pe Bleriot, la 1928, tot ca pe cel dintâi!

A lui a fost și va rămâne gloria!

UN ROMÂN PRINTRE PRIMII 24

Să mai amintim cu acest prilej ceva, tot în legătură cu Bleriot:

În Franța s'a constituit acum 30 de ani prima Federație aeronautică, care decerna brevetele de pilot internațional.

Cum e și normal, brevetul Nr. 1, l'a obținut Louis Bleriot.

Iar din lotul primilor 24 de deținători ai unor astfel de brevete, face parte și principele Valentin Bibescu, senator și președintele Federației Internaționale Aeronautice. Principele Bibescu are brevetul Nr. 20, fiind alături de primii mari aviatori brevetati din lume: Frații Farman, frații Wright (americani), Santos Dumont (brazilian), etc.

S. ALBU

VEDETELE HOLLYWOODULUI IN EUROPA

Tyrone Power, recent căsătorit cu celebra divă Annabella coborând de pe vaporul „Rex” cu care au făcut o croazieră în apele Mediteranei.

CONCURSURI DE TRAGERE LA SEMN IN ANGLIA

La Bisley (Anglia) a avut loc săptămâna trecută al 76-lea concurs anual de trageră la semn. Fotografia noastră a fost luată în ziua inaugurării acestei tradiționale competiții.

AMERICA E PREVĂZĂTOARE!

Guvernul Statelor Unite a construit în zona militară dela West Point un sistem de casemate pentru depozitele sale de metale prețioase.

O POȘETĂ TRANSPARENTĂ

Ca să se adapteze la mantalele de ploaie din celofan, casele de confecțiuni din Geneva au lansat un model nou și original de poșetă făcută dintr'un material transparent. După cum se vede din fotografia noastră, purtătoarele acestor poșete vor trebui să fie foarte atente, pe stradă și centrelor aglomerate, spre a nu fi luate la ochi de... pungășii de buzunare.

O NOUȚATE!

DOMNUL SE BĂRBIEREȘTE IN TIMPUL MESEI.
O cunoscută firmă engleză a lansat cu un deosebit succes un aparat electric care are proprietatea de a rade pe... uscat. Vedem astfel că în timp ce doamna își face toaleta feții cu minusculele obiecte din poșetă, soțul nu se lasă mai prejos și se bărbiereste.

EXISTĂ sau nu stafii?

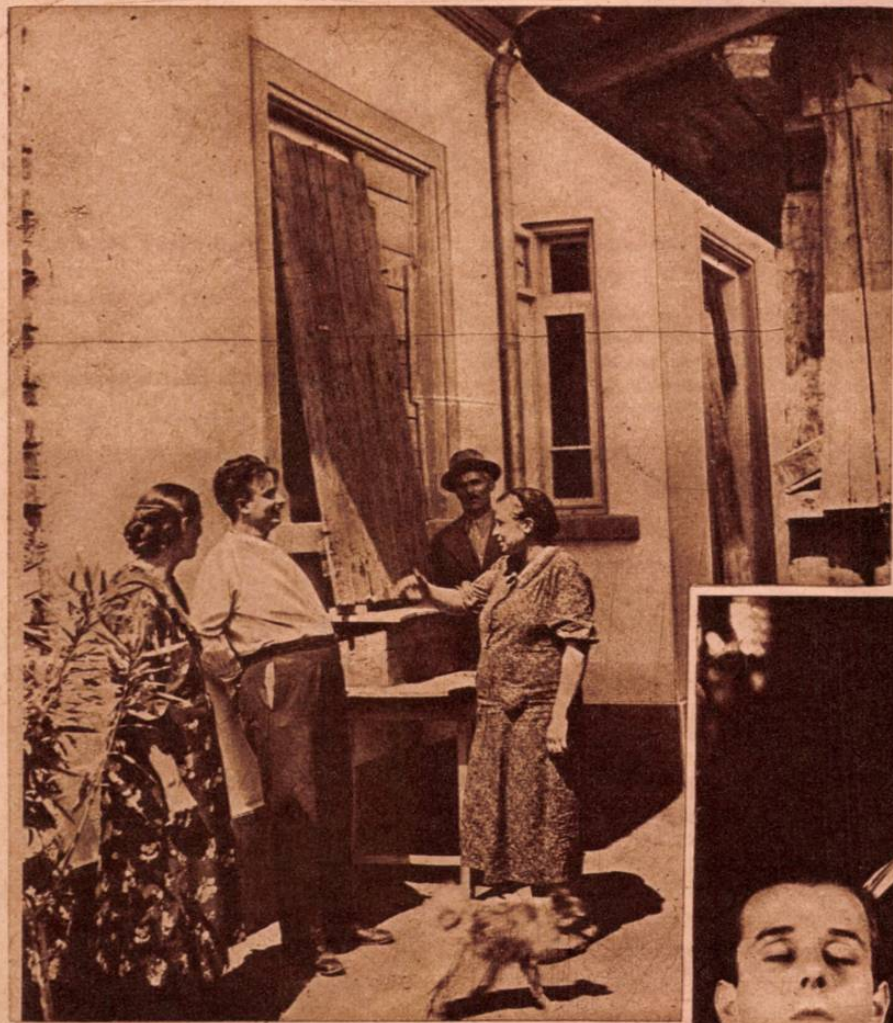
Scepticii se 'ndoesc.

Totuși mulți valoroși oameni de știință au fost spiritiști. Intre aceștia numărăm pe celebrul naturalist *Wallace Russel*, emulul și concurrentul lui Darwin. Marele chimist *Crookes* s'a ocupat și el cu cercetări spiritiste, reușind să construiască o balanță de precizie, cu care măsura „ponderea psihică”. Astronomul *Camille Flammarion* vorbește despre manifestatii telepatice în unele dintre cărțile sale. Iar la noi în țară, *Hașdeu* și alții au făcut cercetări în această direcție.

Însă, spun unii, *spiritele* sunt una, iar *stafiile* alta. „Spiritele” sunt sufletele celor morți, de moarte bună, pe când „stafiile” ar fi fantomele strănii ale unor foști semeni de ai noștri, căzuți victime ale unor întâmplări extraordinare.

Astfel ar fi geniile păzitoare ale zidurilor și locurilor părăsite. Se știe că vechii zidari obișnuiau, spre a da tărie noilor clădiri, să 'ngroape la temelie umbra cuiva, măsurată cu o trestie. Se credea că cel cu umbra furată murea până la 40 de zile și devenea stafia nevăzută a casei.

În același scop, meșterul *Manole* și-ar fi zidit, de vie, soția iubită... spune legenda.

Lângă ferestrele oblonite, tinerii soți se 'ntreabă, făcând haz de necaz:
— Azi scăpăm de stafii?

CE POVESTESC BATRÂNII BUCUREȘTILOR

Prin multe mahalale, se mai vorbește și azi despre stafiile, cari pe vremuri sălășluiau pe ici pe colo.

Moș Toma, „bunicul Bucureștilor” și care acum tre-bue să aibă vre-o sută doisprezece ani, îmi povestește următoarea întâmplare:

— Eram copil pe atunci. Nu știu care pașă turcesc tăiașe capul unui boer român, pe care-l înfipsese într'un par, în curtea caselor, care se aflau acum pe unde este acum Palatul Poștelor. Lumea, care trecea, privea înspăimântată la grozăvenia asta...

În cele din urmă, un creștin a furat capul și l-a înmormântat la rădăcina unui arbore. De atunci boerul s'a făcut stafia și turbură somnul tuturor din mahala.

— „La miez de noapte, tre-bue să se ducă cineva singur, singurel și să 'nfigă un cuțit la rădăcina pomului, pe o noapte fără lună! Numai așa vom scăpa de stafii!” — spusese o babă bătrână, care știa multe. — „Dar să știți că e primejdie de moarte pentru voinicul, care s'o hotărî să facă treaba asta...”.

— „Ce vi se tot năzare de stafii!” — râse Ionică, un frate al meu mai mare, povestește *Moș Toma*. — „Nici nu sunt stafii... Dar ca să vă liniștesc, o să mă duc eu să 'nfig cuțitul...”.

Și s'a dus Ionică, la miez de noapte, pe când noi așteptam cu toții în casă, cu inima strânsă.

S'a dus și nu s'a mai întors!

A doua zi, l-am găsit mort la rădăcina pomului, unde era înmormântat capul boerului.

Ingenunchiasse și înfipsese într'adevăr cuțitul la rădăcină, dar îl trecuse, din greșală, prin poalele sumanului. Când o fi vrut să se scoale, o fi simțit că-l trage cineva înapoi și atunci a murit de spaimă.

O ședință de hipnotism.

Redactorul nostru stând de vorbă cu cel mai bătrân cetățean din cartier.

„Dar par'că azi nu sunt stafii la București? De pildă pe șoseaua Chitila... Toată lumea e speriată pe acolo...”.

STAFIILE, CARI ARUNCĂ CU PIETRE

După cele auzite dela *moș Nicolae*, m'am dus în șoseaua Chitila, unde, într'adevăr, am găsit tot cartierul alarmat.

Se spunea că, de câteva săptămâni, la anumite ore neregulate din zi și din noapte, cădeau pietre mai ales asupra locuinței și prăvăliei d-lui *Dumitru Soare*, băcan prin partea locului, în șoseaua Chitila No. 77.

Mai cădeau bolovani și pe la vecini, dar mai puțini. D. Soare însă, venit de curând în mahala, și care-și ridicase o casă nouă, era cel mai persecutat. Nevoit să fie obloanele trase la prăvălie, își astupase cu scânduri și ferestrele locuinței sale particulare, din dosul prăvăliei.

I se sparseră toate geamurile, lămpile, oglinzile... Casa era plină de țandări și pietre... Nefericitul om o ținea așa, devastată, la dispoziția cercetărilor poliției... sperând că doar-doar se va putea deslega taina.

★ DESPRE STAFII ★

FAPTE CIUDATE, PETRECUTE DE CURÂND LA BUCUREȘTI

STAFII VESELE

Un alt bătrân, *moș Nicolae*, de pela „Lemaitre”, mi-a povestit altă istorie, mai puțin macabră.

— „În vremea veche, erau pe la noi, pe malul Dâmboviței, niște izvoare de apă, cu cari se doftorea lumea.

Le-a rămas doar amintirea... Este și acum, prin partea locului, o stradă cu numele de „Ape minerale”. Pe malul gârlei, se afla și un crâng, unde se auzea cântând cucul... Dacă o nevestă dorea să aibă copii, venea să bea apă minerală. Apoi se pierdea prin crâng, luându-se după cântecul cucului. Cum întâlnea „stafia” de prin partea locului, rămânea însărcinată...”

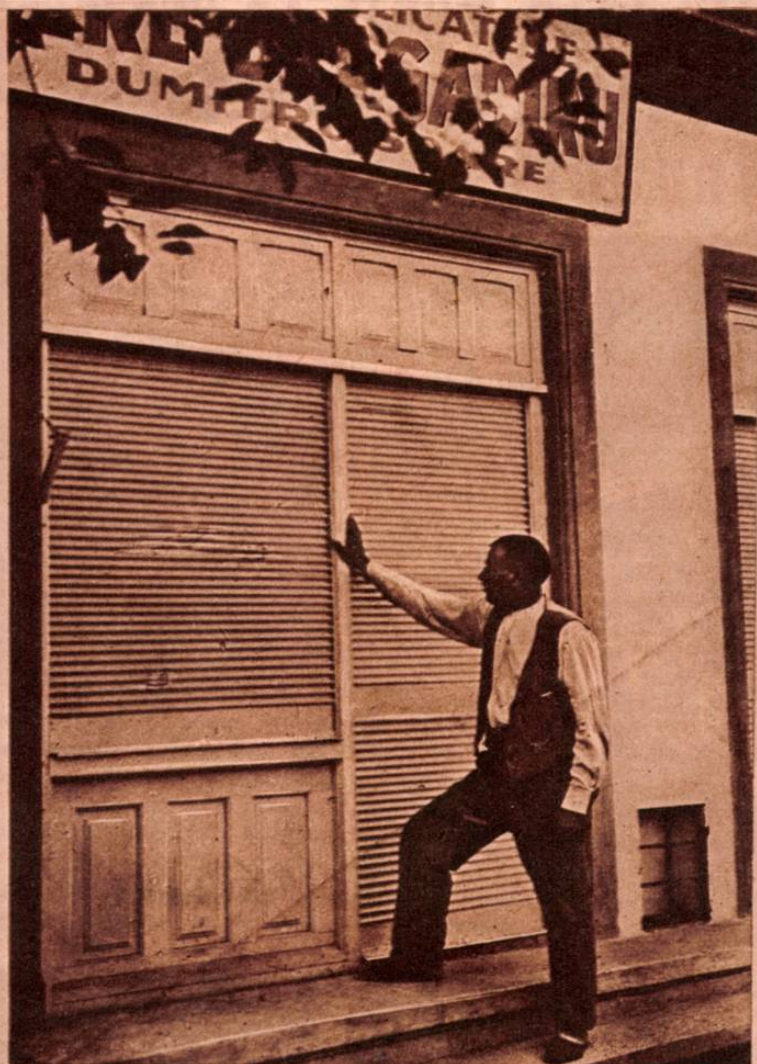
— „Da de unde știți d-ta toate astea?”

— „Cum să nu știu? Că eu eram acela, care făcea pe „cucu”...” adăugă moșul, zâmbind pe sub mustață.

Polițiștii și jandarmii, cari veneau din când în când să anche-teze, sau se puneau la pândă, se pomeneau dintr'odată ata-cați cu pietre, cari cădeau ca din senin. Fugeau bieții oameni, neștiind cum și unde să se adăpostească mai repede.

O CĂSNICIE FERICITĂ, DAR TOTUȘI TURBURATĂ DE STAFII

D. Soare avea un fiu, care se însurase de curând, și își adu-sese tânăra soție în noua clădire din șoseaua Chitilei. Urmău să dea amândoi ajutor socrului, în băcănie... Pe atunci casa era cu desăvârșire liniștită și nici nu se pomenea de stafii. Tinerei doamne Soare nu i-a prea plăcut, chiar dela început, izolarea în acest cartier depărtat. Totuși s'a resemnat.

Dl. Dumitru Soare, băcan în șoseaua Chitilei, îmi arată spărțurile din oblon, făcute de proiectile.

Iată însă, că după căsătorie, și mai ales după nașterea pri-mului copil, s'a dovedit că locul era bântuit de duhuri rele. Stafiiile par'că juraseră să-i gonească de acolo. Nu era cruțat nici măcar leagănul noului născut. Ba, acesta părea să fie chiar ținta principală a proiectilelor.

Nu-i vorba, pruncul n'a fost niciodată atins. Dar mereu se gă-seau pietre prin apropierea leagănului, ceea ce mătnea foarte mult mai ales pe d. Dumitru Soare.

În cele din urmă tinerii au trebuit să fugă.

Dar lucru ciudat: pe dată a încetat bombardamentul. D. Du-mitru Soare, care rămăsese singur în casă, luă hotărârea să-și redeschidă băcănia, de care începuse să se ferească lumea. Dispăruseră stafiiile! Avu chiar curajul ca, peste câteva zile să-și aducă acasă familia.

Dar par'că era un făcut! În prima seară a sosirii tinerilor soți și pe când o servitoare a lor — o fată de vre-o 14 ani—în-grijea de copil, în fundul unei camere din dos, începură să se audă din nou zângănături sinistre. Ca de obicei câțiva bolovanii fură găsiți în jurul leagănului, pe covor. Fără să rănească pe nimeni, spărseseră toate geamurile, de curând, puse, făcând și alte pagube în casă.

ANCHETA SUBSEMNAȚULUI

Întâmplarea era cu atât mai penibilă pentru familia Soare, cu cât bombardamentul se repeta destul de des, neputându-se dibăci nici cea mai mică urmă, care să ducă la descoperirea faptuitorilor.

— „Nu sunt stafii, domnule!” — mă asigură negustorul — „E vre-un dușman al meu, care nu vede cu ochii buni că m'am mutat aci, în mahalaua unde alții fuseseră stăpâni până acum. „Ar dori să mă facă să-mi iau lumea'n cap... Să vând casa pe nimica toată... Că are stafii! Iar el, care știe cum stă treaba, să o cumpere și să se facă stăpân pe averea mea...”. Începuse să-și bănuiască toți vecinii. Vorba ceea: hoțul e cu un păcat, iar păgubașul cu o sută!

Pe de altă parte vecinii se plâneau și ei. Strânseseră mor-mane de proiectile, din cele ce cădeau pe la dâșii, spre a le arăta autorităților anchetatoare.

— „Soare e acela care aruncă cu pietre! — mi-au spus ei fu-rioiși — dacă mai stai puțin pe aici poți primi și d-ta un bolovan în cap...”.

Am cercetat toate împreju-rile, dar fără a descoperi ni-mic deosebit.

Totuși, examinând apartamentul d-lui Soare și locul dosnic unde se afla leagănul, mi s'a părut cam suspectă pretinsa direcție, pe care servitoarea arăta că o luaseră proiectilele spre a pă-trunde prin geam și a ajunge până acolo.

ALTĂ CASĂ ATACATĂ CU PIETRE

Cu câțiva ani, înainte de această întâmplare, mai fusese bombar-dată cu pietre o altă casă, din centrul orașului.

Proiectilele cădeau atunci în ca-mera de lucru a unui tânăr li-cean. Pe când acesta făcea lec-țiile, supravegheat de medita-torul său, — un student în me-dicină — geamurile se spărgeau, iar lângă masa băiatului cădea câte-un bolovan.

Stăpânul casei a reclamat poli-ției; dar agenții puși de pază în jurul casei, nu putură desco-peri pe nimeni. Pietrele plouau ca din senin.

În cele din urmă, polițiștilor li se păru suspect, că — în afară de proiectilele ce cădeau în casă, se mai descopereau bolovanii în grădinița, din fața lo-cuinței. Unul dintre polițiști ză-rise cum o piatră venise din interiorul casei.

Fiind percheziționat „studentul”, s'au găsit încărcate buzunarele și geanta sa. În cele din urmă, a mărturisit că el era cel care le arunca, pe când sta în dos-ul elevului său, preocupat cu pregătirea temelor școlare.

Meditatorul spărgea geamurile, aruncând pietrele dinăuntru în afară și lăsând să cadă, în ace-lași timp, câte un bolovan și pe covorul din casă, spre a deruta astfel pe anchetatori.

El și-a explicat fapta, ca fiind o răzbunare, deoarece tatăl ele-vului, deși om bogat, nu-i plă-tea decât un foarte mic ono-rariu.

Medicii psihiatri au apreciat că e vorba de un făcnit.

CUM S'A DESLEGAT MISTERUL „STAFIEI” DIN ȘOSEAUA CHITILA?

Vorbind, între patru ochi cu d. Soare, băcanul din șos. Chitila, i-am povestit întâmplarea de mai sus, clarificată de poliție și l-am îndemnat să fie atent asupra persoanelor din casă.

În cele din urmă, d-sa a reușit să descopere — spre uimirea sa — că servitoarea era aceea, care arunca cu pietre.

Pentru acest „serviciu” — pe care de altfel l-a îndeplinit cu destulă abilitate — i se pro-misese o rochie și o pereche de pantofi. Autorul moral a avut de a face cu parchetul.

„STAFII” LA FACULTATEA DE MEDICINĂ

Iată acum și o întâmplare veche, povestită de un amic al meu, pe când era student în medicină:

— Făceam disecție pe cadavre, într'o sală mare, cu mese nu-meroase. La fiecare cadavru lucram câte cinci studenți. După terminarea lucrului ne spălam, strângeam trusa cu instrumente și halatul, încuindu-le apoi în niște dulăpioare, aflate într'un hall, alăturat sălii de disecții.

Omul e un animal ciudat! Se deprinde repede cu orice si-tuație. Cadavrele, cari la început fac o deosebită impresie asupra studenților, îi lasă impasibili peste scurt timp. Chiar cei mai sensibili devin indiferenți. O mână de om mort, un picior sau un cap hidos, ciopârțit de bisturiu într'o sală de disecție, sunt privite fără emoție, cu același calm, ca și o re-tortă de sticlă sau o eprubetă, dintr'un laborator de chimie. E vorba de simple piese de studiu. Studenții sunt preocupati de examenele lor. În fiecare moment, pe când disecă, studen-tul așteaptă să fie chestionat de profesorul de anatomie sau prosectorul-ajutor, și este atent la lucrul său. Nimeni nu se gândește la stafii. Pe când umblă cu mâinile printre mărun-taele omului mort, peste care stă aplecat studentul poate vorbi, de pildă, despre o reprezentatie teatrală, la care a asistat sau despre vre-un volum de poezii, citit de curând... dar niciodată despre stafii.

Tot așa făceam și eu, — îmi spune amicul meu — uitând, că mă aflu într'o sală plină de cadavre goale și că—sub picioa-rele noastre, în subsol — așteptau altele, îngrămadite în stive, spre a le veni rândul să fie de folos științei.

CLIFE DE FRICĂ

Într'o seară, după ce sosisem acasă, am observat că nu am la mine cheia dela dulăpiorul meu. Mi-era teamă să nu-mi fure cineva trusa cu instrumente, care mă costase destui bani. M'am întors la institutul de anatomie, cu gândul să-mi caut cheia.

Dar sosit pentru prima dată pe seară, când apunea soarele, toate lucrurile — atât de bine cunoscute mie — mi se pă-rură că au cu totul o altă înfățișare. În primul rând era o li-niște mormântală, cu care nu eram deprins. Nu se auzea sgo-motul vesel al colegilor și râsetele studentelor... Servitorii, cari de obicei mișunau printre noi, nu erau nici ei pe acolo...

Ușa dela intrarea principală era larg deschisă. Dar țipenie de om... Niciodată nu intrasem în clădirea asta atât de pustie... Unde a dispărut Nea Gheorghe autopsierul? Dar ceilalți?... Plopii din curte, în lumina razelor soarelui ce apunea, bătuți de vânt, mi se păreau că iau forme fantastice... Câteva frunze uscate căzură la picioarele mele... Casa morții, văruiată cu alb, avea o culoare roșcată, stranie...

Avui o primă mișcare, să mă 'ntorc chiar dela poartă.

Dar mă rușinai de acest sentiment absurd de frică și pornii înainte, cu hotărâre.

Străbătui repede curtea și intrai în hollul, unde se afla, înșira-tă la pereți, garderoba studenților. Evitând să mă uit spre ușa cu geamuri alăturată, care da în salonul cel mare de di-secție, spre a nu avea priveriștea cadavrelor goale, expuse pe mese, făcui câțiva pași mari spre dulăpiorul meu. Cheia era acolo. O smulsei cu un gest brusc și în clipa următoare eram iar în curte.

Dar abea acum băgai de seamă, că eram nevoit să trec prin fața ferestrelor subsolului, unde știam că zac grămezile de cadavre goale, așteptând să le vie rândul, spre a fi disecate. Ferestrele boltite și negre, mi se păreau mai negre și mai căscate ca ori când.

— „Te pomenești că mă apucă vre-un mort de picior și mă trage în pioniță...”. — râsei eu sigur de mine. Dar totuși grăbii pasul.

Deodată auzii la spatele meu un sgomot suspect. Nu îndrăz-neam să-mi întorc capul. Nu erau pași de om; deslușeam însă bine cum se apropie cineva de mine. Erau un fel de făcăn-i-turi seci și foșnete sinistre...

Mă pomenii alergând în goană mare. Mi se părea că toții morții se țin după mine...

Ajuns la porțiță, mă repezii pe trotuar, trântind ușa cu putere, în urma mea.

Abea acum observai un vraf de frunze uscate, pe cari vântul, care se stărnise, le gonea în urma pașilor mei.

PROBLEMELE ȘTIINȚELOR OCULTE

Cititorul, care se aștepta la o povestire grozavă, va fi poate deziluzionat.

Din cele istorisite mai sus, nu rezultă că ar exista stafii. Totuși nu se poate spune că mintea omenească a talmăcit toate misterele. Chestiunea fenomenelor spiritiste rămâne pal-pitantă, preocupând pe cei, care se ocupă de problemele științelor oculte.

ALEX. F. MIHAIL

Un ultim sfat înainte de plecare.

Cei care pleacă și cei ce rămân. →

O BSEDANTA problemă, enunțată atât de lapidar prin „unde pleci” și „când pleci” a fost rezolvată de foarte mulți: adică de cei ce ne-au părăsit.

I-am văzut înainte de plecare și deși îmi erau anonimi le-am ghicit preferințele. Tânărul care umbla să-și cumpere bocanci grei cu mai multe rânduri și dimensiuni de ținte acum când și pantofii cei mai ușori sunt o calamitate, desigur că n'a luat bilet pentru Mangalia, după cum n'a plecat acolo nici doamna care sfida amenințarea celor 52 grade, plimbându-se înainte de sosirea garniturii în stație, cu mantoul de lutru la subțioară.

Tot așa nu mi-ași putea închipui că a plecat la Predeal duduia care a răsfoit două săptămâni jurnalele de modă până și-a ales „short”-ul și nici aceea care a apărut pe peron într-o rochie, croită cu parcimonie și cu pielea bronzată cu anticipație de strand. Am privit apoi vagoanele. Pline de doamne și copii. Domnii, respectiv soții și tații, au mai mult o misiune — ca să-i zicem așa: administrativă... Sar în vagoane ca niște turbați, înainte ca trenul să fi sosit în stație, se înghesuiesc, asudă, se ceartă și toate astea ca onor. familia să poată călători cât mai comod. După ce-au marcat locurile, trag geamantanele pe fereastră, își șterg broboanele de pe frunte, se felicită singuri și... coboară. În grabă, evident, pentru că până la plecarea trenului mai sunt câteva minute și trebuie să se îngrijească de reviste pentru doamna, — care pleacă să se odihnească deoarece a extenuat-o jocul de poker zilnic, timp de un an, — apoi, să cumpere bomboane cu mentă, țigări, covrigi, limonadă — toate pentru cei din tren.

...Dar de ce nu pleacă și ei? Pentru un motiv, foarte simplu. Cine ar mai rămâne pe peron să salute, să fluture batista și să se emoționeze, în timp ce viermele negru pornește la drum ca o bătrână obeză? Și-apoi dacă ar pleca și el, cine-ar mai veni încărcat cu bomboane, și piersici de patru ori într-o lună, adică în cele patru Sâmbete?...

„—Poftiți în vagoane!” — și trenul se depărtează, din norii de fum, desprinzându-se, ca o consolă pentru sacrificiile făcute, câteva lacrimi.

— Să-mi scrii cum vei ajunge! — e ultima recomandare. ...Dar cine a mai auzit-o?...

CÂTEVA ASPECTE CARE DEFINESC PLĂCEREA VILEGIATURII

Să nu-i învidiem însă pe cei ce au plecat. Calvarul lor e mai mare decât al celor rămași acasă să suporte sufocanta atmosferă a acestui lăluie demoralizant. Și că așa este, veți vedea din descrierea scenelor ce urmează.

...Așa dar iată-te ajuns după un drum de câteva ore cu trenul în stația — dela care mai ai cale de șapte kilometri până la „Pensiunea” ce ți-ai ales-o după prospect sau recomandatie. Drumul e minunat — ți s'a spus — dar e și foarte lung. Așa că nici nu se poate pune problema să-ți iei bagajele și s'o pornești la drum, pe jos. Trebuie negreșit mașină sau trăsură. Dar de unde? În gară nici pomeneală de așa ceva. Ți-aduci însă aminte din fericire — după o frământare de câteva minute — că ai citit în prospectul „Pensiunei” cam următoarea frază: „din gară telefonați la numărul... și în zece minute mașina noastră vă va fi la dispoziție”. Ceri numărul, dar la celălalt capăt al firului afli că mașina e dusă la oraș după cumpărături și că nu vine decât după ora două. Acum e deabia zece dimineața!...

Însfârșit, mai pe jos, mai pe câte-o căruță hodorogită, iată-te ajuns la destinație. Ești ud learcă, pentru că și la munte se asudă ziua, și deabia aștepti să te răcorești în umbra camerei. Ai avut grijă să ți-o acontezi cu o lună înainte așa că n'are să fie decât o simplă formalitate intrarea în posesiunea ei. Dar lucrurile nu merg chiar așa. În primul rând nimeni din cei întrebați nu are vreo idee că ai anunțat ziua și ora venirii și că ai dreptul la camera reținută cu atâta vreme înainte. Administratorul e plecat după cumpărături, cu mașina, iar bucătăreasa și „hausmai-

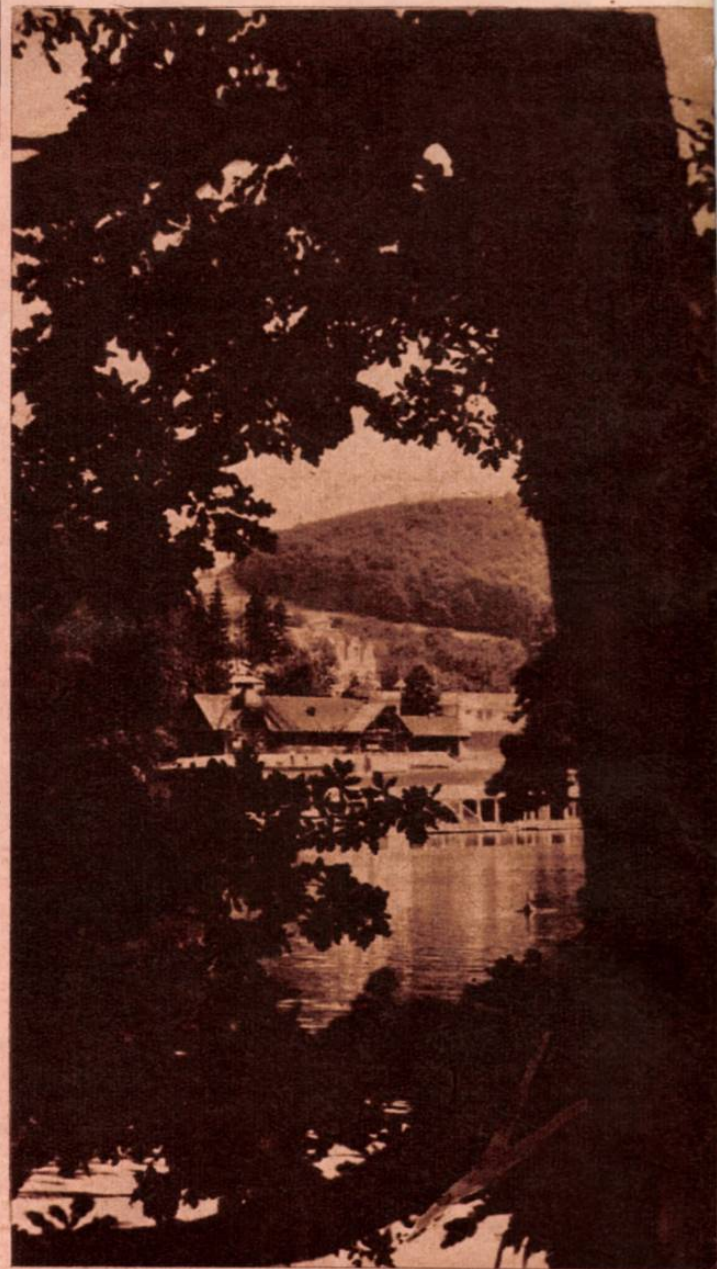
Paradisul ȘI INFERNUL VILEGIATURII

ITINERAR TURISTIC DELA MUNTE LA PLAJE.
SĂNĂTATE, SOARE, FLIRT, DAR ȘI REGRETE.
CUVINTE PENTRU CEI CARE RĂMÂN.

ster”-ul ce să știe ei de combinațiile biroului?

„Dar v'am anunțat” — începi să spui, când ți se precizează că nu mai e nici o cameră liberă. În zadar... În afară de-o chichineafă la mansardă nu mai e nici o încăpere liberă. O iei pentru că n'ai încotro. Te desbraci și vrei să treci la baie. Suni ca să vie cineva să-ți indice locul unde e instalată. Soneria e mută. Leși pe sală să întâlnești vreo servanță care să-ți dea lămurirea de care ai nevoie. Nici pomeneală de așa ceva. Cam la cale de vreo jumătate oră — în care timp te-ai enervat cât nu se poate descrie — apare o fată, urcând nepăsătoare — Dar bine, — încerci să spui — strig de atâta timp fața tace, tace și te privește fără nici cea mai mică c... — La mine nu șkim rum'nește!... Fără să-ți pierzi cumpătul o întrebi să-ți spună unde e... — ? ? ? ?.

— Baia — faci dumneata desenând cu mâna în aer c... ii spune în limba celei ce nu te înțelege: „vizet”. Și

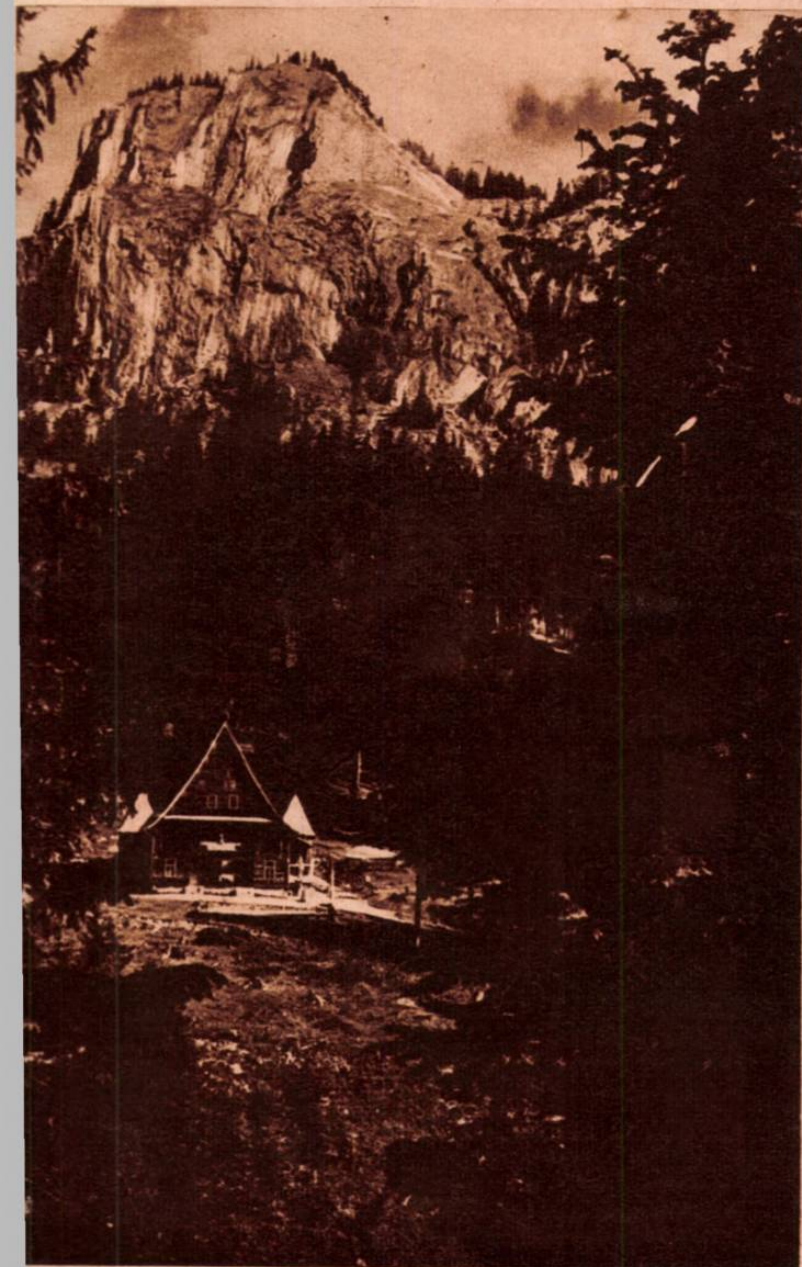
la mare.

oare scara.
și nu vine nimeni. Ce înseamnă asta? Și iar te iriți sbierând și
ispire:

„baia”.

nturul unei băi. Nici un răspuns. Noroc că îți amintești că apei
ii pronunți cuvântul.

...Ca să scape de privirile iscoditoare ale lumii,
doi îndrăgostiți s'au retras cât mai departe de
locurile populate.

— O, iștenem, ninci! Ștepkem minghiat se
vinem! Adică apa a stat și nu mai curge,
dar că se așteaptă să-i dea drumul. Ai re-
nunțat desigur, la bae și ai renunța și la
vilegiatură, dar cum să te întorci acasă
când te-ai pregătit de atâta timp și când
ți-ai pus atâtea speranțe în luna aceasta
de concediu?...

O SCENĂ LA MASĂ ȘI UNA INTRE SOȚI

Dar să lăsăm pe domnul care a ni-
merit-o cum ați văzut la munte și
să coborâm o clipă la mare. Ce
frumos și poetic anunță reclamele
stațiunilor cu plajă: frumusețe,
soare, lumină, sănătate! Într'ade-
văr comori mai scumpe să existe
oare? Dar să vedem ce-i adevă-
rat. Ca să ajungi să te bucuri
de nisipul și valurile mării trebuie — vai
ce prozaic — să te urci mai întâiu în trenul
care te lasă la plajă. Și ce calamitate e asta? Inghesuială,
apostrofe, stălceli. Asta nu mai e viață. Dar treci cu vederea.
Iată vei fi pe malul înșorit și bătut de briză, care va răscumpăra toate
neplăcerile. Și asta e o iluzie! Ți-ai dorit natura, — așa cum a lăsat-o Dumnezeu și
ai găsit-o plină de gălăgie și pătată cu cotoare de ardei gras, cu coji de pepeni,
cu sâmburi de caise, cu coceni de porumb fierți.

Și apropo de aceste resturi de mâncare, iată o scenă de restaurant — și încă
unul mare — dintr'o și mai mare stațiune de plajă din țară.
E ora mesii. În sală doamne și domnișoare bronzate de soare și îmbrăcate, mai mult
ca o iluzie., Domni arși și copii mulți și supărător de gălăgioși.
Toate ar merge bine dacă aceste progenituri ar fi lăsate să crească liber, fără
dădăcirea mamelor și guvernantelor. La masă toți se ocupă de copii. Dar ce te faci
că nu le place salata de vinete?

Ce infern iese de aici?! Copiii refuză și scuipă în farfurie și pe pereți mâncarea,
mestecată în silă, iar mamele îi îndoaie și le înfig cu furie furculița. Resturile masticăției pătrund și la dum-
neata în farfurie și cu regret trebuie să rămâi și azi flămând — e a patra oară într'o săptămână — pentru că
o nouă porție este o cheltuială pe care nu o poți suporta. Dar te consolezi:

— Nici atâta mâncare nu e bună. Prea o să mă îngraș. Și ca să nu mai asisti la asemenea neplăcute tablouri
revii pe plajă. Te-ai așezat fără să vrei lângă o pereche, fără a bănuși ce te așteaptă. Ai venit cu intenția
să adormi puțin, dar te-ai înșelat. Domnul de lângă dumneata discută furios cu doamna-i consoartă.

— De ce ai plecat atât de repede din restaurant? Ai auzit ce muzică frumoasă! Și știi cât îmi place și
muzica și dansul! De ce nu m'ai lăsat să dansez? De ce? De ce?... Se tot tângue doamna foarte tânără,
foarte drăguță și — după cum se vede — și foarte poficioasă.

Iar cei numeroși în
Capitală, își găsesc
refugiu la strand.
Iată frumosul
strand „Bragadiru”
într'o călduroasă zi
de Iulie.

(Continuare în pag. 17)

O CĂLĂTORIE ÎN LEVANT

PE cât de netăgăduite sunt binefacerile ce le avem depe urma progreselor realizate de tehnică, progrese în ce în ce mai surprinzătoare, tot atât de evidente sunt și dezavantajele ce decurg din ritmul tot mai intens imprimat vieții de aceste înfăptuiri.

Pregătirea care ți se cere pentru a putea lua startul odată cu toți cei care, ca și tine, concurează în cursa vieții, efortul de a te menține în ritm cu ei pe întreg parcursul și faptul că niciodată nu poți ști unde este înfipt potoul care marchează sfârșitul goanei, ne fac să trăim sub o tensiune mult prea ridicată, la care numai rezistența unor nervi bine căliți poate face față.

Adăugând la acest sbucium ce se naște între indivizii unei societăți restrânse și presiunea exercitată cu toată tirania asupra

tuturor contemporanilor de încordările dintre state pe motive de teritorii, naționalități, și ideologii, și adăugând, în sfârșit, o sumedenie de alte griji, frământări și neajunsuri zilnice, se poate vedea ușor câtă nevoie are orice om ca, după o perioadă de unsprezece luni de încătușare, să evadeze treizeci de zile într'un mediu, într'o lume în care să uite de toate preocupările și necazurile obișnuite.

Deci dacă necesitatea unei luni de concediu în care să-ți poți reface potențialul nervos reese din raționamentul de mai sus ca o concluzie logică și dacă stomacul nu-ți reclamă imperios o cură la Căciulata sau reumatismul nu-ți pretinde să te bălăcești în nămolul dela Techir-Ghiol, atunci nu-ți rămâne decât să răspunzi la obișnuita întrebare:

„La munte sau mare?”

Cum eu nu numai că nu m'am putut decide nici pentru Sinaia nici pentru Mamaia, ci doream cu tot dinadinsul să profit de excelența ocazie pe care o oferă elegantele vapoare ale „Serviciului Maritim Român” de a vedea cu bani puțini lucruri minunate, de a cunoaște oameni, obiceiuri și locuri noi, de a petrece o vacanță fără griji, mi-am scos un pașaport și dela Constanța am plecat într'o seară cu S-S „Suceava”, la drum peste mări.

Întinericul nopții mă oprise de a putea să fac cunoștință cu vaporul, din primul moment, așa cum aș fi dorit. Mă mulțumesc să mă instalez în cabina mea de pe punte, cabină înzestrată nu numai cu tot confortul, ci chiar cu lux și eleganță. În sfârșit, descătușat de ultima legătură cu cheiul, vaporul, cu silueta sa masivă, începe să taie calmul de untdelemn al mării în două undiri simetrice. Nu lipsește din poeticul tablou al nopții nici luna care împrumută spumei albe, ce ia naștere din hora rit-

mică a paleilor elicei, o decorativă licărire fosforescentă.

A doua zi pot observa în liniște totul în jurul meu. Nava, cu aspectul său de seriozitate, siguranță și eleganță este, cred, cel mai potrivit cadru pentru Domnul Comandor Rășcanu a cărui siluetă și figură autoritară și calmă corespund întocmai imaginii pe care mi-o făcusem despre un adevărat comandant de navă.

Nilul. În fund se văd piramidele din Gizeh.

Scrutând nemărginirea pustietății.

Imblânzitori de șerpi la Cairo.

Stradă în Cairo.

Pasagerii, la început timizi, apoi din ce în ce mai comozi, apar în costum de baie, găsind pe puntea ambarcațiunilor un admirabil loc de plajă care împreună cu dușul instalat imediat de personalul navei, îți oferă posibilitatea de a urma o veritabilă cură de soare. Dar timpul trece și un gong ne adună pe toți în restaurant. Marea, mereu calmă, contribuie la buna dispoziție.

Abia am terminat cafeaua și conturul coastei se desenează la orizont. În curând intrăm, printre cele două faruri de straje, în apele de un albastru pronunțat ale vestitului Bosfor. În fața ochilor noștri fermecați defilează pe rând pitoreștile localități balneare în care măreția palatelor de mult apușilor pași și beizadele alternează cu cochetele vile moderne, reședințele ambasadurilor și consulilor din lumea întreagă.

Iată și cele șapte coline ale Istanbulului ce par suspen-

puternice. Apoi Constantinopolul rămâne în urmă, scăldat sub dușul unei puzderii de raze cer-nite din înalt, de ultimul efort al unui soare în agonie.

Seara, se dansează sau se joacă bridge, se joacă pingpong sau se face muzică în fumoir; în sfârșit fiecare are posibilitatea de a se distra după gustul său chiar și o tânără profesoară de educație fizică ce se cațără pe catargul înalt pentru a nu-și pierde antrenamentul.

A doua zi, după răsăritul soarelui, intrăm în Dardanele care prin monumentele și cimitirele agățate pe malurile abrupte, sub care odihnesc atâtea mii de eroi, ne evocă celebrele acțiuni întreprinse de aliați în timpul marelui războiu. Farurile Kum-Kale și Heles ne deschid drumul, printre puzderia de insule elene ale Mării Egee, spre albastrul-violet al Mediteranei. În cele două zile ce urmează ne bucurăm de spectacolul pe care insulele Ro-

date de albastrul neșfârșit al cerului prin zeci de minarete ascuțite; iată și „Cornul de Aur” în care sutele de catarge ale sutelor de corăbii și caice se balansează ritmic; iată și vechiul serai cu aspectele lui de măreție și misticism și, în sfârșit, iată și Edy-Kule, în care își pierdu odinioară viața cărturarul domnitor Brâncoveanu când vru să înfrunte trufia și cerbicia semilunei atot-

dos și Cipru ni-l oferă cu atâtea dărnice.

Tripoli, prima escală, este aidoma orașelor Orientului, cunoscute din filmele de cinematograf și romanele tinereții. Angajăm foarte convenabil o mașină care în cinci ore de urcuș ne duce la cedrii din munții Libanului, cedrii din ai căror semeni Solomon a zidit în vremurile de altă dată, vestitul său templu.

Alexandria.

Drumul este minunat, șerpuiind printre livezi de măslini, prăpăstii amețitoare, căderi de ape și localități pitorești. Vizităm o peșteră înconjurată chiar acum în toiu verii de zăpadă groasă, peșteră care ne dă prilej de a contempla opera celui mai mare arhitect: natura.

Spre surpriza noastră, în mijlocul pădurii de cedrii asistăm la turnarea unui film în care *Charles Vanel* ne apare în carne și oase, cu o barbă simpatică.

stul de înalt. Un ghid grec, recomandat cu multă amabilitate de poliția localnică, ne conduce pe *Via Dolorosa* spre Sfântul Mormânt. Cu o emoție nesfârșită pășim pe calea pe unde a călcat Mântuitorul.

Iată locul judecății lui Pilat, iată urme lăsate de mâna Fiului Domnului atunci când a căzut sub apăsarea crucii pe care avea să-și dea sufletul pentru a reînvia întru victoria credinței creștinești. Ne îndoim genunchii

din voiaj, ne-a răsplătit cu prisosință tot dorul nostru de drumetie.

Canalul de Suez, la a cărui intrare se află statuia marelui *Ferdinand de Lesseps*, creatorul drumului scurt spre India, a oferit orașului Port Said o frumoasă șansă de dezvoltare și ridicare. Faptul că nava are aci o escală de 4 zile îmi permite ca împreună cu alți cinci pășageri să închiriez o mașină care ne poartă vertiginos pe o șosea asfaltată de 320 km., dintre care șasezeci chiar pe malul canalului, spre *Cairo*.

Nu încerc să descriu în amănunțime celebrul muzeu național, piramidele, sfinxul, grădina zoologică, palatul regal, cartierele specifice și celelalte atracții ale orașului *Cairo* pentru a nu mă hazarda pe o pantă de prea mare anvergură, dar sfătuiesc pe toți acei care vor face escală o zi sau mai multe la *Port Said* sau *Alexandria* să nu piardă ocazia de a vizita capitala Egiptului.

Ultima amintire din *Port Said* este o seară minunată petrecută la „Clubul Nautic” local unde, invitați ca și mine

Ierusalim. — Via Dolorosa.

Cale ferată dealungul Nilului.

Stradă în vechiul Ierusalim.

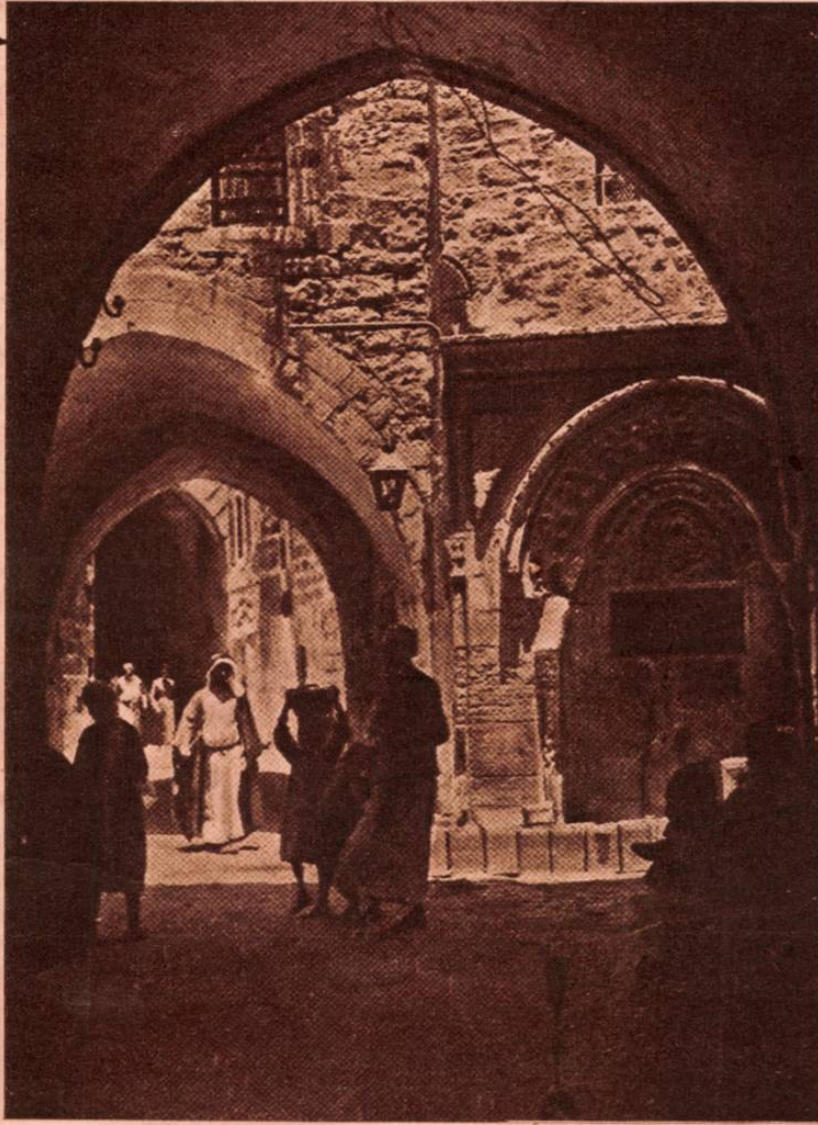
Ar mai fi multe de povestit, poate, dar a descrie fiecare escală așa cum ar merita, înseamnă să scriu volume întregi. După două zile de escală cortina coboară peste decorul libanez al Tripolului, iar după un scurt antrac se ridică iarăși ca să asistăm la actul doi: *Beirut*. Colonie franceză ca și *Tripoli*, orașul este interesant prin cartierele sale pur orientale, prin bazarul său și prin împrejurimi printre care *Aley* este cea mai fericită îmbinare: o localitate de munte, gen Sinaia, pe marginea mării.

Cred că nimic nu poate desfăța pe un romantic și visător — ca mine și ca mulți alții —, decât tabloul format de palmieri și cactuși printre care cămilele cuminti se lasă conduse de băștinași cu chipul arămiu. Dar iarăși trebuie să-mi opresc plimbarea prin *Beirut* pentru ca trecând în lungul coastei prin fața biblicilor cetăți, *Tirul* și *Sidonul*, să acostez în Palestina, la *Haifa*, unde muntele *Carmel* cu mănăstirile sale este prima noastră țintă.

Orașul, cu patrulele sale militare care circulă pretutindeni, îți dă impresia că asiste la un film cu gangsteri, iar controlul sever dela debarcare te face să te crezi un figurant. Totuși, vizitele și plimbările se fac fără cel mai mic risc.

Dar și *Haifa* se pierde sub orizont și cuplul de orașe *Iafa—Tel-Aviv*, în a căror radă ancorăm, ne primesc foarte calme. De aci până la *Ierusalim*, pe o șosea asfaltată, plimbarea cu mașina printre imense culturi de lămâi și portocali, cu mireasma lor specifică, ne este un continuu prilej de desfătare.

Ierusalimul se împarte în două orașe: cel vechi și cel nou despărțite printr'un zid de

și sărutăm piatra pe care s'a odihnit trupul neînsuflit al Lui, apoi plecăm capul în dreptul unde a fost locul crucii de osândă și ne facem umili o cruce în fața tuturor amănunțelor evocatoare de întâmplări și pilde din Scriptură.

Drumul înapoi, în preajma înserării, îl facem trăind încă emoția celor văzute.

A doua zi vizităm *Tel-Avivul*, un oraș ultra modern fiind în întregime de recentă construcție, iar a treia zi plecăm spre *Port Said*. *Ierusalimul*, chiar dacă ar fi fost singura escală

își dăduseră întâlnire reprezentanții a unsprezece națiuni, pentru a trăi câteva ceasuri în cea mai perfectă atmosferă de camaraderiească sportivitate.

...Începem voiajul de întoarcere. Zilele par a trece mai greu acum, totuși atmosfera la bord este din cele mai atrăgătoare fapt ce determină pe secretarul academiei agricole egiptene, în drum cu „Suceava” spre Germania, prin țara noastră, să-și exprime cea mai profundă admirație pentru români și vapoarele românești. *Mediterrana, Egeea, Dardanelele, Marmara* și iarăși *Bosforul* unde de data aceasta avem ocazia să vizităm comorile de artă și de lux adunate în vechiul serai, apoi monumentele, Moscheea Sf. Sofia, transformată actualmente în muzeu, Moscheea Albastră, vestită prin mozaicurile sale, bazarul și cartierul *Pera*.

Însfârșit, în cimitirul *Eyub* trăim clipe frumoase lângă mormântul unde doarme *Azyadée*

și romanele lui *Pierre Loti* se cern o clipă prin fața ochilor amintirilor noastre. Totul are însă un sfârșit și farul *Constanța* ne face cu ochiul în chip de bun sosit.

...A trecut o lună dela plecare. Abia când te întorci la ocupațiile și realitățile brutale ale vieții de fiecare zi și privești în urmă, îți dai seama ce a însemnat aceste treizeci de zile în care ai admirat aveau locuri pe care le visezi o viață întreagă și pe care nu le-ai mai văzut până acum.

Poate nu am reușit să fac un tablou perfect și o imagine perfectă a unui voiaj așa cum aș fi dorit, poate încă n'am convins pe nimeni ce înseamnă a hoinări pe mare, o lună, departe de orice griji și îndatoriri, totuși asta nu înseamnă că și în vacanța anului acesta să nu plec spre alte țări, mai ales că se prezintă o ocazie minunată: nava „*Basarabia*” pleacă în America și cu ea voi pleca și eu.

DUMITRU PLEȘOIANU.

Palatul serviciului maritim din Alexandria (Egipt).

Anglia VA AVEA CE SA MANÂNCE IN CAZ DE RĂZBOIU

GUVERNUL MAREI BRITANII A FĂCUT REZERVE DE ALIMENTE PENTRU DOI ANI DE ZILE. — ACESTEA SUNT LA ADĂPOST DE BOMBE, IN ANTREPOZITE SUBTERANE, NECUNOSCUTE DE MARELE PUBLIC

Intinse terenuri din Anglia sunt cultivate cu pepeni.

O recoltă abundentă de castraveți.

În ultimul an, Marea Britanie a făcut un efort formidabil în domeniul reinarmării terestre, navale și aeriene. Astăzi, forțele ei de luptă sunt la înălțimea celor ale statelor care i-ar putea fi dușmane într'un eventual conflict, dacă nu chiar superioare. Dar pentru a duce cu bine la capăt un războiu, un războiu fără îndoială de lungă durată, nu este suficient să ai tunuri, avioane și cirasate. Mai ai nevoie și de alimente. Națiunea trebuie să aibă asigurat mijlocul de aprovizionare normal. Experiența a dovedit că lipsa de alimente contribuie mai mult la demoralizarea populației civile decât chiar bombardamentele violente.

Problema aprovizionării se pune în Anglia cu mai multă acuitate decât în altă țară. Anglia este în primul rând o insulă, iar importul se face exclusiv pe mare, ceea ce comportă, în caz de conflict, un risc în plus. Apoi agricultura engleză este în regres de 50 ani încoace, în timp ce industrializarea a făcut progrese. În Marea Britanie nu se cultivă decât o șesime a solului. Restul e compus din livezi și pășuni mai mult sau mai puțin fertile. Dela războiu încoace, proporția pământurilor cultivabile este în considerabilă scădere. Aproape pretutindeni s'au construit orașe și uzine. Construirea de șosele noi și nenumărate aerodromuri au contribuit la fărâmițarea proprietăților. În Anglia, mai mult ca în oricare altă țară, populația a fugit de la sate, și a părăsit pământul. Londra, cu cele 9 milioane de locuitori ai ei, reprezintă mai mult de o cincime din populația Mării Britanii. Toate aceste fapte sunt cu atât mai mult accentuate astăzi, cu cât uzinele de armament lucrează zi și noapte, necesitând mereu mai multe brațe de muncă. Aceste brațe de muncă sunt aduse de la țară, de unde tineretul fuge, spre a munci în uzine, mai bine plătit, deși într'o atmosferă mai puțin sănătoasă. În aceste condițiuni, proprietarii de moșii renunță la cultivarea solului, pentru a se ocupa cu diverse crescătorii, ce necesită mai puține griji. Anglia este o țară care trăiește aproape numai din import. Carnea vine din Noua Zeelandă și Argentina, grâul din Australia, fructele din Canada și din Africa de Sud. Produsele consumate de englezi sunt aduse din toate colțurile imperiului.

CE S'AR ÎNTÂMPLA IN CAZ DE RĂZBOIU

Cum se va aproviziona Anglia?

Se spunea, altădată, că dacă Anglia ar fi separată de imperiul ei, ar muri de foame,

în câteva săptămâni.

Astăzi lucrurile s'au schimbat. Anglia a luat măsuri excepționale, astfel că în caz de conflict nu va duce lipsă de alimente. Se poate afirma că rezervele existente i-ar îngădui să reziste vreme de doi ani, chiar de-ar fi separată de restul lumii.

În timpul războiului din Etiopia, din 1935, guvernul și-a pus cea mai rea ipoteză, de altfel foarte imposibilă, ca o coaliție dușmană să taie cele trei mari căi comerciale ale imperiului și anume: drumul către Indii, către Colonia Capului și către Canada. În consecință, s'a hotărât:

Să se constituie rezerve de produse importate.

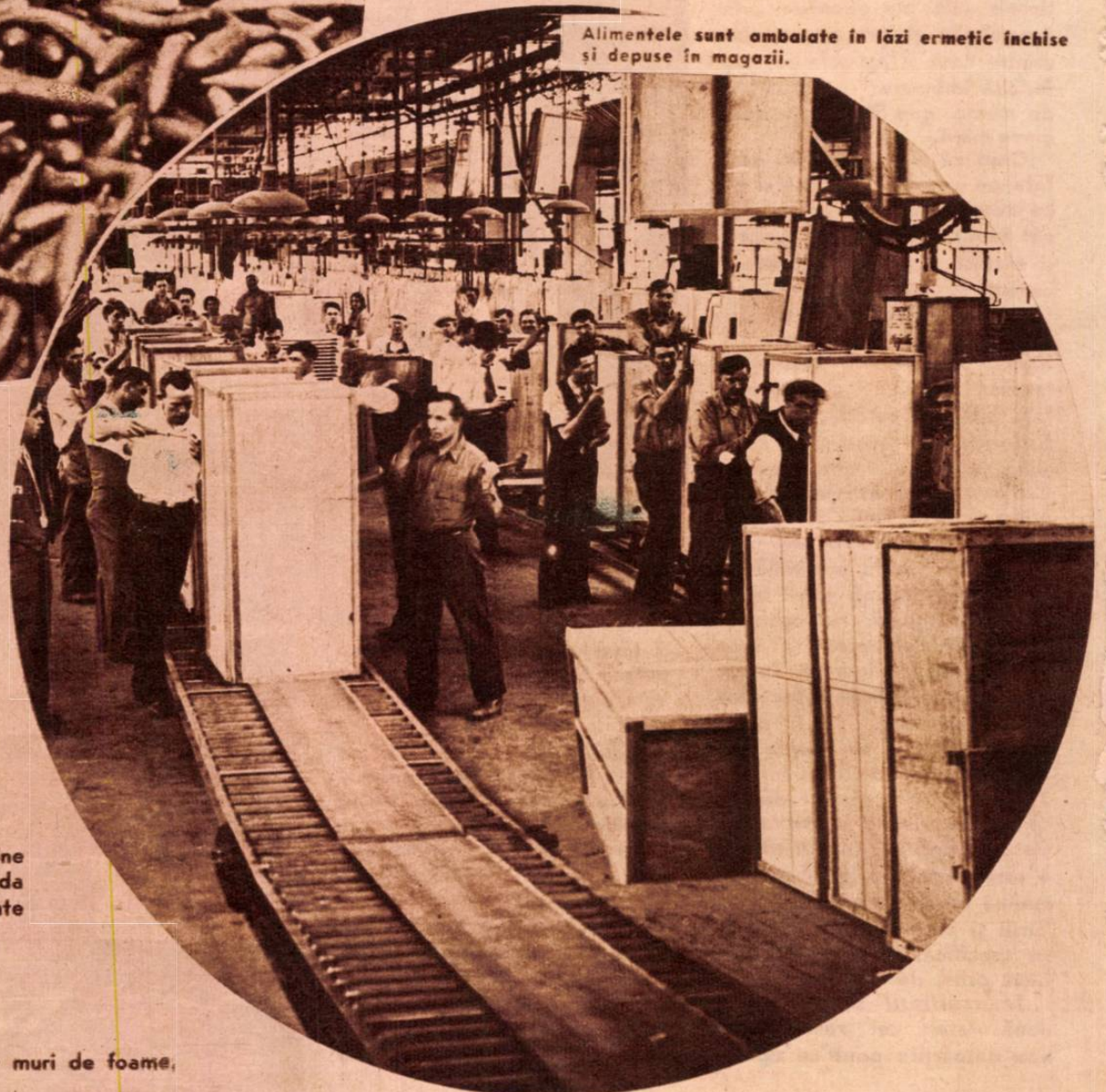
Să se favorizeze o revenire la agricultură.

În răstimpul ultimilor patru ani, rezervele acestea au luat proporții gigantice. Ele au fost acumulate în cel mai mare secret, iar autoritățile refuză să discute despre această chestiune. Guvernul a semnat importante contracte cu principalii furnizori de alimente, din întregul Imperiu. Milioane de litri untdelemn, mii de tone de carne refrigerată, de grâu, grăsime și sute de mii de cutii de conserve, conținând fructe, lapte condensat, pește și legume au fost înmagazinate în sute de antrepozite, ridicate în întreaga țară. Stocurile sunt reîmprospătate neconținut.

Publicul ignorează locul unde se află aceste depozite, aflate la adăpost de bombe, în subterane. Ceea ce se știe este că autoritățile au luat măsuri ca secretul să nu fie călcat. După cum astăzi există uzine de armament, care nu mai lucrează decât pentru guvern, la fel există și industrii alimentare, care nu mai lucrează decât pentru el.

CARTELELE AU FOST IMPRIMATE

Fără îndoială că în caz de conflict, menu-urile n'ar fi prea variate, însă țara ar rezista. Din prima zi a ostilităților s'ar distribui populației cartele de alimente,

Alimentele sunt ambalate în lăzi ermetic închise și depuse în magazii.

care astăzi sunt gata tipărite. Vânzarea pâinii, cărnii, şuncii, untului, grâului şi zahărului va fi supravegheată în deaproape. Departamentul alimentării, care depinde de ministrul comerţului, de apărarea naţională şi agricultură, a numit câte un controlor al aprovizionării, pe fiecare district. Acest slujbaş va intra în funcţiune din primul moment al declarării războiului, fiind responsabil de distribuirea alimentelor şi de respectarea preţurilor maxime.

În acelaşi timp cât a creat rezerve, guvernul a căutat să înviorizeze agricultura. Totuşi, miniştrii de agricultură, cari au succedat în ultimii ani, n'au reuşit să mulţumească pe fermieri. Sir Reginald Dorman Smith, actualul ministru, se pare că se bucură de încrederea acestora. Pentru a-i încuraja, el a hotărât să acorde o primă de 2 lire sterline de fiecare acru (40 ari) de teren cultivabil. În felul acesta speră ca 10.000 hectare de livezi nefertile să fie puse în valoare.

A acordat deasemenea prime fermierilor cari cultivă sfecla, orzul, ovăzul, precum şi crescătorilor de porci, boi şi oi. În fine, a încurajat pe săteni să nu părăsească pământurile.

Guvernul a mai creat corpul numit „womans-land army” (armata feminină a agricultorilor). E un corp de voluntare, care în caz de conflict vor înlocui sau vor seconda pe bărbaţi, la munca câmpului. Astăzi ele urmează nişte cursuri de instruire, la ferme. În felul acesta, graţie rezervelor şi producţiei interioare, Anglia poate fi liniştită, în ceea ce priveşte aprovizionarea ei, în caz de războiu. Guvernul britanic este însă convins că flota de războiu engleză este suficient de puternică pentru a garanta, în timpul războiului, libertatea navigaţiei pe marile căi imperiale.

PARADISUL ŞI INFERNUL VILEGIATURII

(Urmare din pagina a 13-a)

— De când ne-am căsătorit mă ţii într'un continuu: de ce? de ce? — răspunde enervat domnul, un tânăr foarte simpatic şi prezentabil, dar desfigurat par'că de supărare. De trei ani mă tot pisălogeşti cu întrebări. Te rog să mă slăbeşti. De ce? De ce? — toată ziua! Şi vrei să ştii? Ei, d'ăia!!! Doamna plânge, domnul se ridică şi pleacă şi toate astea pe plajă şi toate astea lângă dumneata, care ai fi intrat mai degrabă în pământ decât să asişti la această scenă de familie.

Nu-i mai invidiaţi, voi care aţi rămas, pe cei ce s'au răspândit cu bagaje şi cheltuială la Eforie, Mangalia, Carmen-Sylva, Tekirghiol, Balcic, Căciulata, Călimăneşti, Predeal, Buşteni, Sinaia, Slănic-Moldova, Borsec, Tuşnad, Râşnov, Ghilcoş, Vatra-Dornei, Braşov, Timişul de Sus, Poiana Țapului, Sovata, Govora, etc., etc.

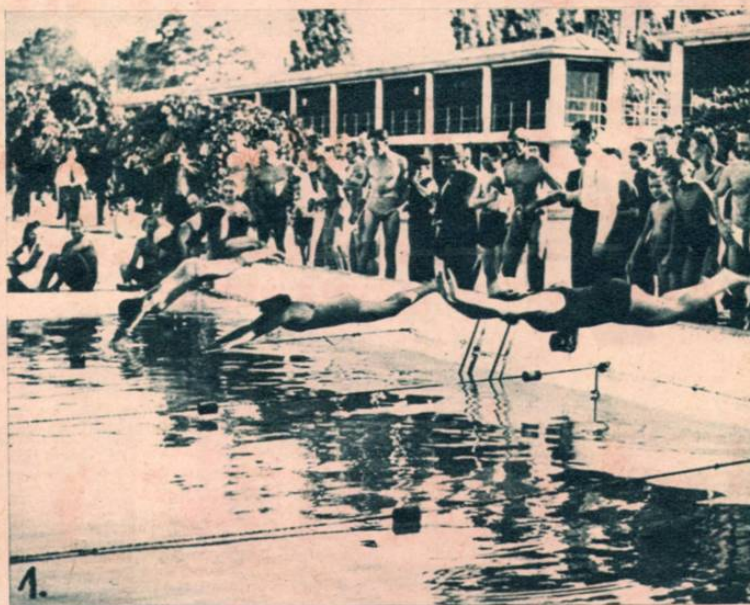
Fiţi siguri că dacă n'ar fi existat iscodirea celor din jur „cum te-ai şi întors?” — cei mai mulţi ar fi revenit după primele zile. Dar toţi se gândesc la ce va spune lumea, familia şi prietenii că s'au întors pe neaşteptate şi ca să evite explicaţiile rămân o lună întreagă să se bucure foarte puţin şi să se enerveze foarte mult. Şi când la întrebarea voastră, adresată vreunui amic, „cum ai petrecut?” veţi auzi: foooooarte bineeeee! — aduceţi-vă aminte — voi care aţi rămas — de scenele pe care le-am pomenit şi care sunt absolut autentice — şi felicităţi-vă...

LIVIU FLODA

Profitaţi de binefacerile soarelui numai dacă întrebuinţaţi Crema Candide pe bază de Cholesterină şi Lanolină

CUPA STRAND

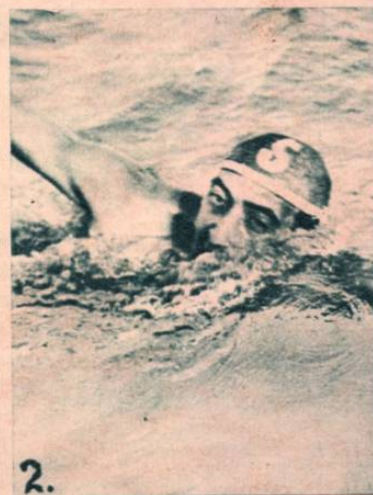

1. Plecarea la 200 metri brasse.

2. Traian Petruţ unul din veteranii nataţiei bucureştene câştigă proba de 50 m. liber.

3. Kato Lengyel câştigă proba de 200 m. brasse.

(Foto I. B. Ursian).

Să aveţi dinţii la fel de frumoşi ca ai vedetelor americane

Nu mai invidiaţi „frumuseţile profesionale” ale cinematografiei cu albeaţa şi strălucirea dinţilor lor. Şi dinţii Dv. vor deveni strălucitori de albeaţă dacă veţi începe de astăzi a întrebuinţa Kolynos. Această minunată cremă dentifrice cu formula ştiinţifică modernă este recomandată în lumea întreagă de mii de dentişti pentru remarcabila sa acţiune.

ILUMINAŢI SUBĂSUL Dv. cu KOLYNOS

Nici vara

Reumatismul Guta-Sciatica

nu trebuie neglijate. Luaţi tabletele

Eficacitatea recunoscută şi la răceli.

În ambalaje de 14 şi 42 tablete

ESCURSIUNI SĂPTĂMÂNNALE

LA

PARIS

ŞI LA

LONDRA

PLECĂRI ÎN FIECARE
SÂMBĂTĂ

INSCRIERI ŞI INFORMAŢIUNI

„ROMANIA”

SOCIETATE COMERCIALĂ OFICIALĂ
DE TURISM S. A. R.

CENTRALA BUCUREŞTI DOAMNEI 1
AGENŢII ÎN TOATĂ ŢARA

AGENŢIE ÎN HALL-UL PALATULUI
REVISTEI NOASTRE
STR. CONST. MILLE Nr. 7-11

CE MI-E TRENUL, CE MI-E AVIONUL...

Un reportaj care — poate — nu va părea senzațional, dar din care veți afla progresele remarcabile pe cari le-au înregistrat călătoriile aeriene la noi.

România are astăzi: 19 aerogări, 4 linii aeriene internaționale, 5 linii interne centrale și 4 linii interne secundare dirijate de societatea „Lares”.

Grație aparatelor perfecte, materialului superior, personalului excelent și organizării desăvârșite, regularitatea și siguranța călătoriilor aeriene la noi, e garantată sută la sută.

1 și 2. O oră înainte de plecarea avioanelor în cursă, călătorii se grăbesc să-și cumpere biletele.

MIERCUREA trecută, întovărășit de fotograful nostru, am pornit să vedem și să prindem în obiectivul aparatului, cum se desfășoară preambulurile unei călătorii aeriene la noi.

Rezultatele investigațiilor noastre le veți afla atât din seria de instantanee pe cari vi le înfățișăm aci, cât și din datele cari ne-au fost puse la dispoziție.

Veți vedea din expunerea noastră că titlul: „Ce mi-e trenul, ce mi-e avionul” nu exprimă doar o butadă, ci — pentru călătorul practic, nu numai pentru cel foarte grăbit — o desăvârșită realitate, bineînțeles în favoarea avionului. Cei obișnuiți doar cu călătoria cu trenul, vaporul, autobuzul ori automobilul, vor afla, în primul rând, cu deosebit interes ce intens trafic de călătorii aeriene se desfășoară la noi.

Gândiți-vă că, zilnic, pleacă și sosesc la Băneasa, 26 avioane în cursă regulată, fără să mai vorbim de cursele

speciale. Astăzi, avionul, la noi, e folosit — la fel ca și trenul — nu numai pentru călătorii de afaceri (ceea ce e foarte normal), ci și pentru voiajuri de agrement, călătorii de nuntă, — în fine, în toate prilejurile pe cari le prezintă viața de toate zilele.

Oamenii se obișnuiesc cu avionul.

CĂLĂTORIA ÎN ITALIA ȘI GERMANIA

Explorarea noastră s'a desfășurat în jurul orei care precede plecarea avioanelor spre Italia și Germania.

3. Controlul pașapoartelor și biletelor la punctul vamal dela aeroportul Băneasa.

4. Pisoiul „Pusi” e mascota aerogării. E o mare simpatie a călătorilor, cu cari se împrietește repede.

5. Deși nu îndrăgește prea mult pisicile, d-na Thomas, stewardesa „Larés”-ului — de dragul „Realității Ilustrate” — a acceptat să pozeze cu „Pusi” în brațe.

6. O șuetă pe terasa aerogării, înainte de plecarea cursei.

La ghișeele biroului de voiaj „Lares”, câteva zeci de oameni, cu geamantanele lângă ei, blocau pe funcționarii cari desăvârșiau ultimele formalități de plecare.

Cu jumătate oră înainte de plecarea avioanelor, am luat loc în autobuzul „Lares”-ului atât de popular în Capitală și am pornit spre Băneasa, unde am asistat la plecarea celor două avioane spre Belgrad, Zagreb, Veneția, Milano, Torino, Budapesta, Viena și Berlin.

Socotiți ce economie de timp: în loc să faci, cu Simplonul, până la Milano 38 de ore, cu avionul ajungi numai în cinci ore și zece minute. Cam

a opta parte din timp.

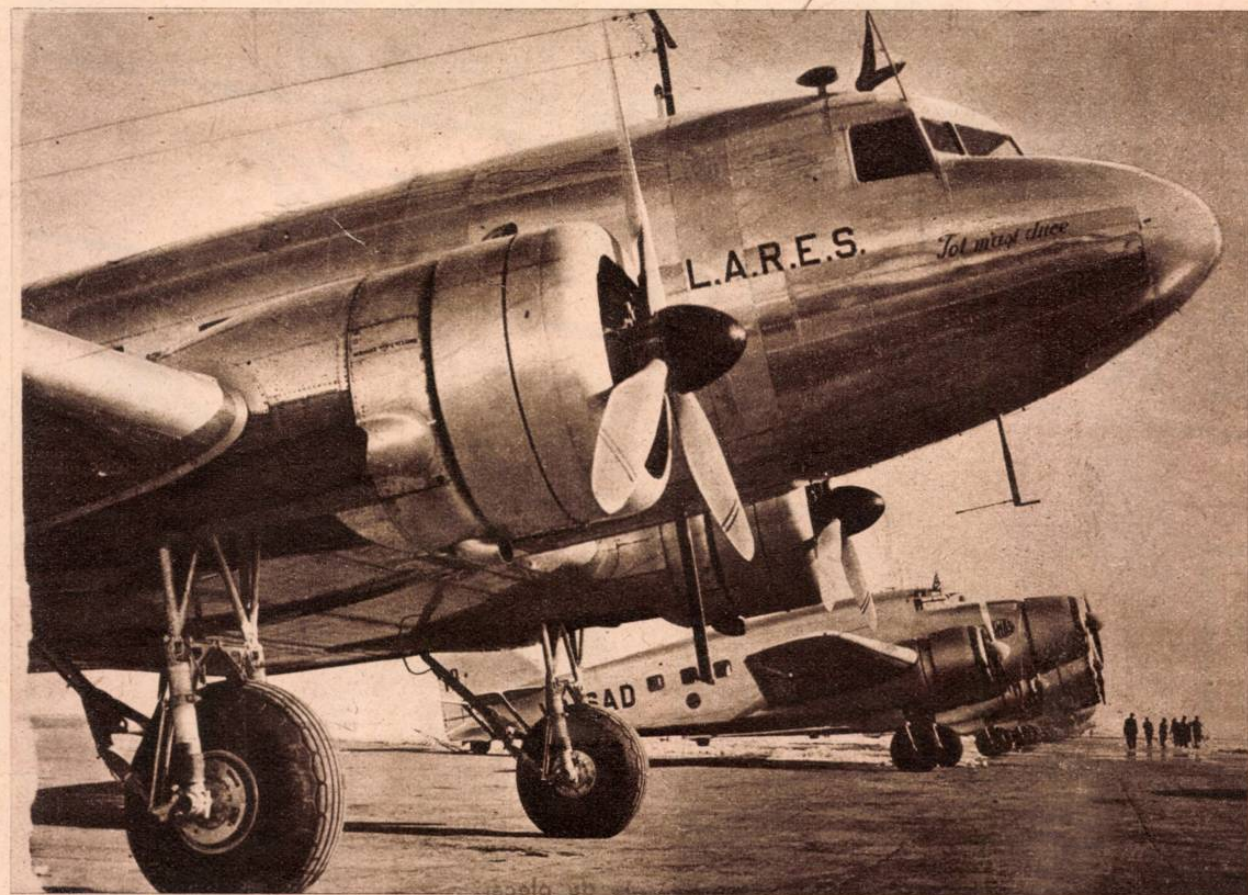
În loc de vre-o 31 de ore cu trenul până la Berlin, te sui în avion la 11.15 la aeroportul Băneasa și aterisezi după șase ore și zece minute în capitala Germaniei. Cam a cincina parte din timp.

LA VARȘOVIA ȘI ISTANBUL

Dela București la Varșovia, cu rapidul Ștefan cel Mare, faci cam 22 de ore. Cu avionul, 3 ore și 55 minute.

Ca să ajungi la Istanbul, cu trenul și vaporul, îți trebuie — în medie — cam 16—17 ore (fără să mai vorbim de orele de așteptare și de cheltuiala

După ultimul control vamal, călătorii se suie în avionul de Berlin.

„Lares”-ul întrebuințează pe liniile sale avioanele: „Lockheed Electra 10 A.”, „Lockheed Super W. G.”, „Douglas D. C. 3” și „Savoia Marchetti S. 83”, considerate astăzi ca cele mai perfecte avioane comerciale din întreaga lume. Iată, în front, câteva din aceste aparate, în frunte cu uriașul „Tot m'as duce”.

la Constanța). Cu avionul îți trebuie exact 2 ore și 15 minute. Te sui în avion la 6.45 și aterisezi la orele 9 la Istanbul...

PE LINIILE INTERIOARE

Aceeași considerabilă economie de timp o face călătorul și în voiajurile aeriene din interiorul țării.

Iată, de pildă, linia București — Balcic: plecarea, orele 9.40 și aterizarea la 11.15, cu opriri la Călărași și Bazargic. Deci, în total, o oră și 35 minute. Iar Duminecile, când nu se fac opriri, drumul la Balcic durează numai 45 minute! Aproape mai puțin cât o cursă de tramvai dela un capăt la altul...

Dela București la Arad, drumul cu avionul durează exact o oră și 55 m. în loc de vre-o 15 ore cu trenul accelerat.

Până la Chișinău faci două ore și un sfert, în loc de vre-o 14 ore cu trenul accelerat.

La Cetatea-Albă, (cu opriri la Ismail și Galați) faci în total două ore și 25 minute, pe când cu trenul accelerat îți trebuie vre-o 12 ore.

Dela București la Cluj, cu rapidul Ardeal, îți trebuie peste zece ore. Avionul face numai o oră și jumătate.

LINIILE SECUNDARE

„Lares” are și patru linii secundare, al căror parcurs se face tot în timpul minim posibil:

Galați—Iasi—Cernăuți, în două ore și cinci minute.

Galați—Constanța, în 50 minute.

Cernăuți—Arad, într-o oră și 40 minute.

Cluj—Satu Mare în 50 minute.

AVANTAJII SPECIALE

Dar nu numai aceste mari economii de timp tentează pe călători să agreieze drumul cu avionul.

D. comandor aviator Andrei Popovici, directorul general al „Lares”-ului (dreapta), supraveghează personal traficul. La plecarea și sosirea avioanelor, e totdeauna prezent. În ziua când s'au făcut fotografiile noastre, l-am surprins lângă avionul de Berlin, alături de d. profesor George Fotino, președintele consiliului de administrație al soc. „Lares”.

Întă—cu drept cuvânt—în socoteală și economia de bani. În adevăr, în ce privește costul drumului, calculul e astfel făcut în cât nu depășește valoarea călătoriei cu clasa II-a. Și, bineînțeles, nu trebuiesc uitate economiile realizate din transportul gratuit din oraș la aeroport și viceversa, din faptul că n'ai nevoie să iei atâtea mese în vagonul-restaurant și nici de vagon de dormit. Acestea toate, unite cu deplina securitate și regularitate a călătoriilor pe cari le asigură societatea „Lares”, fac ca pentru călător

nu numai să se pună chestiunea: „ce 'mi-e trenul, ce 'mi-e avionul”, ci să prefere acest excelent mijloc de transport.

VORBESC STATISTICILE

Ca să documentăm cititorii — și astfel să vadă rezultatele dobândite până acum de societatea „Lares” — am consultat statisticile.

În 1937, lungimea rețelei exploatate a fost de 6122 Km; în 1938, a crescut la 7165 Km; zilele de trafic au crescut dela 1344 în 1937 la 1972 în 1938; orele de sbor au sporit dela 4224 la 5406; Kilometrii parcurși: 732.061 în 1937 și 1.170.793 în 1938; pasageri transportați: 5.434 în 1937 și 12.072 în 1938.

Aceleași progrese s'au înregistrat și la transporturile de bagaje, poștă și ziare.

Regularitatea transporturilor și siguranța călătoriilor au rămas invariabile în cei doi ani citați, ca dealtfel și în anul în curs: sută la sută.

Este cel mai desăvârșit succes pe care îl poate înregistra o întreprindere de transport, mai cu seamă în aviație.

SOȚIA GRATIS...

Iată o propagandă ingenioasă adoptată recent de societatea „Lares”: orice soț care pleacă în călătorie la Istanbul, poate să-și ia soția în avion, fără să plătească nimic!

Iar cum o călătorie costă 3.200 lei (sau 5.760 dus-întors) înțelegeți că doamnele nu vor lipsi în călătoriile București-Istanbul și înapoi...

ALTE PROGRESE

Am dori să vorbim de cât mai multe din progresele călătoriilor aeriene la noi, fiindcă sunt multe.

Să menționăm că, afară de aerogara dela Băneasa — una din cele mai frumoase și mai bine utilate din

(Cont în pag. 23).

„Se caută secretară de către o casă serioasă”. Primul drum. Două tinere fete ies din birou: „ce curios!” spune una din ele, „anunțul acesta apare de o lună de zile, în fiecare zi”. Cealaltă răspunde: „ești o copilă dacă nu înțelegi că omul acesta își dictează la mașină corespondența și tot ce are nevoie, fără să-l coste un ban, pretinzând că face probă”.

Plasatoare într'un cinematograf. Trebuie să ai însă picioare foarte rezistente, deoarece adesea ești constrânsă să urci zeci de trepte, conducând spectator după spectator. Nu-i vorbă, și în această meserie a apărut șomajul.

O încercare: coafură sau manecură? Taxa pentru zece luni de școală costă 3.600 franci. În schimb, îmi închiriez părul tinerelor fete care vor să învețe meseria, pentru 5 franci pe oră. Riscurile privesc pe cei care închiriează, iar nu pe coafeza neexperimentată.

Plasatoarele își împart seara bacșișurile în mod egal, între ele, și vai de aceea care caută să ascundă banii dobândiți.

Cum să-ți câștigi existența

Iată o problemă greu de rezolvat pentru acelea care nu au o meserie

Fără îndoială că aceasta este o problemă dintre cele mai grave. Ce poți face dacă n-ai o meserie? Este destul de greu, chiar dacă ai o meserie să-ți găsești o întrebare. Iată cercetările făcute de o cunoscută ziaristă, pentru a căuta să rezolve pe teren problema.

Ca vânzătoare de țigarete nu ai mai mulți șanși să-ți câștigi existența.

Meserie de model pentru sculptori și pictori nu este prea ușoară și nici prea bine plătită. Dealtfel, concurența e mare.

Manechin într-o casă de modă. Patroana caută însă o fată cu talia 42, prin urmare trebuie să-mi dau demisia!

O altă muncă întâmplătoare. Să transcrii o mie de adrese plătite cu 5 franci sută. E o muncă extenuantă, care o găsești însă foarte greu.

Nici ca cerșetoare nu-ți poți câștiga existența, căci te urmăresc agenții forței publice.

Câteva zile pe săptămână găsești post într'un magazin, spre a prezenta diferite aparate, pentru exerciții fizice. E greu însă să vâslești în sec ore întregi și să-ți păstrezi totuși surâsul pe buze.

Ca agentă a unei uzine de aparate electrice, ai mai puțini sortii de izbândă. După trei zile de alergătură, deabea reușești să plasezi un aparat, la care câștigi o sumă infimă.

O tânără domnișoară despre Chlorodont

— „Vă înșelați dacă credeți că am avut întotdeauna dinți atât de frumoși. Mai înainte, ei aveau o culoare cenușie din cauza stralului de impurități depus. Aceasta mă necăjia mult. De când m'am obișnuit, să-mi spăl dinții — de două ori pe zi — cu „CHLORODONT”, dinții mei sunt de o albeață minunată și întotdeauna strălucitori. Acum, în toate zilele când mă privesc în oglindă, mă bucur. Da, pot râde, eu întrebunțez pasta de dinți Chlorodont!”

LA DURERI

DE CAP, NEURALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM
INTREBUINȚAȚI NUMAI

ANTINEURALGIC Dr NANU MUSCEL

În cutii originale, conținând 2 buline și numai cu
se știra doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI. București, Calea Rahovei 265

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

IMPIEDICAȚI
ruperea ciorapilor
întrebuințând zilnic...
Matasin
Lei 25 la Parfumerii și Drogherii

REALITATEA FEMEII

COMBINAȚI UTILUL CU PLĂCUTUL!

DE câte ori nu auzim această exclamație și mai ales de câte ori n'am întrebuințat-o chiar noi. Desigur, e foarte plăcut să dispui de bani și să te poți echipa elegant pentru excursii și week-end-uri. Dacă însă suntem puțin practice, ne putem aranja costume de excursii din lucruri pe care nu le mai utilizăm sau cărora le putem da, eventual, două întrebuințări. Astfel, dintr-o pereche de pantaloni vechi de pânză ai sofului sau fratelui, vă faceți un „short“, o bluză se găsește în garderoba oricărei femei, o pereche de sandale fără tocuri la fel precum și o pereche de șosete. Pentru ca să nu luați însă tot praful drumului în păr și să evitați suvițele neplăcute, aduse de vânt pe obraz și ochi, luați fularul pe care toată iarna l'ați purtat la palton și aranjați-vă, după indicațiile noastre, un soi de glugă.

CE TREBUE SĂ ȘTIE ORICARE FEMEIE

1. DACĂ AVEȚI O TALIE DE VIESPE

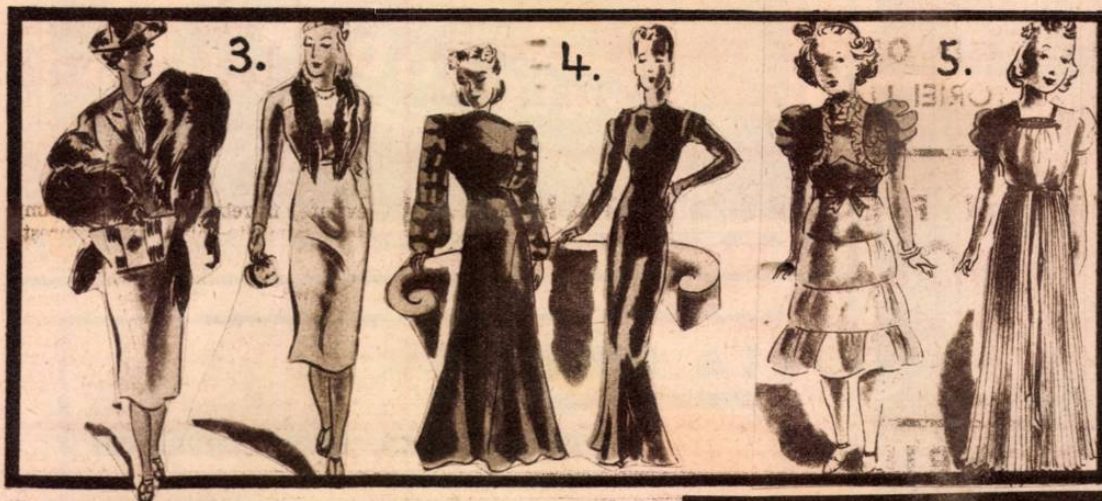
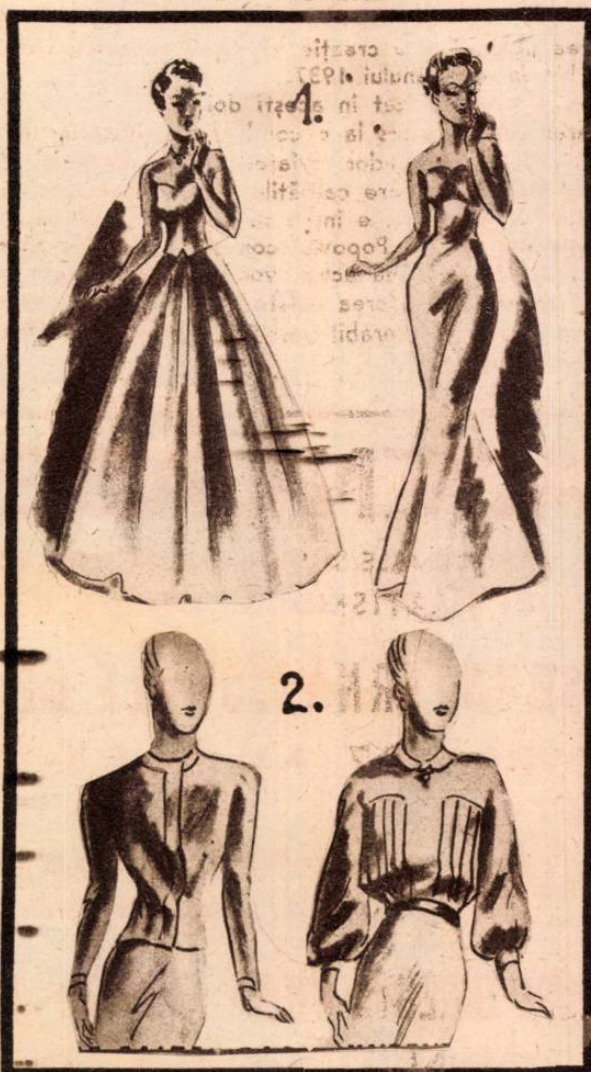
faceți-vă o rochie care să scoată în evidență talia dv. fină, cu corsajul foarte mulat și jupa foarte largă, care va ascunde lărgimea șoldurilor; nu purtați însă o rochie care să vă accentueze lărgimea șoldurilor, prin jupe strânse pe corp.

2. DACĂ AVEȚI BUSTUL PREA PLAT

nu subliniați acest defect, purtând bluze simple și colante, ci alegeți-vă bluze bufante, largi, cari să vă ascundă formele. Cute, gulerașe încrețite, vă vor ajuta să ascundeți defectul.

3. DACĂ SUNTEȚI MAI PLINUȚĂ

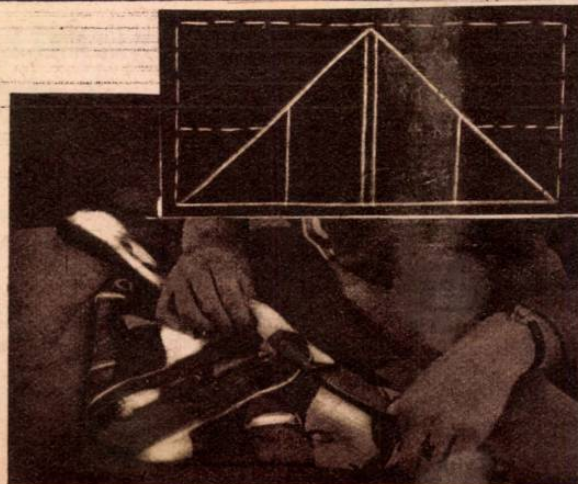
alegeți-vă pălăriile, poșetele

și blănurile, mai voluminoase; nu purtați niciodată poșete în miniatură, două blănițe mici, mănuși scurte și pantofi simpli.

4. DACĂ SUNTEȚI MĂRUNȚICĂ

nu vă faceți rochii cu garnituri orizontale, și nici mâneci largi până la încheetură, ci încercați să apăreți mai mare lărgind

partea de sus a mânecii prin garnituri speciale.

5. DACĂ FETIȚA DV. ESTE MAI GRĂSUȚĂ

nu-i faceți rochițe strânse pe corp, care îi vor evidenția șoldurile, făcând-o să pară mai în vârstă decât este, ci alegeți-i mai bine rochițe simple, fără să fie însă serioase.

LA LAKEWOOD (U. S. A.)

a avut loc un concurs de gemeni. In fotografia noastră, cel mai tineri și cel mai bătrân dintre concurenți.

O căsătorie despre care se vorbește în America

este acela a d-lui Cormelo Locapori în vârstă de 60 ani și a prea tinerei sale soții, Tarsillo, de 15 ani. In fața primăriei, unde a avut loc căsătoria civilă, publicul indignat a protestat vehement.

SUB-LOCOT.
CEZAR PERIANU

mort săptămăna
trecută într'un
accident pe lacul
Herestrău.

CE MI-E TRENUL, CE MI-E AVIONUL...

(Urmare din pagina 19)

Europa — avem în România încă 18 aerogări la: Arad, Balcic, Bazargic, Călărași, Cernăuți, Cetatea Albă, Chișinău, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Ismail, Satu Mare, T. Măgurele, Tg. Mureș, T. Severin și Timișoara.

Un personal compus din peste 200 ingineri, funcționari și tehnicieni, dintre cari 41 piloți și radio-telegrafiști, deservește această destul de vastă organizație.

IN SERVICIUL ȘTIINȚEI

Nu se știe, desigur, că „Lares” nu se limitează numai la dirijarea călătoriilor de pasageri.

Când este cazul, avioanele societății se pun și în slujba științei. Astfel, anul trecut, un medic din Constanța a vrut să experimenteze dacă, în adevăr, sbururile pot contribui la vindecarea copiilor de tuse măgărească. „Lares” a pus la dispoziție un avion și experiența a fost efectuată.

Recent de tot, „Lares”-ul a fost pus în situația să transporte la Viena... un pui de crocodil al cercului Busch, care se îmbolnăvisese la București și avea nevoie de tratament special urgent.

ROADELE UNEI BUNE CONDUCERI

Societatea „Lares” e o creație de dată recentă: ea s'a înființat abia în vara anului 1937.

Dar câte nu s'au realizat în acești doi ani!...

E adevărat că s'a recurs la o conducere calificată, în fruntea căreia se află d. comandor aviator Andrei Popovici, director general și senator. Despre calitățile acestui destoinic sburător, organizator și gospodar, e inutil să vorbim. Deaceia, prezența d-lui comandor Andrei Popovici constituie cheazășia că roadele bune conduceri de până acum, vor fi și mai bogate în viitor. In chipul acesta, încrederea călătorilor va crește mereu, iar problema, dacă e preferabil drumul cu avionul sau trenul, va dispărea și la noi.

A.

BADEN-BADEN

BĂI TERMALE IN PĂDUREA NEAGRĂ CONTRA
REUMATISMULUI, ISCHIAS, CATARH

CURSE INTERNAȚIONALE DE CAI

20 — 27 AUGUST 1939

CASINO:

RULET, TRENT-ET-QUARANTE,
BACCARA, KLONDYKE

TRENURI DIRECTE VIENA - MUNICH - PARIS

PRIN BADEN-OOS

INFORMAȚIUNI: OFICIUL TURISTIC GERMAN
CALEA VICTORIEI 114 • BUCUREȘTI • TEL.: 2-12-80

CITIȚI IN FIECARE SĂPTĂMANĂ

„MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă
de specialitate.

Sfaturi pentru plajă

Aveți epiderma în stare proastă, coșuri, pielea grasă? Expuneți-vă la soare. De nouăzeci de ori din o sută toate aceste neplăceri vor dispărea.

Vedeți pe orășeni, anemiați, neurastenici; viața le este insuportabilă, totul e apăsător pentru ei. Duceți-i la mare sau la munte, scăldați-le corpurile în soare; ei se vor schimba, se vor înviora și vor căpăta din nou gust de viață.

Atenție însă! Nu treceți însă imediat dela viața ce o duceți în oraș la aceea plină de soare căci bietul nostru înveliș omelesc n'o poate suporta până nu se obișnuiește. Trebuesc luate precauțiuni.

Aceste precauțiuni sunt simple. Dacă plecați imediat dela oraș la țară, la câmp unde razele solare sunt pure, nu vă expuneți mai mult de cinci minute prima zi; a doua zi nu mai mult, de 10 minute; a treia zi 15 minute. Trebuie băgare de seamă, căci acest soare care vindecă epiderma de toate micile ei maladii, este în același timp foarte tare, prea tare, pentru a fi suportat de o piele nedepinsă.

Dacă vă expuneți prea mult timp arșitei dela început, vă va arde, veți căpăta febră; inima dv. va bate mai repede, respirația va fi mai rapidă, prea rapidă pentru corpul dv. nenorocit, desobișnuit de lucruri naturale.

Este adevărat că știința omească a descoperit mijlocul de a vă apăra împotriva celor mai active raze ale soarelui care sunt însă și cele mai periculoase, dacă vă veți unge părțile expuse cu o cremă grasă și protectoare, pe bază de lapte și vitamine în felul cremei Antisolar sau altă cremă filtrantă.

In orice caz pigmentați-vă pielea, bronzăți-vă corpul, nu numai la față, chiar însăși părțile corpului pe cari nu le vedem. Fiecare loc unde se va depune o fărâma de pigment va fi un loc unde ați depus o rezervă de soare, de forță, de dinamism solar.

Pomada Cadum vindecă coșurile

Pomada Cadum usucă coșurile și le face să dispară, lăsând pielea sănătoasă și netedă. Suferințele provenite din bolile de piele pot fi evitate, întrebându-se la timp acest remediu minunat. Ea oprește instantaneu mâncărimile, potolește și vindecă orice inflamație sau iritație a pielii. Pomada Cadum e suverană contra eczemelor, bubelilor, pecinginei, râlei, spuzelilor, erupțiilor, furunculelor, jupuielii, hemoroizilor, blândeii, cojilor de pe buze, înțepăturilor de insecte.

Chirurgie estetică

Indepărtarea opera-
tivă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
gusei
și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei care suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & CIE. BERLIN, 836 MIGGELSTRASSE 25—25 a.

DIRECTOR TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

Inserisă sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice
la Trib. Ilfov S. I. Com.

Editura „Ziarul” S. A. R., București. Redacția și administrația:
str. Const. Mille 5 — 7 — 9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 4083
Prețul abonamentelor: In țară: 1 an Lei 400; 6 luni Lei 200 și

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicnuit.

3 luni Lei 100. — In străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia: 1 an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului poștal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irac, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Syria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: 1 an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului poștal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: 1 an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei. — Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.585/929

MODA

DANTELA

MAI feminină ca oricând, moda anului acestuia a adus pe lângă o mulțime de amănunte care ne reamintesc epoca bunelor noastre, și spumoasa dantelă. Spre a sărbători această plăcută revenire la actualitate, parizienii au organizat, de curând, o serbare a „Amicilor dantelei”, cu care ocazie corespondenta noastră specială din Paris, a luat fotografiile pe care ni le-a transmis prin avion, și pe care le reproducem în această pagină.

Dr. Ki.

1. In cursul serbării au fost prezentate și aceste trei rochii și umbreluțe de dantelă.
2. Rochie din dantelă brodată, combinată cu taffetas neagră, uni. Pălărie, pantofi și mănuși din același material.
3. Rochie imprimată pe fond negru. Ceea ce este interesant e că florile, care pe fotografie par din aceiași mătase, sunt din dantelă.
4. Fantezie de dantelă pentru fete. Ea poate fi purtată sau la prima kermessă sau după amiază, la o vizită mai simandicoasă.
5. Rochie „bouillonată” din mătase grea, bleu pal. Garnitura agrafei, cordonului precum și pălăria, poșeta, mănușile și pantofii din antilopă bleumarin.

(Foto Telefrance, Paris).

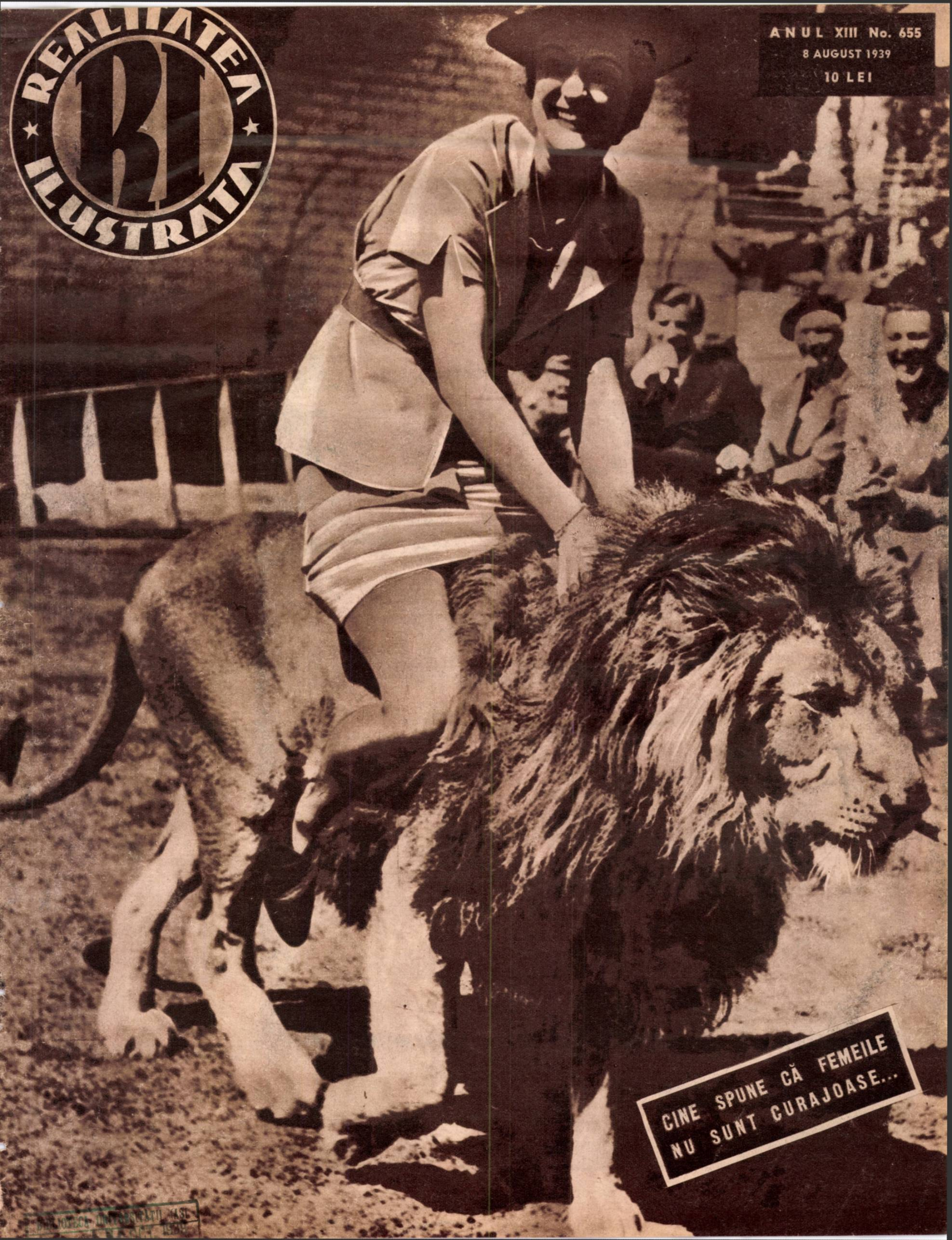
3.

f.

5.

CINE SPUNE CĂ FEMEILE
NU SUNT CURAJOASE...

IMAGINI DIN TARĂ

TURIȘTI AMERICANI

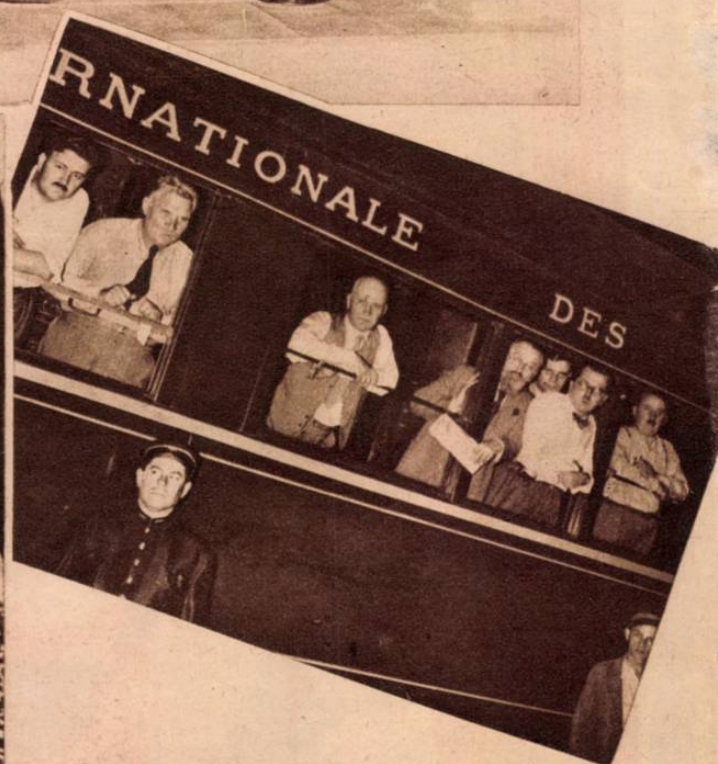
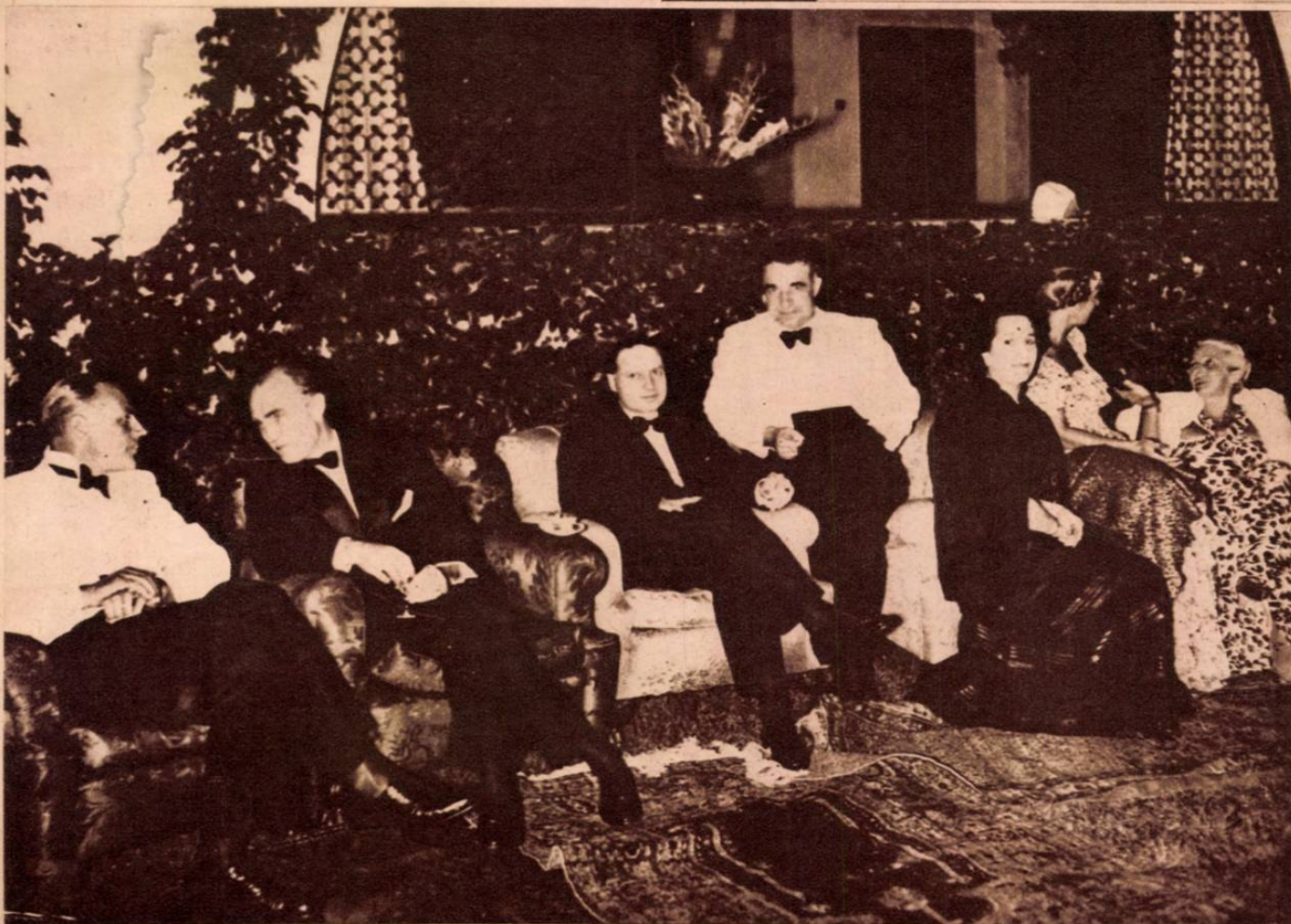
ne-au vizitat țara. În fotografia noastră oaspeții la Ministerul Agriculturii având în mijloc pe d. ministru Cornățeanu.

PREȘEDINTELE DELEGAȚIEI ROMÂNNO-SIRO-LIBANEZĂ

D. Jean Jalck rostindu-și discursul cu prilejul remiterii decorațiilor acordate mai multor demnitari români de d. Edee președintele republicii libaneze. În fotografie d. Mitică Constantinescu, ministrul finanțelor și Spitzmüller însărcinatul cu afaceri al Franței și Ion Bujoiu, ministrul Economiei Naționale.

DINEU LA D. MINISTRU AL AFACERILOR STRĂINE

Doamna și Domnul Grigore Gafencu ministrul afacerilor străine, au oferit la locuința lor un dineu în onoarea a doi mari scriitori și ziaristi de peste ocean: soții Claire și R. H. Luce. În fotografie d. ministru Gafencu întretinându-se cu d. Luce.

PARLAMENTARIII BULGARI....

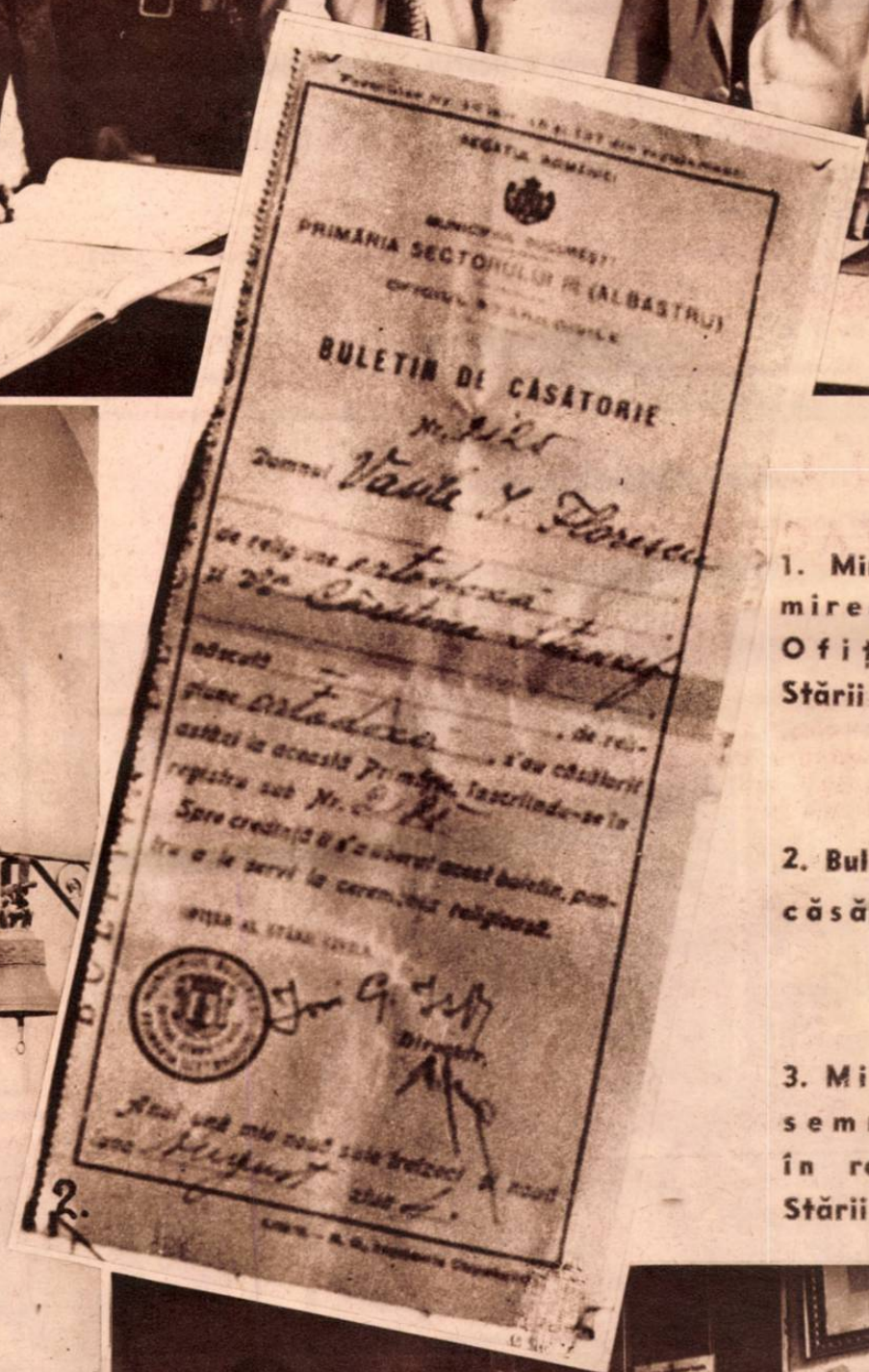
care ne-au vizitat recent, fotografiați în Gara de Nord când au plecat la Moscova.

O NUNTĂ LA INCHISOARE

LA închisoarea Văcărești a avut loc săptămâna trecută o solemnitate puțin obișnuită. Doi deținuți Vasile Florescu și Cristina Stancef s'au căsătorit. Mirele condamnat la ocnă pe viață, mireasa la spânzurătoare. Cristina Stancef a devenit prin această căsătorie cetățeană română, scăpând astfel de sub jurisdicția țării sale și de ștreang. Este deci mai mult o căsătorie de interes decât una de dragoste.

Fotografiile noastre înfățișează:

La înapoierea la închisoare mirele și mireasa sunt primiți cu pâine și sare de către deținuți.

1. Mirele și mireasa la Ofițerul Stării Civile.

2. Buletin de căsătorie.

3. Mireasa semnează în registrul Stării Civile.

Destul loc pe pământ

RĂZBOIUL IN IMAGINI

Popoarele au destul loc
pe globul pământesc.
— Numai sub aripele
ocrotitoare ale solidari-
tății umane poate
propăși civilizația

ACUM, când aproape pe întregul glob pământesc se urzește un nou măcel, fantastic de odios, se cuvine să aruncăm o clipă privirea asupra evenimentelor din 1914, când s'a adeverit simplul și înțeleptul proverb românesc: *cine sapă groapa altuia, cade el singur întrânsa*.

Intr'adevăr războiul mondial a adus surprize cu totul neașteptate. Dacă cei, cari l-au provocat, ar fi bănuir, pe departe, ce-i așteaptă, desigur că nu se prea grăbeau... Fostul împărat Wilhelm al II-lea, atât de trufaș în 1914, care-și petrece acum zilele în modesta localitate Doorn, din Olanda, trebuie să se gândească cu amărăciune, la strălucirea sa trecută, atât de amăgitoare pentru dânsul și cei din jurul său.

NU E DESTUL LOC PE PĂMÂNT?

A ajuns oare pământul prea mic? Aceasta să fie motivul pentru care trebuie să se 'ncaere popoarele între dânsle?

Iată câteva cifre interesante, asupra cărora se poate mec

În vechea *Germanie*, cu o suprafață de cinci milioane de kilometri pătrați, trăiau 63 milioane de locuitori, deci 126 pe kilometru pătrat.

În *Etiopia*, cu 8 milioane de locuitori, revenea aproximativ 8 locuitori de kilometru.

În *Japonia*, 83 milioane de locuitori aveau la dispoziție 700 de mii de kilometri pătrați, deci cam 120 pe Km.

În *China*, 485 milioane de locuitori trăind pe o suprafață cât a Europei întregi, revenea 44 locuitori pe kilometru pătrat.

În *Italia*, cu 310 mii km. p. trăesc 140 locuitori pe km. p.

În *Franța*, 89 locuitori pe km. p.

În *Belgia*, 202 pe km. p.

1. Supliciul po-
mului.

2. „Gata de a
muri...“ (Lito-
grafie de Char-
let).

3. Case distruse,
familii ucise.

4. Retragera la
Moscova (lito-
grafie de Char-
let).

Torturile aplicate locuitori-
lor din Anvers.

O gravură înfățișând tirania
spaniolilor în Indiile Occi-
dentale.

În *România*, 18 milioane de locuitori trăesc pe o suprafață de 300 mii km. p., deci 60 locuitori pe kilometru.

Tot globul pământesc e populat de 2000 de milioane de oameni, cari ocupă 150 milioane de kilometri din suprafața sa. Revine deci 13 indivizi pe kilometru pătrat.

Iată deci că este destul loc pe pământ, pentru toată lumea! Și apoi, nu e atâta nevoie de loc, cât de bună învoială. Cum de trăesc Belgienii câte două sute de inși pe kilometru pătrat și sunt foarte mulțumiți, nerăvnind la țara altora? Cum trăesc cei din Danemarca? Cei din Elveția?

Totul este, ca omenirea să știe să se folosească de bunurile naturale. Este dela sine înțeles, că dacă $\frac{3}{4}$ din budgetul țărilor se sacrifică pentru întreținerea armatelor și dacă toată lumea este năucită, mereu cu gândul la eventualitatea unui război

mondial, este explicabil ca în asemenea împrejurări defavorabile să suferim cu toții.

Altfel ar trăi popoarele din continentul nostru dacă ar exista — de pildă — „Statele Unite ale Europei”. Când ele se vor realiza, odată, urmașii se vor mira și se vor gândi cu milă la epoca noastră, când oamenii se măcelăreau între dâșii, fără să bage de seamă că, din pricina acestor dușmării nesfârșite, țin în loc bunul mers al continentului.

PSIHOZA RĂZBOIULUI

Congresul internațional al psihiatrilor și specialiștilor în medicină legală, ținut nu de mult la București, a prilejuit deasemeni o impunătoare manifestație pentru pace.

Se pare că savanții sosiți din toate părțile lumii, din Franța din Ungaria, din Germania, din Rusia, din Japonia, din America și din Oceania, toți acești învățați întruniți la București, au considerat pe agitatorii și ațâțătorii la ură ca fiind sub stăpânirea unei sugestii funeste, care tinde să se transforme într-o psihoză colectivă.

Prin cuvântările lor sobre, dar profund impresionante, ținute în aula Facultății de drept, au insistat asupra legăturilor strânse, ce există între toți cei, ce oficiază în altarul științei. Invitații, din orice țară ar fi, nu se pot dușmăni între dâșii — au declarat ei.

Într'adevăr, prin stabilirea raporturilor cordiale dintre învățați se aduce un imens serviciu omenirii întregi. Savanții fac parte dintr-o mare familie; având aceiași comunitate sufletească. Intinzându-și mâinile peste hotare, ei rămân în slujba umanității, fiind astfel adevărații făuritori ai păcii.

Numai sub aripile ocrotitoare ale solidarității umane, poate propăși civilizația.

Cei, ce împing omenirea spre prăpastie, comit o adevărată crimă de les-umanitate și les-civilizație. Popoarele n'au nimic de câștigat ci, dimpotrivă, totul de pierdut, în cazul unei noi conflagrații mondiale, când nu rațiunea, ci avioanele, — a căror nobletea va fi pângărită — tancurile oarbe și gazurile ucigătoare vor avea să-și spună cuvântul.

RĂZBOAELE DE ODINIOARĂ

Războaiele de odinioară au inspirat pe mulți pictori celebri. Reproducem, cu titlul de document, o serie din aceste tablouri, cari n'au nevoie de nici un comentariu.

ALEX. F. MIHAIL

VILA OLTUL DIN TUȘNAD,

este situată în plină pădure de brazi seculari, iar în spatele vilei apa limpede și vijelioasă a Oltului constituie o adevărată incântare a ochilor.

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ „MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

CITIȚI

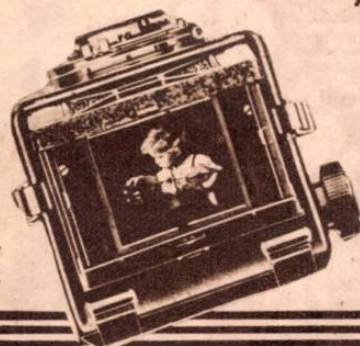
AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.

Apare în fiecare 15 ale lunii.

Imaginea din vizor mare și clară ca cristalul

vă arată — chiar înainte
de expunere — astfel cum
va apărea subiectul pe
film, în timp ce renumita
optică VOIGTLÄNDER
desenează imaginea cu
precizie desăvârșită.

Apoi:

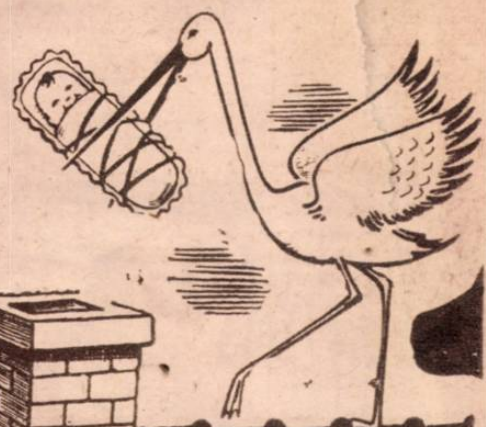
blocarea automată
pentru fiecare
poză, cu contor/vizor-
cadru pentru sport și
casetă pentru filtru galben și
exponometru.

Voigtlander BRILLANT V 6

Însfârșit a sosit...

copilașul mult așteptat. Pentru oricare mamă aceeași întrebare e pe primul plan: „Cum pot să întrețin cât mai bine sănătatea și buna stare a noului născut?” Urmăți statul nostru și întrebuințați pentru îngrijirea lui numai preparatele pentru copii NIVEA, acestea fiind făcute din cele mai pure materii prime, după prescripție medicală. Ele sunt tot ce există mai bun pentru copilul Dvs.

săpun pt. copii -
Baby-Crème - pudră pt. copii

CITIȚI

MAGAZINUL

160 pagini 25 le

TIENTSIN

MĂRUL DISCORDIEI IN EXTREMUL ORIENT

În inima Chinei de Nord, ocupată astăzi de armata japoneză și nu departe de Peking, se află frumosul oraș Tien-Tsin. Numele de Tien-Tsin în limba chineză înseamnă „drumul care duce la reședința împăratului”. Și, într'adevăr, Tien-Tsin este poarta care duce la vechea reședință a împăraților chinezi. Prin Tien-Tsin trec cele mai bune drumuri, șosele și ape navigabile, cari se ramifică în toate părțile acestei țări imense.

Tien-Tsin este un oraș de o frumusețe rară, unde se întrunesc toate traseurile Asiei și ale Europei; o jumătate a orașului reprezintă Asia: ulițe strâmte și întortochiate formând un labirint din care te descurci foarte anevoie. Străzile și ulițele sunt atât de înguste, încât în multe locuri nu poate trece nici-o trăsură. Pe străzile mai largi, animația e foarte mare. Chinezii, bătrâni și copii, femei și negustori — toți stau îngrămădiți în piețe. Casele sunt joase, zidite din lut, scânduri și trestii. Nu există case cu două etaje și la fiecare pas întâlnești dugheni scunde. Toată marfa este așezată pe caldarâm sau e atârnată pe crengi de bambus. Iar peste tot o pădure de firme cu inscripții uriașe, ce se citesc de sus în jos.

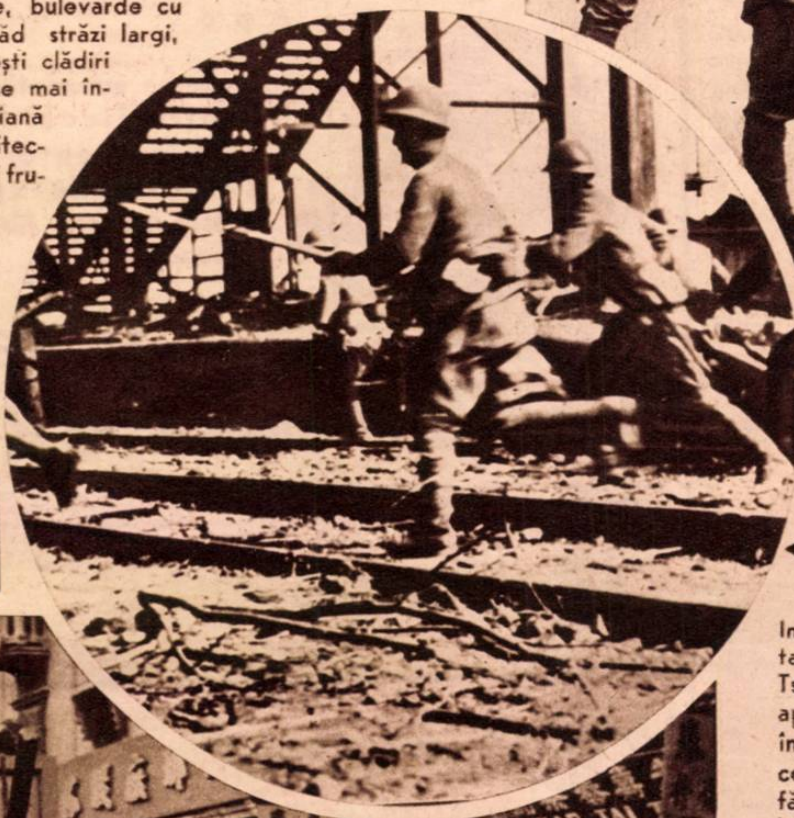
Cu toate că prima impresie când intri în cartierul chinez din Tien-Tsin e obositoare, totuși negustorii sunt foarte tăcuți. Ei nu tipă, nu se agită. Așteaptă nemșcați, cufundați, par'că, într'o meditare filosofică. Mai departe dai de ruinele unui zid, care pe vremuri înconjură orașul Tien-Tsin. Acestea sunt resturile unui zid ce despărțea cartierul chinez de cel european. Chinezii n'aveau voie să intre în cartierul european fără autorizație specială. Dar nu de mult, zidul a fost dărâmat. S'a desființat astfel granița între cele două cartiere și chinezii au obținut dreptul să intre și să plece în voie.

Cartierul european din Tien-Tsin înfățișează un contrast izbitor față de cartierul chinez. În cartierul european numit „Concesiunea internațională” se află clădiri splendide, palate și vile, grădini frumoase, bulevarde cu verdeață, flori și copaci. Peste tot se văd străzi largi, piețe și bulevarde. La Tien-Tsin întâlnești clădiri cu o arhitectură uimitoare așa cum nu se mai întâlnește nicăieri în Asia. În concesiunea italiană există un for — o adevărată minune a arhitecturii. „Victoria-street” e frumoasă ca cea mai frumoasă stradă din Londra, iar „Avenue de France” e un model de bulevard parisiens. Există hoteluri elegante cu 8-10 etaje, cafenele luxoase și cinematografe moderne. La fiecare pas vezi palate imense, în care se află instalate bănci și întreprinderi comerciale mondiale. În toată Asia nu se văd atâtea magazine și întreprinderi bogate ca la Tien-Tsin.

Garda japoneză și chineză la intrarea în concesiunea internațională Tientsin.

Trupele japoneze iau cu asalt linia ferată dela Kashing.

Populația civilă din Nantao, evacuiază orașul.

În ultimele decenii orașul s'a mărit foarte mult și importanța lui a întrecut toate celelalte orașe deoarece Tien-Tsin se află în centrul Chinei și la încrucișarea tuturor apelor și mărilor interioare, cari transportă mărfurile în întreaga Chină. Tien-Tsin e pentru China de Nord ceea ce Shanghai e pentru China centrală, și în ultimii ani a făcut totul ca să întrecă acest oraș. Desvoltarea orașului Tien-Tsin se datorește mai ales faptului că el se află aproape de Fluviul galben și a devenit centrul comercial al unei regiuni unde trăiesc 150 milioane de oameni. Acest oraș chino-european este amenințat astăzi să devină un vulcan care, dacă va izbucni, va aprinde întregul Orient.

* * *

La Tien-Tsin, precum am spus, se află o concesiune internațională. Înainte de războiu au existat, aici, concesiunile tuturor marilor puteri. Astăzi au rămas numai concesiunea engleză, franceză și italiană. Celelalte puteri au renunțat la concesiunile lor.

O concesiune internațională e formată din câteva străzi, în cari se află băncile și întreprinderile comerciale ale statului cărui aparține concesiunea. Ea e administrată și condusă de armata și poliția statului respectiv.

Justiția, primăria și întreaga conducere e străină. Guvernul chinez n'are nici-un drept să trimită poliție sau armată în concesiunea europeană. Dacă cineva comite un delict pe teritoriul concesiunii, el se supune legilor administrației locale, iar guvernul chinez n'are nici-un drept să se amestece.

În China se află o serie de concesiuni internaționale, mai ales în porturile Shanghai, Nanking, Kanton, cari sunt ocupate de armatele japoneze.

Puterile interesate în China, Anglia, Franța, Statele-Unite,

cer ca Japonia să respecte legile și tratatele cu privire la concesiuni. Dar Japonia vrea să scape de ele, pentru ca băncile și întreprinderile japoneze să monopolizeze comerțul cu întreaga Chină.

Anglia, Franța și Statele-Unite au început cu trei sute de ani în urmă, o luptă dărză spre a intra în legături comerciale cu China. Dar împărații chinezi n'au permis intrarea vapoarelor streine cu mărfuri. Când chinezii s'au decis, în sfârșit, să permită accesul mărfurilor străine, li s'a fixat o zonă îngustă dealungul coastei apelor și mărilor. Aici, vapoarele trebuiau să descarce mărfurile. Dar numai 13 negustori din întreaga Chină au avut dreptul să cumpere mărfuri de la străini. Nici-un alt chinez nu putea să vândă aceste mărfuri. Dar Anglia, Franța și Statele-Unite au continuat să ducă lupta pentru libertatea deplină de a pătrunde cu mărfurile lor în toată China. Ele au făcut războaie. S'au folosit de orice prilej, când China era slăbită de lupte interne. Europa n'a putut admite ca o țară unde se află o cincime din întreaga populație a globului, să fie exclusă din sfera intereselor lor comerciale. În sfârșit, după o serie de lupte, China a capitulat și în luna Noembrie a anului 1839, China a acordat aceste concesiuni în șapte porturi, unde puterile europene au căpătat dreptul să administreze o parte din oraș și unde străinii să poată locui.

Dar China n'a încetat să se apere împotriva afluenței străinilor și a mărfurilor lor. Timp de 20 de ani, ea a continuat să facă tot felul de greutăți și n'a voit să

Manifestație ostilă în fața legației britanice din Tokio.

Foarte multe fabrici și plantații din China aparțin capitaliștilor englezi.

America și Franța au investit și ele capitaluri imense și fac afaceri mari în China.

Japonia vrea să le scoată din China și să pună mâna pe aceste averi, spre a deveni astfel singurul stăpân în acest imperiu imens.

În curând se împlinește un veac de când există în China concesiunile internaționale și 80 ani de când Tien-Tsin face parte din ele. La această aniversare, Japonia vrea să desființeze concesiunile. Rămâne să vedem cum se va încheia această luptă între giganții lumii.

Bătrânul zid chinezesc este din nou în actualitate.

Podul care duce la concesiunea din Tientsin, păzit de trupe japoneze.

respecte tratatul încheiat în anul 1839. Aceasta s'a întâmplat în anul 1857, când Anglia, Franța, America și Rusia au trimis vapoarele lor de război la Peking. Aceste vapoare au ancorat pe fluviul Feiho, în fața fortăreței Taku. Taku a fost luat și apoi a pornit un corp expediționar la Tien-Tsin. Atunci, Împăratul Chinei a cedat, admitând toate cererile puterilor străine și, în plus, le-a mai acordat concesiuni în alte trei orașe, printre cari și la Tien-Tsin. Acordul a fost încheiat în anul 1858.

Anglia a investit în China zeci de miliarde de lire sterline. Comerțul englez e imens. Marea Britanie importă în China fabricate proprii și cumpără materii prime, orez și tot felul de produse, de sute de milioane lire.

DISPARE JUNGLA AFRICANĂ

Astăzi se poate face
o plimbare în mașină
printre lei, elefanți
și crocodili

Cui aparține Africa? La această întrebare s'ar fi răspuns, cu totul altfel în urmă cu o jumătate de secol. Pe-atunci mai existau regate și sultanate, mai mult sau mai puțin independente. Pe vremea aceea, adică în anul 1892, existau încă țări conduse de șefi negri, cu o suprafață de un sfert de milion kilometri pătrați și o serie de state arabe, cu o suprafață de peste cinci milioane kilometri pătrați.

Pe atunci existau regatele *Wassulu, Liberia, Asante, Dahomey, Statele Haussa, Unjoro, Uganda, Lunda, Jasongo, Kasembo și Barot.*

State arabe erau: *Egiptul, Tripolitania, Maroc, Abisinia, Bornu, Bagiri Wadai.* Aceasta a fost în 1892.

Astăzi Europa este adevăratul stăpân al Africei. Din toate aceste state negre a rămas numai *Liberia* o republică de negri, întemeiată de negri americani. În anul 1822, sclavii negri eliberați au fost aduși și colonizați pe coasta apuseană a Africei. Dela 1847, *Liberia* este o republică independentă. *Lincoln* avea un plan ca, după liberarea sclavilor din America, să-i aducă pe toți în Africa. Dar *Lincoln* a fost asasinat și America a rămas cu problema negrilor.

Astăzi Algeria și Tunisia aparțin Franței. *Marocul* aparține în parte Franței și în parte Spaniei. *Libia* este italiană. *Egiptul* e independent, dar e în strânsă alianță cu Anglia.

În Africa apuseană, Franța are întinse posesiuni coloniale; coasta *Guineei* este împărțită între Franța și Anglia, iar *Kamerunul* este deasemenea administrat de Anglia și Franța. *Congo* se află în parte sub administrația Franței, iar Belgia posedă o regiune imensă, cu acces la mare. Portugalia posedă *Angolape* coasta de apus a Africei și o colonie pe coasta de răsărit. Sud-vestul Africei e sub mandatul Uniunii Sud-africane, iar Africa de răsărit cu teritoriul *Taganika* e o colonie engleză.

Uniunea Sud-africană este partea cea mai civilizată a continentului. Anglia e instalată în *Rodezia* (de sud și de nord), în *Kenya*, în *Sudan* și într-o parte a *Somaliei*. Restul *Somaliei* e sub stăpânirea Italiei, care mai posedă *Etiopia* și *Eritrea*. Insula *Madagascar* e sub stăpânirea Franței.

Indigenii sunt la nord: arabii, berberii și tuaregii, apoi sudanezii, bontunegii, bușmenii și hotentotii la sud-vest, iar spre răsărit, somalii și triburile galla. Africa este continentul unui număr imens de limbi. În Africa de Sud-vest și în sud negrii vorbesc limba africană iar în răsărit, limba kisuaeli.

O vânătoare de
elefanți.

În pădurile din
Kenya.

Prinderea unui pui
de elefant.

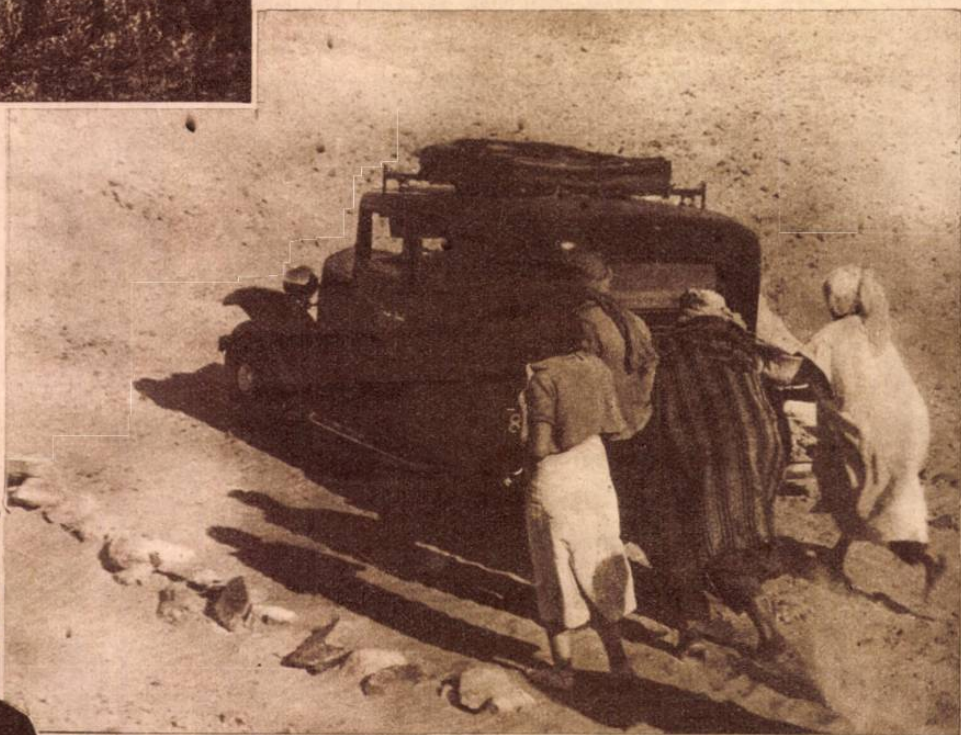

În ceea ce privește moneda, problema este foarte complicată pentru călător. În Africa portugheză, mai ales, există o monedă, care n'are nici-o valoare în orașele de coastă. Dar moneda, care circulă în Africa de Sud este lira sterlină, în Egipt există lira egipteană și în colonii domnește moneda statului respectiv.

Și acumă capitolul vânătoare. Fiecare african spune că e vânător. De fapt, lucrurile stau altfel, pentru că vânătoarea e o plăcere foarte scumpă în Africa. De pildă, în Africa răsăriteană, un permis de vânătoare valabil pe un an costă 75 lire. În afară de acest permis, se mai plătește pentru un elefant 10 lire, pentru o girafă 7 lire, în *Kenya* costul permisului e același, dar vânatul e mai scump. Au trecut vremurile, când puteai să intri în junglă și să vânez cât îți pofteste inima.

În unele părți ale Africei s'au construit parcuri pentru animalele din junglă. Cele mai importante sunt în Pretoria. Cel mai cunoscut, însă, este parcul *Krueger*, care are o suprafață cât două județe de ale noastre. El e străbătut de fluviile: Crocodil, de Sabi, Olifant, Letaba și de Limpopo. Din Noembrie până în Mai, parcul e închis, deoarece în acest timp bântuie malarie. În afară de aceasta, plouă foarte mult și bat vânturi puternice.

Acest parc a fost creat pentru că, în timpul războiului cu Buri, animalele au început să dispară. Astăzi acest pericol nu mai e și vânatul sistematic organizat a înlăturat dispariția fiarelor junglei. Astăzi, stai pe malul apei

Vânătoare modernă
în... automobil.

și privești cum înoată un hipopotam, care se joacă la 100 metri distanță. Trebuie să te ferești, însă, de crocodil, care nu și-a schimbat năravul. Zebrele sunt foarte numeroase, în afară de aceasta mai sunt multe antilope, șacali, etc.

Dacă treci cu automobilul prin aceste locuri, întâlnești numeroși lei, cari se oglindesc în geamul mașinei. Elefanții sunt mai rari. Girafe deloc. Ele se pot întâlni numai în partea de apus a Africei.

Parcul *Krueger* a devenit centrul de atracție pentru străini. În unele zile, sute de mașini cu excursioniști trec prin acest parc, unde poți vedea în goana mașinei întreaga faună a junglei.

Colonizarea Africei este o problemă încă nerezolvată. Africa poate fi folosită numai ca o rezervă de materii prime.

TIPURI ȘI ÎNTÂMPLĂRI DINTR'O CUNOSCUTĂ STAȚIUNE BALNEO-CLIMATERICĂ

Un nou Doctor Stokmann. — „Doi lei schimbați” și o climă capricioasă

NIMIC mai firesc ca o stațiune balneo-climaterică, prin aglomerarea de oameni pe care o prilejuește, să-ți ofere un larg câmp de observație. Nu trebuie însă pentru aceasta să fii un psiho-analist sau să te înarmezi cu cine știe ce principii ale științei mai mult sau mai puțin moderne. Nu trebuie decât să privești și cel mult, să tragi cu urechea. Indiscreția nu e un păcat în vilegiatură și ea, mai mult decât orice, te scapă de plictiseală. Iată câțiva oameni și câteva întâmplări dintr-o stațiune reputată din Moldova.

UN IBSENIAN

Un ins care habar n'am cine este și ce face, știu doară că s'a nimerit să călătorim împreună, în tren — ce-i drept a mormăit el ceva, dar tot n'am înțeles cum îl cheamă — mă apostrofează într-o zi, în timp ce sorbea nu știu ce număr de apă, dintr'un pahar cu poză, inscripție cu „suvenir” și mâner: — Eu domnule, de când am venit aici, nu pot să nu mă gândesc cel puțin de două ori pe zi, la Ibsen!

— Cum se face?

— Ai văzut „Un dușman al poporului”? Ei bine, știi că e roul Stokmann, își atrage ura concetățenilor săi, pentru că desvăluie că apele dintr-o stațiune d'asta nu fac două parale, și că deci toată industria creată în jurul acelei stațiuni e ceva artificial. Ei bine domnule, n'ar fi și apele acestea niște fleacuri și noi, ca niște caraghioși, le bem la ore fixe, ba chiar plimbându-ne, c'asa ne-au fost prescrise?

— Bine, dar medicii...

— Lasă-mă cu medicii! Li știu eu!

— Totuși, se vorbește, mulți cică s'ar fi însănătoșit...

— Chestie de sugestie domnule! Câte minciuni nu circulă, până când vine unul, ca Stokmann al lui Ibsen, și le desvăluie.

— Ei și ce vrei să faci aici pe Stokmann?

— Depinde. Dacă-mi dă portarul altă cameră, la etajul doi, că acum stau cocoțat la mansardă, mă las păgubaș, dar dacă nu, — să știi că fac scandal și le fac reclamă proastă!

O PERECHE POTRIVITĂ

I-am observat din prima zi și asta fără să-i caut prea mult. Circulă împreună cât e ziua, ce-i drept prin locuri mai retrase. Acuma însă, pentru că mă amuză grozav, mă țin după ei. El e înalt, slăbănog și nu poate suferi căldura. Ea — nevastă-sa — e scurtă, groasă și friguroasă. Nici nu se putea pereche mai

potrivită. El e veșnic în talie, poartă guler scrobît înalt, se strâmbă încontinuu și necontenit învârtă un baston „a la Charlot”. Te aștepti din moment în moment să facă explozie. Ea are haină cu blană și, scurtică, d'abia se ține după dumnealui, care simte mereu nevoie să se miște. De obicei tac și când vorbesc — am tras cu urechea — el îi face observații, se strâmbă și învârtă bastonul. Ea, martiră, nu răspunde și-și strânge blana la gât, în timp ce dumnealui nu mai poate de căldură și-și face vânt cu pălăria. I-ași da un sfat — să renunțe la gulerul tare de zece centimetri — dar mi-e teamă, căci s'ar putea, agitat cum e, să mă repeadă.

Și i-am mai observat o manie: la mers se ia la întrecere cu nevastă-sa, care, biata femeie, oricât ar lupta cu tovarășul zilelor ei, tot acesta i-o ia înainte cu vreo câțiva centimetri. Mă gândesc că, în cele din urmă, dumnealui, nervos cum e, o să se întoarcă odată și-o s'o croiască cu bastonul. Și apoi mă mai gândesc: poate că chiar dumneaei să fie — dumneaei și gulerul scrobît — pricina nervilor. După fasonul care-l are, nu ar fi de mirare!

Uite, privesc pe fereastră odăii, în care o ploaie rece și un vânt de mișcă s'o rupă firma bărbierului de peste drum — mă ține sechestrat. E o vreme care te face să te gândești cu drag la cei d'acasă. Ei bine, perechea potrivită se plimbă de zor, Dumneaei infolită, cu umbrela deschisă. Dumnealui, în talie umblă pe de margine, cu pălăria în mână. Se vede că picăturile de ploaie îi fac bine. Discută. Deși, până la etajul al doilea nu-mi vin cuvintele, totuși nu măndoesc: se ceartă, adică dumnealui o ceartă pe dumneaei.

„DACĂ NU VĂ SUPĂRAȚI”

Pentru că nu sufăr inghesuiala, mă duc la restaurant, la ore timpurii de masă încât cred că sunt întâiul din stațiune care iau masa. Asta îmi dă prilej să asist la cearta chelnerilor, fiecare susținând că vecinul „i-a trecut frontiera”, — adică i-a încălcat locul hărăzit fiecăruia să servească. Cearta e însoțită de mișcări de mese, fiecare înspre partea lui, iar picolii, ca să nu se lase mai prejos, își fură șervetele între ei.

Însfârșit, intervenția unui „maître” pune capăt ciondănelii, pentru că a doua zi să reînceapă. Chelnerul care mă servește pe mine, e un om tare de treabă. Are însă o manie: după trei sau patru cuvinte, așa fără nici

un rost, toarnă o formulă: „dacă nu vă supărați!”

— Ce luați vă rog? — dacă nu vă supărați?

— O salată de vinete.

— Cu ceapă? — dacă nu vă supărați.

— Fără!

— Cu lămâie sau oțet? — dacă nu vă supărați.

— Cu lămâie.

— S'a făcut! — dacă nu vă supărați.

Într-o zi m'a nimerit prost dispus; — i-am spus-o: „Slăbește-mă domnule cu „dacă” nu vă supărați asta al dumitale!”

Omul a făcut o figură plângătoare și, cerându-și iertare, mi-a mărturisit: „Nu pot domnule, vă rog să nu vă supărați, dar spun asta de când eram picolo. Am luat obiceiul primului meu jupân, dacă nu vă supărați, și așa vrea să mă las acum, dar nu mai pot — dacă nu vă supărați!”

Omul era maniac. L'am lăsat în voia maniei lui.

PĂLĂVRĂGEALA LA UȘĂ

Nu mai mi se pare curios nici asta. În fiecare seară, după ce sting lumina și caut să ațipesc, începe o pălăvrăgeală, fără cap și fără coadă, chiar la ușa camerei mele. Oamenii vin dela plimbare, au avut tot timpul să-și împărtășească gândurile, fiecare are o cameră, de ce oare a lăsat în ultimul moment, și încă în fața ușei mele să-și spună cele mai însemnate lucruri?

Discuția, amenințând să nu se mai sfârșească, deschid ușa și-mi arăt capul, pe care l-ași vrea cât de fioros.

— Pardon! — îmi spun vreo trei, dar discuția continuă — dacă nu vă supărați.

Vreo doi cunoscute mi-au spus că pătesc la fel.

E și asta o manie.

OAMENI MILOȘI...

Principala ocupație, în stațiune, e să te duci de două ori pe zi, cu o sticlă sau un pahar și să cumperi de doi lei apă.

Cei doi lei sunt foarte enervanți nu atât pentru valoarea lor, care nu trebuie trecută cu vederea, dar pentru că, de cele mai multe ori, nu-i ai „schimbați”, iar de schimbat găsești foarte greu. Pe lângă doi lei, mai trebuie să iei cu tine și o cartelă, din care, de câte ori cumperi apă, ți se rupe un bon. Plicticos lucru. Vilegiatură cred că înseamnă, înainte de toate, ruperea, pentru un timp foarte mărginit, de micile necazuri ale vieții. Domnii efori ai stațiunii Slănicul Moldovei ignoră acest lucru.

Și în loc să pleci de-acasă,

vorba vine, fără nici o grije, trebuie să te cauți prin buzunare, ca să găsești doi lei, pentru ca ajuns jos, să-ți dai seama că ai uitat cartela, fără de care degeaba mai ai cei doi lei. Și uite așa începi ziua prost.

* * *

Dar am văzut un lucru care m'a făcut să-nțeleg ce înseamnă câteodată mila omenească.

După o anumită oră, izvoarele, inclusiv cele cu apă rece, așa cum a lăsat-o bunul Dumnezeu, se închid, adică se pune lacăt la o portiță. Între timp, apa însă curge de pomană, fără să aducă vre-un profit exploataților. Trece un biet român, de cele mai multe ori vre-un țaran însetoșat și ar vrea să bea și el un pahar de apă. Nu poate însă, căci nu-l lasă grilajul. Și pentru ca nici mânuța vre-unui copil să nu poată pătrunde prin vre-un ochi al grilajului, robii lui Dumnezeu au așezat, diabolic, o scândurică, încât orice „evaziune” e înlăturată.

Acuma veți spune că sumedenia de taxe, în afară celor doi lei, este trebuitoare lucrărilor edilitare pentru ridicarea stațiunii.

Să fim serioși.

C L I M A

Dar cine izbutește să-și bată joc de toată lumea este clima. Fără exagerare ea se schimbă de trei ori pe zi. Pleci d'acasă pe timp sănătos, pe drum odată se răcorește. După amiază, după o furtună și ploaie, de crezi că se sfârșește pământul, se face cald de transpiri, pentru ca seara paltonul să nu-ți fie de prisos.

Așa că, în afară de căutarea celor doi lei și a cartelei, mai ai o ocupație: te îmbraci și te desbraci de câteva ori pe zi, — ca actorii!

IOAN MASSOFF.

„DA, noi toți, ne servim de **KOLYNOS**”

Este foarte natural, că toată familia se servește de Kolynos și îl apreciază.

Mii de dentiști vă vor spune că nici o altă pastă dentifrice n'are în teia remarcabile proprietăți pentru a face să strălucească

dinții și a însănătoși gura, iar întrebuințarea sa este plăcută și economică.

Kolynos nu numai că păstrează dinții curați și lucioși, dar distruge și germeții periculoși cari cauzează caria.

ILUMINAȚI SURĂSUL Dv. cu KOLYNOS

CUMPARAȚI TUBUL MARE e MAI ECONOMIC

KOLYNOS
DENTAL CREAM

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

Un agent Sigk reglementând circulația la Singapore.

SINGAPORE

PAZNICA DRUMULUI CĂTRE INDIA

laezi, 7.700 albi. Acum 120 ani, Singapore era un mic sat de pescari. Când Sir Thomas Standford Raffles a întrebat care este viitorul acestei insule, i s'a răspuns:

„N'are nici un viitor. E un sărman sat de pescari”.

Sir Thomas a fost însă de altă părere și a comunicat acest lucru guvernului britanic, astfel că în 29 Iulie 1819 a devenit baza apărării coloniilor din Extremul Orient.

Ca mare exportator de cauciuc, Singapore a suferit consecințele crizei economice. Cele 20 miliarde de franci, cheltuite de guvernul britanic dela 1922 încoace, a redat însă prosperitate insulei.

Începând din 14 Februarie 1938, portul poate primi nave de 50.000 tone, adică de proporția „Normandiei”. Bateriile de coastă sunt compuse din tunuri dintre cele mai puternice din lume. Rezervoriile subterane conțin un milion cincisute de mii de tone de petrol, adică arhisuficient spre a alimenta o flotă, vreme de 6 luni. Patru hangare aeronautice, de oțel, conțin 1500

avioane.

Cu toate acestea, viața la Singapore se desfășoară calmă și nu trebuie să se uite că aci există cel mai frumos parc din lume.

ENGLEZII AU TRANSPORTAT ÎN INDII, VIAȚA LOR DELA LONDRA

India Britanică reprezintă trei cincimi, o colonie engleză propriu zisă, administrată direct de autoritățile engleze, în timp ce două cincimi sunt compuse din state protejate

La Singapore, Suveranul din negrii Sembilan, stat federal malaez, trece în revistă o gardă de onoare de marinari.

Aspect al orașului indian. Cei 400.000 chinezi locuiesc în mare parte, în sampanuri, niște bărci ușoare, acoperite cu rogojină, care noaptea sunt luminate, oferind ochiului un spectacol feeric.

sau aliate ale Mării Britanii. Astăzi există 1100 suverani hinduși, numiți rajahi sau maharajahi.

Populația o de 350.000.000 locuitori, răspândiți pe un teritoriu de 4.600.000 klm. pătrați. Cipaii, soldați la ordinele companiei Indiilor Orientale, s'au revoltat în anul 1857, deoarece li s'au dat cartușe unse cu grăsime de bou. Guvernul a intervenit și a anexat India coroanei britanice.

Un cuib de mitraliere pe coasta insulei Singapore.

SINGAPORE, o mică insulă de 782 klm. pătrați, stă de pază pe calea care duce la uriașa peninsulă ce reprezintă Indiile Britanice. Aflată într'un punct de unde domnia Marea Chinei și Oceanul Indian, Singapore comandă strâmtoarea Malacca. Nici o forță navală, venind din Extremul Orient, nu se poate îndrepta spre Indiile Britanice, fără să fie controlată de Singapore. India nu poate fi amenințată dinspre Occident, căci Marea Britanie controlează Canalul Suez.

Presupunând că o flotă a reușit totuși să eludă supravegherea britanică, Oceanul Indian ar fi pentru unitățile dușmane o vastă cursă în care flota britanică din Extremul Orient, a cărei bază este Singapore, ar reuși în cele din urmă s'o distrugă.

Prin conferința franco-britanică, care a avut loc de curând, s'a hotărât ca Singapore să devie centrul apărării concesiunilor franceze și engleze din China, a Hong-Kongului și a Indochinei franceze. Englezii au cheltuit peste 20 miliarde de franci, spre a transforma această insulă, în prima bază navală din lume. Singapore are 500.000 locuitori. Dintre aceștia 40.000 sunt chinezi, 60.000 ma

Vieța pe o stradă la Singapore.

deasupra capetelor noastre iar pe buze îi flutura un surâs stupid, surâsul unei ființe omenesti, deslegate de tot ce-i pământesc, al omului care nu știe nimic.

Ne-am înclinat cu toții în fața lui, tineri și bătrâni, mai ales acei cari l'am cunoscut în vremurile sale de glorie. Eram stăpâniți de un sentiment de inexprimabilă durere. Toată lumea dansa greoi, stingherită, ca și cum s'ar fi rușinat că ei mai pot să danseze în timp ce prințul dansului era imobil.

STRĂDANII ZADARNICE

După cinci ani de zile, în Ianuarie 1929, Djaghileff hotărî să repete încercarea. L'am întovărășit la Passy, unde locuia pe acea vreme Nijinsky.

Un servitor ne-a introdus în camera bolnavului. Am găsit un bărbat, îmbrăcat într-o haină veche de casă, așezat pe un divan, cu picioarele încrucișate sub el. Nu s'a mișcat tot timpul vizitei noastre. Își rodea unghiile până la sânge și nu se întrerupea decât pentru a face câteva mișcări grațioase cu mâinile. M'am apropiat de el și i-am sărutat mâna care frigea. Apoi m'a privit ca un animal chinuit, zăbind imediat după aceea, ca un copil.

Djaghileff i-a spus că mă numesc Lifar, că sunt dansator și c'am venit să-l salut pe el, cel mai mare dansator. Mușchii feții i-au tresărit.

— Sare? — a strigat el, pe neașteptate.

Mușchii săi s'au distins și a izbucnit într'un răs copilăresc, fermecător, a cărui spontaneitate ne-a făcut să-i uităm pentru o clipă decăderea.

Djaghileff hotărî să-l aducă în acea seară la operă, unde se dansa „Petrushka”, cu Karsavina și cu mine. Spera să se producă un miracol în atmosfera teatrului, unde nu exista mai înainte pentru el, decât dansul.

În aceeași seară m'am dus să-l iau la teatru. Ne aștepta îmbrăcat într-o poză țeapănă. Am coborât cu el scara, ținându-l de braț. La un moment dat a întrerupt tăcerea, spre a-mi spune, pe neașteptate:

— Faite attention (Luați seama).

În afară de aceste două cuvinte pronunțate în franceză, nu mi-a mai spus nimic. Nu era preocupat decât de sine, iar eu nu mai existam pentru el. A fost liniștit tot timpul drumului. La Operă a cercetat cu atenție sala și scena. Primul balet începuse. Nu mai era însă cu noi. Privindu-l, îți făcea impresia unui om absorbit de gânduri adânci, care nu ia seama la ceea ce-l înconjoară. La ce se gândea? Cine ar putea s'o spuie? Cert e că era foarte departe de noi și de spectacol.

UN OM CARE TRĂEȘTE CU SINE.

L'am văzut pe Nijinsky pentru a treia oară. A slăbit, a devenit mai suplu, mai elastic, poate fiindcă în sala comună are o bară la care poate exersa. E mai puțin sălbatec, nu mai are privirea de fiară chinuită și l'am găsit mai sociabil. Nu-și mai roade unghiile până la sânge și face cu bunăvoință tot ceea ce-i cer. Nervozitatea mâinilor sale a căpătat ritm, aproape ca în dans, și rotește toată vremea încheetura mâinii, iar unele mișcări cu brațele deasupra capului, îți amintesc, fără voie, dansurile siameze. A dispărut însă surâsul său copilăresc și plin de încredere. Din când în când, este sguduit de un răs spasmodic, aspru, cu convulsii brutale și poze violente și unghiulare, care au ceva în ele din dansul conștient.

Când am intrat, Nijinsky vorbea singur. Dealtfel, vorbește singur toată vremea, într-o limbă bizară, neinteligibilă, care e un amestec de franceză, italiană și rusă.

L'am întrebat:

— Vatză, îți amintești de Djaghileff?

Mi-a răspuns imediat. (Reflexele sale sunt mult mai rapide decât cele ale unui om sănătos).

— Îți amintești. Da, da, remarcabil.

Și deodată fu cuprins iarăși de râsul său aspru, îngrozitor, trupul fiindu-i sguduit de spasme violente.

Răspunde imediat întrebărilor pe cari i le pui, fără se le înțelege însă. Parcă ar bănuia ceea ce vrei să-l întrebi, iar un singur cuvânt îi inspiră asociații trecătoare, întrerupte spontan. Ceea ce pare rațional sau cel puțin cuprins în cadrul unei rațiuni, devine irațional și fără sens, brusc. Ideile îi trec prin minte năvalnic, fără o oprire de nici o clipă, fără a se înlanțui și deaceia e zadarnic să-i ceri să repete ceva. Nu știe niciodată ce-a spus, nu știe cuvintele, iar gândurile îi sunt lipsite de logică.

Cedând unei impulsii interioare, m'am hotărât să dansez în fața lui Nijinsky și numai pentru el. Mi-am pus tricoul său de dans, pantofii săi, și am început să fac exerciții la bară. Deodată l'am auzit spunându-mi:

— Bagă de seamă să nu cazi în aer... și au urmat cuvinte neînțeleșibile.

Mi-am continuat exercițiile și mișcările mele au început să-l impresioneze pe Nijinsky. A început să dea din cap în măsură, apoi să bată tactul cu piciorul și să numere. Un, doi, un, doi. Deodată a strigat:

— Ferme! (oprește!).

L'am întrebat:

— Vatză, îți amintești de Maestro Cecchetti?

— Da, Cecchetti. Mare, foarte mare.

Pentru o clipă, cuvintele mele i-au provocat un răspuns logic, care s'a pierdut curând. O nouă criză de răs înspăimântător și de convulsii.

A fost adus un patefon și plăci cu muzică din „Faunul” și „Spectrul trandafirului”. Am dansat întâi Faunul. Nijinsky m'a urmărit cu atenție, speriat, ascunzându-se chiar, urmărindu-mi fiecare mișcare, ca o pisică urmărind șoarecele. Ritmul Faunului neavând nici o rezonanță în el, l-a făcut să-și îndrepte atenția aiurea.

MIRACOLUL

Am început să dansez Spectrul trandafirului.

Atunci s'a întâmplat minunea. Ritmul spectrului l-a cucerit pe Nijinsky. Hotărât că nu recunoștea melodia lui Weber și nu știa că dansez Spectrul trandafirului. Ceea ce-l impresiona din ce în ce mai profund, era ritmul. La început m'a aprobat.

— Ah, ce bine, priviți, foarte bine. Minunat.

Apoi, ca și cum ar fi răspuns salturilor mele, Nijinsky a început să sară și el, fără niciun efort, fără preparație, fără elan. Saltul său era minunat, așa cum nu-l vor uita nici unul dintre spectatori cari au asistat la Spectrul trandafirului. Romola Nijinsky și fratele meu au asistat la această minune, palizi, imobili, sguduiți. D-na Nijinska, fiindcă revedea după 20 de ani minunea de altădată, iar fratele meu fiindcă asista la ceva ce nu mai pomenise.

Îmbrăcat cu ghețe simple, aproape fără a cambia, Nijinsky executa salturi, de o perfecțiune ireproșabilă. Am continuat să dansez, trăindu-l după mine, în vârtejul Spectrului. Am remarcat toată gama pașilor, dela cabriolă la „pas de bourée”.

Patefonul s'a oprit. Nijinsky abia-și trăgea respirația. Sguduit, într'un fel de extaz, am căzut în genunchi în fața lui și atunci geniul dansului a mai răspuns odată chemării mele și elanului meu. A îngenunchiat lângă mine și arătând piciorul meu, a spus:

— Bun. Da, da, foarte bine.

Dar minunea a fost întreruptă de același răs sguduit, înfiorător, care a încheiat ultimele cuvinte ale maestrului.

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP

distruge definitiv și fără cicatrice

D-na Dr. M. RABINOVICI

Specializată la Paris, boli de piele

C O S M E T I C A

Îngrijirea tenului

Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.

Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

BADEN-BADEN

BĂI TERMALĂ ÎN PĂDUREA NEAGRĂ CONTRA
REUMATISMULUI, ISCHIAS, CATARH

CURSE INTERNAȚIONALE DE CAI

20 — 27 AUGUST 1939

CASINO:

RULET, TRENTÉ-ET-QUARANTE,
BACCARA, KLONDYKE

TRENURI DIRECTE Viena - MUNICH - PARIS

PRIN BADEN-OOS

INFORMAȚIUNI: OFICIUL TURISTIC GERMAN

CALEA VICTORIEI 114 • BUCUREȘTI • TEL.: 2-12-80

Observați marca to-
bricei: tabla de șah

este mătasea naturală pură, ale cărei calități

deosebite nu pot fi înlocuite.

Nici vara

Reumatismul Guta-Sciatica

nu trebuie neglijate.
Luați tabletele

Eficacitatea recunoscută
și la răceli.

În ambalaje de 14 și 42 tablete.

Pomada Cadum contra erupțiilor de pe obraz

Pomada Cadum potolește și vindecă
orice iritații sau inflamații și asig-
ură un somn liniștit persoanelor
cari suferă de boli de piele.
Multe suferințe pot fi evitate, în-
trebuindu-se din timp acest
remediu minunat, foarte eficient
contra eczemelor, cojilor bubelo-
ringinei, râșii, spuzelii, erupțiilor,
ulcerelor, sângerărilor, hemoroid-
elor, blândeii, rănilor.

PUTEȚI SĂ SLĂBIȚI

fără teamă cu
acest mijloc
sigur

Multe femei s'au
convins că mijlocul
cel mai ușor și plă-
cut de a scăpa de
grăsime este doza
zilnică de Săruri
Kruschen. Și Dv.,
doamnă, puteți că-
păta o siluetă svel-
tă și atrăgătoare, adoptând a-
ceastă metodă sigură.

Kruschen este o combinație
de săruri minerale, care stimu-
lează funcțiunile organelor in-
terne, ajutând astfel la elimina-
rea resturilor nefolositoare din
organism. Când organele func-
ționează bine, aceste resturi ră-
mân în organism și de îndată
începe să se formeze un exces
de grăsime.

Kruschen nu conține droguri,
și în timp ce vă ajută să slă-
biți, vă umple de vigoare și e-
nergie. Chiar după prima sticlă
vă veți simți mai tânără, mai
plină de viață.

SĂRURILE KRUSCHEN

Sticlă mică 60 lei, cea mare 95
lei. La farmacia și drogherii.

Citiți:
„MAGAZINUL”
revista publicului select

REALITATEA FEMEII

BUCĂTĂRIA DE VARĂ

O DATA cu venirea verii, avem posibilitatea să variăm cât mai mult menu-urile. Avalanșa de legume și fructe proaspete ne ajută să ne purificăm organismul, iar vitaminele pe care le conțin ne dau vigoarea și puterea să rezistăm și restul anului, când nu putem consuma decât conserve. Dăm, în această pagină, câteva rețete ușoare și gustoase pentru mesele de vară, cari nu trebuie să fie prea încărcate:

MORCOVI TINERI „A LA RUSSE”

Se fierb șase morcovi frumoși, bine spălați. Se curăță apoi și se toacă cu cuțitul. Se încălzesc 250 grame unt cu 100 gr. zahăr, până începe zahărul să se rumenească, apoi se pun în el morcovii și se lasă să se prăjească 8—10 minute. Se adaugă patru linguri mari de făină, puțină sare și piper și eventual puțină zeamă de lămâie sau oțet. Apa în care au fiert morcovii se pastrează pentru subțierea sosului.

ȘTIUCA CU GOGOȘELE

Se curăță știuca, se spală, se împarte în bucăți, se sarează și se lasă astfel o jumătate de oră. Se pune apoi pe foc în

2. Ouă picante în aspic, cu salată verde, pătrunjel, ridichi de lună și bucățele mici de șuncă.

„ENTRE” DE SPARANGHEL

3. Curățați sparanghelul, cu băgare de seamă, fierbeți-l în apă sărată, după ce s'a muiat, formați din el buchețele pe care le legați cu coajă de lămâie. Pe un platou de sticlă puneți maioneză, ouă fierte, ridichioare tăiate frumos, puțină verdeață și veți avea astfel un „entré” frumos și gustos.

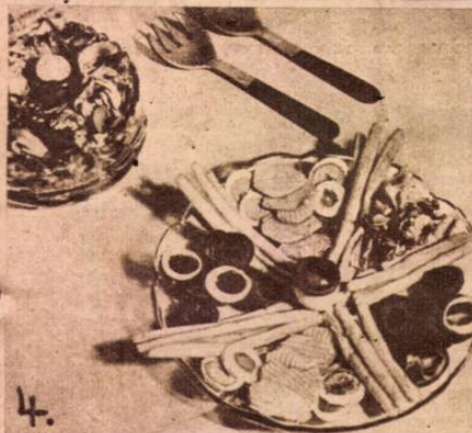
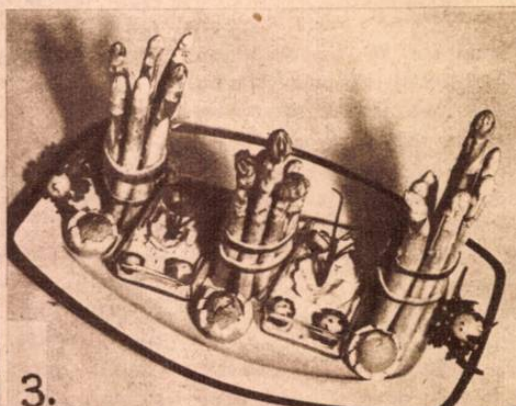
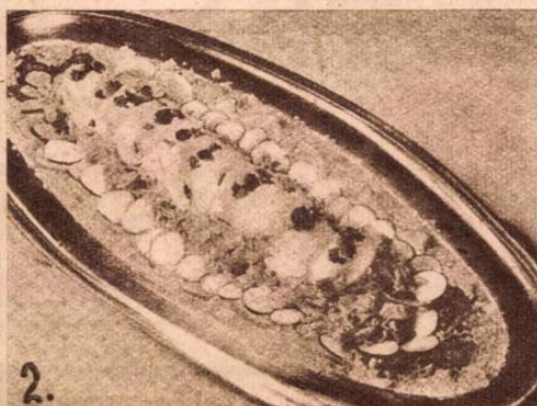
PLATOURI DE LEGUME RECI

4. Aranjați pe o farfurie mare de sticlă sparanghel tânăr, felii de roșii, salată verde proaspătă și felii de ouă tari, dacă mai aveți resturi de legume, puneți câte o lingură din ele.

untul topit și răcit. După ce ați frământat bine, faceți un soi de chifteluțe din toată coca. Jumătate din cantitate puneți-o într-o formă unsă cu grăsime, aplicați stratul de marmeladă sau mere și acoperiți cu cealaltă jumătate de cocă. Lăsați-o în cuptor 35—45 minute, la foc potrivit.

PATEURI CU ȘUNCĂ

6. Faceți un aluat obicinuit pe unt. Intindeți-l pe masă și tăiați din el atâtea pătrate câte pateuri doriți. Tăiați șunca în bucățele mici, cu care umpleți pătratele de aluat. Prăjiți-le în grăsime multă și la foc potrivit.

apa sărată, în care ați stors zeama unei jumătăți de lămâie. După ce-a fiert, îl luați jos de pe foc, și-l mai lăsați un sfert de oră în apă. Puneți pește la fiert pe o farfurie lungă, turnați pe deasupra unt negru și garnisiți cu gogoșele, presărate cu mărar tăiat fin.

CAROTE ȘI MAZĂRE VERDE

Într-o tigă se pune pe foc un bulgăre de unt cu mărar, tăiat mărunt. Adăugați carotele tăiate lung, o bucată de zahăr și puțină sare, turnați puțină apă și lăsați carotele să se moaie. Mazărea proaspătă, fiartă în apă cu zahăr, e adăugată apoi la carote și se servește în sosul de unt.

PENTRU CAZUL CÂND PRIMIȚI MUSAFIRI, PE NEAȘTEPTATE

Prăjiți în grăsime atâtea felii de „Pariser”, câți musafiri aveți. După ce s'au ridicat, ca niște coșulețe, puneți-le în farfurie și umpleți-le cu orice fel de legume, rămase eventual dela prânz, sau fierte proaspăt.

TORT DE CARTOFI

5. Coca: 300 gr. făină.
125 gr. cartofi fierți.
50 gr. fulgi de ovăz.
150 gr. zahăr.
1 lingură mare de rom.
1 ou.
75 gr. unt.
1 pachet zahăr vanilat
1 pachet „Backin” dr. Oetker.
Umplutura: 200 gr. marmeladă sau 500 gr. mere.
Se amestecă făina cu „Backin”-ul se trece apoi prin sită și se amestecă cu fulgii de ovăz și cartofii. La mijloc faceți o gaură. Turnați înăuntru zahărul, romul, vanilia, oul. La sfârșit adăugați

Damen **DUPĂ MIEZUL NOPTII**

Un reportaj
 de
I. M. Tomescu

TRĂIM o lume de carne. Incălzită de lacrimi și sguduită de hohote de râs. Nu știi pentru ce e lumea asta. Însă e frumoasă și urâtă.

Așa cum e, trece. Ori unde, oricum. Peste orașe, în vijelii. Un nesfârșit o pânză. De undeva de sus. Din pricina asta formele îi sunt variate. Unghiurile multiplicare. Tot din pricina asta n'o cunoști niciodată. Pentru că fuge, lateral. Și'n adânc mai cu seamă. Așa că minute, străzi, oameni, anotimpuri și strigăte, date vii, îți rămân necunoscute cu desăvârșire.

Doar în nopți de toamnă, te oprește o lumină, gălbuie, agățată de-asupra unei uși deschise. Simți atunci, în inima ta umezită de Octombrie și de întuneric, că sunt atâtea lumi pe lumea asta... Atâtea ciasuri târzii. Atâtea cântece pe care nu le-ai ascultat niciodată. Atâtea forme. Atâtea alte inimi anonime care se mișcă, se'nfioară, se duc, mor, și trăiesc. Trăiesc...

B U C U R E Ș T I

Cu Berman și cu Niculae (un prieten voinic, blând și vesel) am plecat într-o noapte de Vineri și de sfârșit de Iulie în orașul potolit sub stele mici.

Trebuia să trecem întâi pe la o grădină de vară din apropierea Făgădăului unde exigențele profesionale ale lui Berman îl obligau să tragă pentru un ziar două clișee cu mutra surzătoare a unei guriste naționale plătită cu zece mii de lei pe seară.

Am trecut. Printre coloane de mașini goale care se adunaseră ca muștele și fluturii împrejurul firmei cu neon. Diva tocmai cânta într'un chioșc învărtindu-și ochii în toată grădina. Sub fum de antricoate și sub sticlirile sifoanelor care s'aurau în baterii încărcate, o lume chiabură se înghesuia să-și verse punga și cine știe ce necazuri în valurile minunatei audiții.

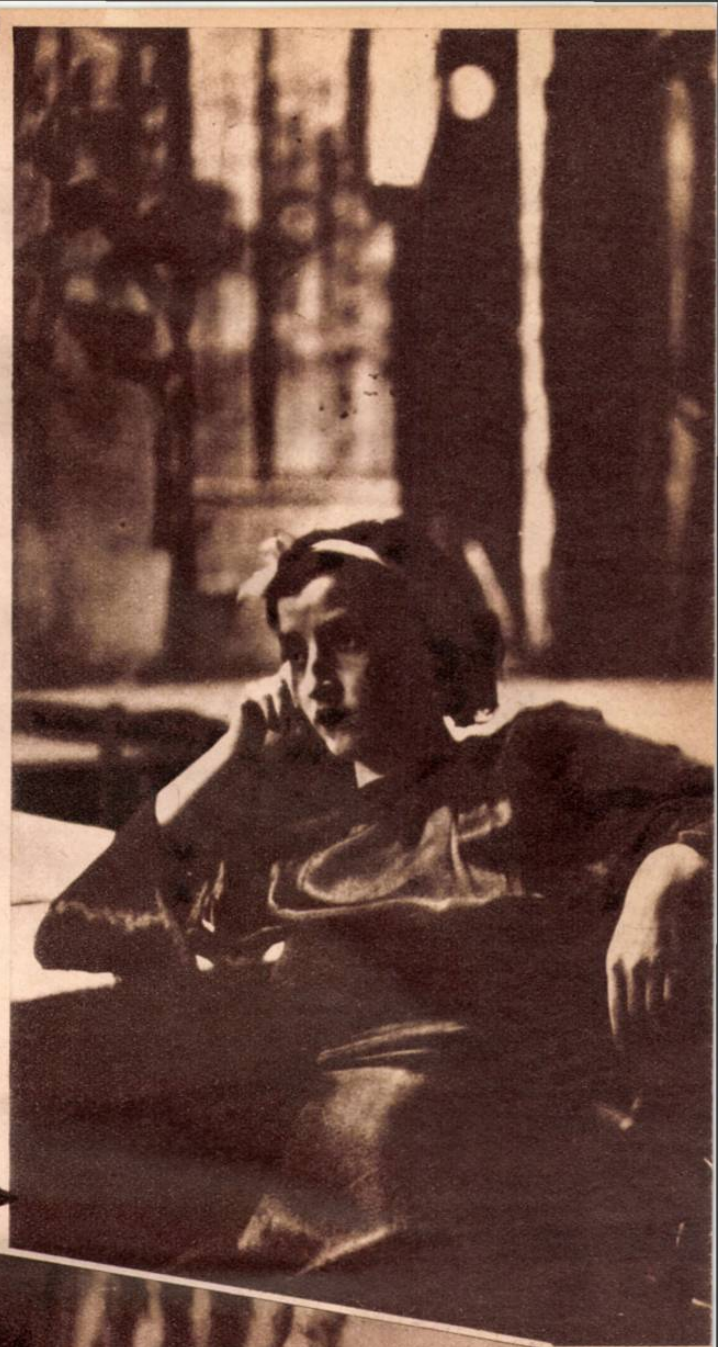
Directorul localului mă încredințează că asta-i suma, zece mii de lei, și că de ce să nu fie plătită, că-i româncă... La urma urmei, treaba ei... Când Berman își strângea aparatul și becurile vine un țigan din orchestră, cu guler alb și cu ochii beliți. Îl întreabă dacă a ieșit și el în fotografie.

— Păi ți-am spus să nu te uiți, că-i numai pentru cucoană!

— Păi eu m'am uitat... De ce să nu ies?

Am luat tramvaiul 17, gol și întristat, la cotitură. Se făcuse unsprezece. Doi alpiști cu ranițele în spinare care se tot învăteau așteptându-l în stație o sbughiră spre gară într'o mașină.

Coborâm în colțul Școalei Politehnice din Calea Griviței. Trecem strada. Câțiva

Nușă. →

↑
 Ioséfină dansează Tarantella.

← Dânsul „marinarilor”.

pași. Un trotuar cenușiu, cu uși deschise, cu giumuri luminate, spălăcite, pătate cu afișe, cu pătlăgele roșii, cu cărnuri, cu verdețuri care gem ușor sau îți fac cu ochiul sub becuri rotunde, galbene.

Aici și împrejur până'n piața gării și până'n Buzzești s'a desvoltat încă dinainte de războiu într'o expansiune gălăgioasă și prăfuită o faună nocturnă, furișată, amărâtă, chinuită, veselă, cu cântecul pe buze, cu o mână pe pahar și cu alta pe piciorul scaunului sau pe cuțit. Fără guler, cu pălăria pe ceafă, cu țigara în colțul gurii, cu mâinile în buzunarul pantalonilor, vecinic în vorbă cu poliția inamică și prietenă.

Pe-amândouă trotuarele, în zona asta, se mișcă, apare, trăiește și moare împrejurul miezului de noapte o lume răgușită de vin mult, de ciază, de ploii, de ierni vechi, și pe care o întâlnești rar aiurea și mai cu seamă ziua. O lume de prostituate îmbătrânite sub fard scorjit, cu înjurătura în dinți, cu geanta bălângănind în mâini; cutreeră miezurile de noapte așteptând treizeci de lei, râzând cu gura până la ceafă, plângând în hohote care se aud peste șapte

străzi, urându-se, luându-se de păr în țipete isterice, iubind întreținuți, pungeși și haimanale care-și trec nopțile în cafenele cu perdelele trase, în partide nesfârșite de biliard, de

modelați dintr-o carne caldă ca și-a noastră, c'un drept la bucurii ca și al nostru, cu un drept de existență ca al tuturor celor cărora le spunem oameni pe pământul ăsta înverzit și trecător, se vor îneca treptat, în sunetele tramvaielor din drum, în țișetele clacksoanelor, în vaielele viorilor înegrite, într-o lumină galbenă, acoperită, fixă, care nopți după nopți, luni după luni, ani după ani, nu se va mai stinge niciodată.

Boiți, ascunși sub peruci slinoase, cu trupurile desgolite, cu ochii creionați, vor urca pe o scenă liliputană din fundul unei cârciumi unde în răcnetele bețivilor și'n secundarea tobelor și-a pianelor hodorigite vor spune glume imunde, vor mima cuplete răsuflăte, vor cânta române uitate, vor dansa... Dansul miezului de noapte. Dansul copilarilor de altă dată. Dansul fericirilor neatînse. Dansul păsărilor, alungate, din grădinile Edenului. Pentru 60 de lei pe noapte.

* * *

În întunericul ăsta de Vineri și de sfârșit de Iulie, tocmai trupurile astea le căutam. Cu Berman, cu aparatul lui, și cu prietenul meu Nicolae.

ÎN REGATUL NUȘEI, AL SONIEI ȘI-AL JOSEFINEI

Sunt șase trupe distincte în regiunea asta. Trei pe partea gării și trei pe linia opusă. Așa că aflându-ne oarecum într-o încurcătură de manifestări artistice, am intrat la întâmplare în „restaurantul familiar” care poartă vechea firmă a Salatei.

Pe ziduri și pe geamuri câteva afișe, cu „atletul Slave”, cu câteva nume de fete, și cu „Bere Luther”.

Localul e despărțit în două printr-o draperie vișinie. În față se lăfăiește ca să-i spunem așa, bufetul, cu fleici, cu ardei copti, cu tăvi cu plachie de crap, iar în fund, dincolo de draperie, se petrec manifestările teatrale. Ne iese înainte zâmbind un ins simpatic în haine negre, de vre-o treizeci și cinci — patruzeci de ani. Pare să fie un fel de director pe-aici. Se uită cam cu grije la aparatul lui Berman. Împărtășesc motivul vizitei. Dă din cap, cam...:

— Să-l întrebăm pe patron. Patronul, în colțul din stânga, ca un bozgoroi după o teighea. Urmează câteva schimburi în șoaptă. Se opune, vădit. Insul simpatic. Amabil:

— Nu se poate să faceți fotografii acum... Se jenează clienții.

— Clienții sunt din diplomație? Întrebă Nicolae.

— Da — răspunde el la ntâmplare.

Ce să facem?... Plecăm, la altă trupă, de-alături. Imediat în dreapta. Trecem doar lățimea unui gang care duce înspre un hotel de ocazie, și-am ajuns.

Ne găsim într'un alt local al Thaliei, dezbrăcate. Aici o atmosferă mai prietenoasă, mai

primitoare cel puțin cu aparatele fotografice, cu magneziul și cu gazetarii.

Patronul, înalt, cu mustața neagră, stă la masă, aproape de intrare, cu soția lui cu obraji bucălați, vioi.

Mici tratative:

— Dacă artiștii vor să-i fotografiezi, fotografiezi-i... N'am nimic împotriva.

Până acum artiștii nu se opun. Ba fetele ar intra și'n aparat dacă le-ar îngădui Berman.

Trecem pe lângă inevitabilul bufet cu pană de somn de data asta, cu rinichi de purcel și cu alte bunătăți.

Găsim o masă mai în fund printre fetele cu genunchii goi, chiar lângă scenă.

E-o sală adâncă de cincisprezece metri, lată de vre-o șapte. Sus becuri galbene, mate. Împrejur mese cu fețe albe, cu baterii sfârșitoare pe scăunele.

Clientela se compune dintr'un marinar care petrece cu-o artistă, dintr'un gardian în tunică albă care împleticindu-se până aproape de scenă, bălbăindu-se, muștră orchestra că n'ar fi cântat cum trebuie, din vre-o trei soldați beți cu care o să vedeți c'am avut de-a face, dintr'un moș cu barbă bogată, albă, care ține pe genunchi o fetișcană tăcută, din vre-o nouă — zece civili dispuși, și din noi.

Vremea se duce spre douăsprezece. În fum de țigare, în sticle destupate cu'n gâlgăit.

Pe scena tapetată cu stambă galbenă, cu'n fundal care prezintă un episod din isprăvile Bandei Vesele se desfășoară o scenetă care va culmina într'un cuplet cu'n refren și cu mișcări cam transparente...

O femeiușcă, mai mult o copilă, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, cu obraji melancolici, suferinzi, cu fruntea încărcată de gânduri din aer, vine la rampă și spune frângându-și mâinile:

— Fir'ar al dracului de bărbat...

Bărbatul, bețiv, cu pantalonii albi, cu mustața bogată, cu baston și cu pălărie tare apare din culise împleticindu-se cântând, cu o sticlă în mână.

Orchestra înighebată dintr'un pianist bătrân, un violonist cu obraji cutați de necazuri și un băiat cu acordeonul, îi secundează: Bețivul își înciudează nevasta vârându-se în ea cu sticla ridicată și cântând:

— Dă-i, dă-i, dă-i și dă-i mereu...

Apoi dansează împreună. Nevasta spune din nou: „Fir'ar al dracului de bărbat...”

Sonia, armeanca din Irivan.

Cupletul se sfârșește. Scena rămâne goală și galbenă. Cerem și noi vin și ceva de mâncare. Berman își scoate magneziul din tub, îl drămuiește pe un picior de metal lucios, și-și pregătește aparatul.

Zorile în tavernă.

barbut, de stos, în șoaptă, cu ochii la ușe și cu picioarele întotdeauna încordate pentru fugă.

Răspunzând unei funcțiuni mimetice, întreaga zonă, printr'un capriciu al construcției sau printr'o prevedere potrivită, e compusă din curți strâmte, lungi care răspund în altele și acestea în străzi laterale, din ganguri întunecoase, vechi, ascunse sub acoperișuri ruginite care pleacă tăcute din fundul cafenelelor, ale tavernelor, ale cârciumelor deschise toată noaptea, și care se tolesc în bezna curților ăstora în care întotdeauna se sting umbre grăbite în țâșniri de șopârle.

Între douăsprezece și inundația zorilor, sub clătinările becurilor suflate ușor de tresăririle vânturilor îngândurate, bețivani din provincie cu geamantane eftine, mici, târându-le după ei, oameni din cine știe ce mahalale, soldați, femei, cheflii întârziți se împleticesc pe cenușul asfaltului alunecând până în luciul liniilor din drum, bolborosind, blestemând, cântând, stând de vorbă cu ei singuri, cu hârtiile lepădate, cu arborii firavi și astenici, cu sgomotele, cu umbrele lor care se întind crăcănate până'n fundul întunericului.

Când se întâmplă câte un scandal cu o mulțime necunoscută ieșită ca printr'un descântec din inima nopții, învălmășeala nu durează decât un minut sau două. Pocnete, sânge, trupuri pe trotuar. Și tot așa cum s'a năzărit, totul se stinge ca o șoaptă sub semnul aceluiași farmec nocturn.

Asta-i structura, credința, educația acestei lumi. Când face câte ceva, să știe numai ea ceia ce face. Nasurile streine care s'ar înghesui să simtă ce se petrece, ar fi imediat pocnite peste sgârci.

LUMINA GALBENĂ

În suprafața aceasta cu o lungime de două sute de metri dela Gară și până'n Buzești și cu o lățime de vreo douăzeci și cinci, se găsesc cincisprezece cuiburi de prostituție, cinci cafenele și douăzeci și patru de cârciumi care nu se închid niciodată.

Iar în carnea aceasta de piatră cubică fumurie, de vapori de drojdie, de ziduri găurite, de firme, de becuri aprinse, de sunete neîntrerupte, de umbră, de mișcare, de întuneric și de tăină vie, au crescut ca niște tumori cronice, ca niște chisturi pline, umede și fierbinți, cele mai neașteptate, cele mai sărmane, cele mai uluitoare, cele mai incandescente minuni ale Bucureștilor dela miezul nopții: „Trupele de Artiști Hoinari”.

Bărbați și femei suflați din toate nenorocurile lumii, din norii tuturor oftaturilor, din ghiorăitul mațelor, din negrul aprins al răbdărilor tăioase, din pâlăitul inimilor strivite de roatele amorurilor mizerabile, din ploii, din necazuri, din cele din urmă iluzii, din sărăcie, și-au adunat într'o seară trențele, și-au înodat plângând bocceaua, au deschis binișor ușa casei în care s'au născut, au trăit, au visat, sau ușa părinților care dormeau, sau ușa locuinții neplătite de luni întregi, și-au lăsat copiii la Leagăn sau sub streășina unui colț de stradă, și cu lacrimile sub pudră și sub roșu, într'o noapte luminoasă de vară, într'un potop rece de Noembrie, într'un vifor de Decembrie, s'au oprit aici, pe Calea Griviței, între Gară și Buzești, să-și scormonească cel din urmă miligram de noroc, cea mai umilă speranță, cea mai zadarnică neînfiripare: să se facă Artiști.

Și s'au făcut. Adică luându-și un rămas bun pentru totdeauna dela lumea din lumina soarelui care-i va disprețui vecinic întocmindu-le fișe la poliție și la dispensare, oamenii aceștia

Guristul localului într-o cămașă de vară, sinelie, cu papillon, se apropie de masa noastră. E un băiat prietenos, cu ochi buni, veseli și liniștiți totuși. De-abia sfârșise de cântat ceva plimbându-se prin local.

Il cunoscusem mai spre seară, înainte de-a veni aici, când aranjase cu el eventualele fotografii. Se așează lângă noi și ne împrietenim repede. E din Călărași, dintr-o familie destul de înstărită. Ii spune Mișu Berechet. De vreo unsprezece ani înnoată în lumea asta a nopții dintr'un oraș în altul. Adolescența și-a trecut-o în îmbarcări pe Mediterana cu escale efemere în porturile Levantului în sudul Franței. O leagă binișor franțuzește fără exigențe gramaticale.

O față cu cercuri de orientală, cu rochița scurtă, cu pulpele goale, albe, intervine:

— Știe multe limbi!

E o artistă. Mișu adaogă:

— Știu franțuzește, grecește, italienește și turcește.

Niculae invită artista la masă. Ea se așează lângă el îmbrățișându-l. Ne împrietenim și cu ea. O cheamă Sonia. E armeană născută în Erivan și crescută la Constanța. Sonia e un nume de teatru... Exact îi spune Arpiné Sahaghian. A fost căsătorită. Are un copilăș, o fetiță, în leagănul Sfânta Ecaterina.

Bea repede, cu poftă, un pahar până în fund. Râde fumând, cu capul pe spate, pe umărul lui Niculae. Cel care făcea pe bețivanul pe scenă vine și el la noi. E cam afumat și'n viața civilă, ca să spun așa. Il cheamă Nicu Ghimpețeanu. A fost pe vremuri în trupa lui Grigoriu, la Liric, la Terasă. Acum a ajuns aici, într-o tavernă (cum spune el apăsând pe „r”). Trebuie să aibă peste cincizeci de ani.

Imi șoptește arătându-mi-o pe Sonia:

— E o ființă pierdută.

Ii fac semn să se așeze lângă mine. Sonia râde și bea cu sete.

Il întreb pe Mișu care privește undeva, departe:

— Iți place viața asta?.. Te-ai simți bine în ea?

— Ba bine că nu!

— Intotdeauna?

— Intotdeauna!

Pauză, o clipă. Bătrânul Ghimpețeanu își scoate Naționala din pachetul mototolit, moțâind, privindu-mă cu bunătate pe sub pleoapele grele.

— Ce te-a chemat?

— Unde?

— Aici... Oriunde... Pretutindeni!

— Băutură! — spune Mișu.

— Cum asta?

— Nu știu cum. Dar mi-a plăcut să beau. Și beau!

Fermitatea, sinceritatea asta mă încălzește, mă indușează.

Se ridică:

Am să-ți cânt ceva vechi... Uitat.

Pianul învie primele note, încete, lungi, prăfuite, grave par'că. Vioara intervine sfioasă, ușoară, blândă. Mișu își umflă pieptul închizându-și ochii. Cântă:

Să treci prin lume fără dor
Cu inima tot mută,
Într'un albastru fără nor
Și fără nici o cută...

N'are voce să te minunezi... E răgușită de vin mult și de nopți fără număr. Însă cântecul lui e cântec din inimă, din așteptarea nervilor, din încordarea dintr-o suferință părălită, lungă, aievea. Cântecul lui se petrece într-o tavernă, dar e sufletul lui, e viața, e copilăria, aici, acolo, pe Mediterana, și mai departe. Nu-i miorlăitul diseurilor în șmock, cu flori la butonieră plătiți cu mii de lei pe seară.

Berman a rămas cu aparatul pe genunchi, cu obrazii în mână sprijinită pe masă. Cântă și Sonia pe umărul lui Niculae așa cum a auzit ea cântându-se în podișurile Erivanului.

Ghimpețeanu o privește dând din cap:

— Cântă, taică... cântă...

În clipa asta mă trezesc cu'n marinar pe genunchi. E o fetiță cu'n nas poznaș, cu'n tricou albastru, cu pantaloni lungi, albi.

Mă sărută:

— Băiețule, îmi dai un pahar?

Către Ghimpețeanu:

— Beau...

El:

— Bea, taică, bea... Că vinu-i de băut...

Berman face un clișeu cu Mișu, cu orchestra, apoi cu fetele.

Un frunț și-un soldat în tunici de vară, beți, se apropie de noi, bănuitori. Ne privesc duh-nindu-ne în obraz. Pe urmă frunțul confidențial, către Berman:

— Mă rog cu ce drept fotografiați d-stră artiste?

— Cu ce drept mă întrebi d-ta? — spune Berman.

— Eu..?

De-abia se ține pe picioare. Scoate din buzunarul tunicii, căznindu-se un carnet soios. Din el trage încet o hârtie albă pătată, împăturită. I-o întinde lui Berman încruntându-se:

— Uite-te aici!

— Ce-i asta?

Asta?

— Cu ce drept fotografiați artiste române? — intervine și soldatul.

— Vrem să știm! (Frunțul, impleticindu-se).

— Pentru cine? (Soldatul).

Iau și eu hârtia din mâna lui Berman. E un bilet de voie, bătut la mașină, pentru un șofer al Corpului II de Armată.

Însfârșit trebuie să-i convingem că nu fotografiem pentru gazetele străine (că altfel v'am fi oprit într'un minut! — spune soldatul) o legitimație a lui Berman dela o gazetă oficială e hotărâtoare. Se retrag amândoi speriați. Și tare amărâți.

Lumea s'a mai împuținat în local. A plecat moșul cu fata, a plecat marinarul, gardianul cu ureche muzicală... Însă vin alții din când în când. Din noapte.

Doi înși înalți, unul neras, fără guler, cu ochii întunecați, vin până în fund trecând pe lângă noi, privindu-ne cercetători. Par'c'ar fi vrut să se oprească.

S'a făcut aproape două. În stradă au încetat tramvaiele. Țâșnesc mașinile cu'n țiuț. Prin fața ușii trecătorii întunerului și prostituatele își împlinesc destinul.

Mișu cu violonistul lângă el cântă la ureche unui chefliu tânăr cu pălăria pe ceafă:

„Mă cunosc toți cârciumarii,
Lumea zice că's nebun,
Vreau să-mi cânte lăutarii,
Și să mor amorezat...”

Notând cuvintele astea lângă ei răstorn din întâmplare o sticlă de vin de pe masa chefliului. Vreau s'o plătesc.

— Nu se poate — spune el — Așa-i la chef... Așa-i belșug!

Când încetează cântecul pianistul se ridică de pe scaun. Întoarce fața spre noi. De-abia acum îl văd bine. Aproape un moșneag. Cu ochelari negri. Băiatul cu acordeonul îl duce de mână.

— E orb — îmi spune acesta. — De mult.

Artiste s'au aciuit fiecare la câte-o masă. La noi a mai venit una, Silvia, într-o rochiță de fluturi, cu motive naționale. E cam trecută, cu o cicatrice pe un obraz.

Niculae o recunoaște. A mai întâlnit-o cu ani în urmă la vechea Salată. Acolo îi spunea Pernița, pentru o anumită predilecție.

— Eu sunt cea mai veche — spune Silvia. — De opt ani lucrez aici.

Sonia ne hrănește pe fiecare cu bucăți de friptură în vârful scobitorilor. Ia și Berman, cam codindu-se... De l'ar vedea nevastă-sa!

După asta Sonia se duce în dosul scenei, în „cabină”. Își schimbă rochița cu alta mai scurtă, pentru dansul ei din program.

Iese pe scenă râzând. Dansează. Revine lângă noi cu rochița de mai înainte. Ne cântă turcește, încercând să plângă.

Silviei îi e foame. Nu-i place nici vinul. Vrea vermut cu sifon.

O întreb pe Sonia care a tăcut. Cât câștigă pe noapte.

— Șaizeci, și cheta.

Intervine Silvia:

— O sută și cheta... De ce minți?

— Am mințit...

Iar tace. Pe un scaun din fața scenei unde nu se mai produce nimeni acum, stă cu fruntea în mâini fetița în rochia lungă, neagră, care spusese „Fir'ar al dracului de bărbat...”. Buzele îi sunt subțiri, stinse, pleoapele obosite.

O întreb pe Sonia cine e.

— E Nușa.

— E nevasta lui Ghimpețeanu — se amestecă din nou Silvia. — Nevastă?

— Da, nevastă — tresare bătrânul Ghimpețeanu (Moșul, așa-și spune el) — Ea-i a patra.

— Cum a patra?

— Am mai avut trei neveste.

— Dar e o copilă!

— Eu am crescut-o... E rusoaică, din Kiev... Maică-sa a murit pe brațele mele. Ea era mică... Ce era să se facă? Unde să se ducă?

O chemăm și pe Nușa. Vine leneș, cu pași mici. Cu piciorușe de păpușe cuminte! Se așează lângă noi, cu capul rezemat de perete, cu fruntea tot în mâini. Privindu-ne cu ochi ca mărgelele albastre.

— Am douăzeci și trei de ani — spune Nușa.

— Când a murit mă-sa rămăsesem singuri cu moarta. Ea, eu, moarta și lumânările aprinse — adaogă Ghimpețeanu. — Ih... Dumnezeu și mila...

Așa a fost soarta moșului Ghimpețeanu!

Pleacă dând din cap spre cabină. Va veni pe scenă în niște zdrențe, mănjit pe față într-o țigancă ghicitoare cu ghiocul. Un sergent de stradă o va goni. El cântă:

— Na la baba cu ghiocul!

* * *

Trei și jumătate. Năzăririle zorilor dau târcoale ferestrelor, printre pătlăgelele roșii, peste antricoatele rămase. Mișu îi zice mereu chefliului cu pălăria pe ceafă:

Să mă despart de ce iubesc
Prin o singurătată...

Ghimpețeanu e iar lângă mine, demachiat. Mi-a povestit despre tinerețea lui la Grigoriu, la operetă.

Bea din când în când câte un pahar. A jucat cu Leonard, cu Florica Florescu, cu Zilly Roșianu.

— Ce vremuri — spune moșul — ce vremuri!

Se ridică greu, clătănându-se:

— Mă duc să mă culc, aici, în dosul scenei. E o cabină... Până când încep tramvaiele.

Fetele au tăcut toate. La o masă de mai încolo s'au așezat alți soldați. Comandă cu vocea ridicată vin și fripturi. Sonia își ciulește urechile. I-a auzit. Simțindu-ne că suntem aproape de plecare, își ia rămasul bun repede, și-o șterge lângă ei. Soldații ne privesc triumfători. Râzând cu toată gura.

O întreb pe Nușa:

— Până când rămâi aici?

— Toată noaptea. Până dimineța... Când încep tramvaiele.

— În fiecare noapte?

— În fiecare.

Moșneagul orb moțâie lângă pian. Vioara și acordeonul nu se dau încă bătuți. Soldații și chefliul cu pălăria pe ceafă vor muzică încă. Și vin.

Când ieșim în strada pătată cu gunoaie mici, răcorită, cele dintâi aripi ale învinețirii din zori se mișcă fricoase printre frunzele trezite.

I. M. TOMESCU.

COMANDORUL KING - HALL

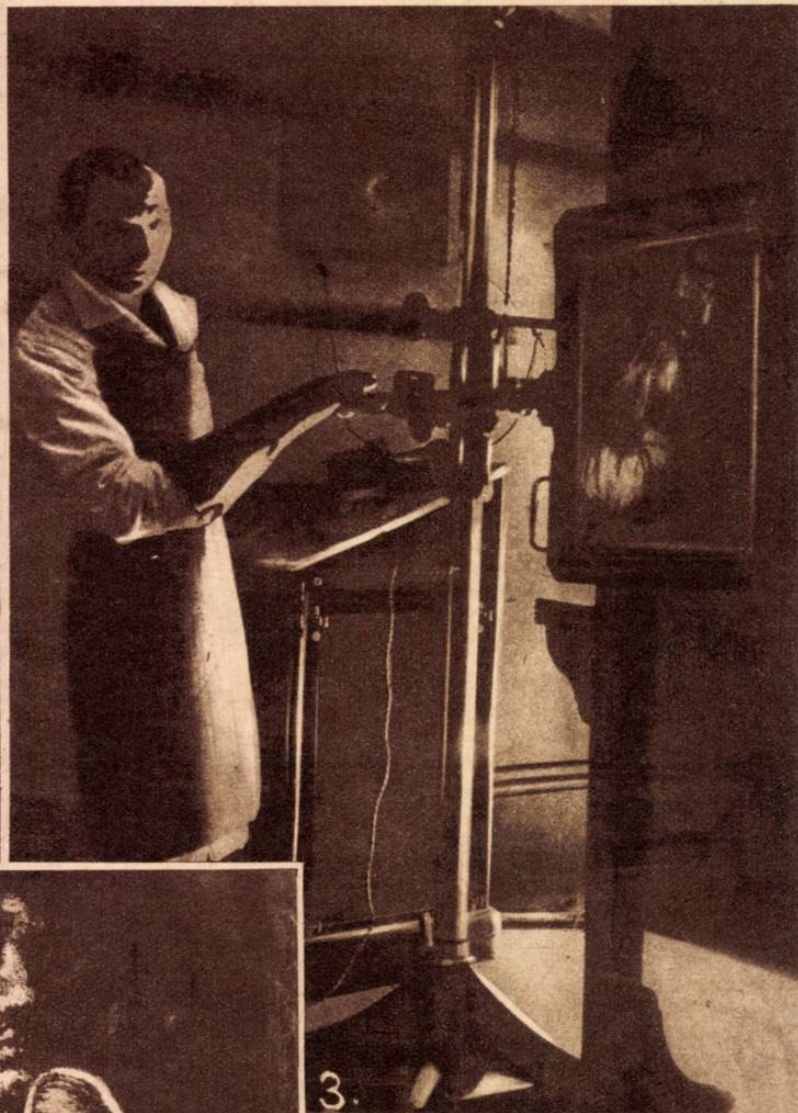
autorul celebrelor scrisori de propagandă trimise în Germania.

„VIAȚA PARTICULARĂ” A CAPO D'OPERELOR PICTURII

UN INGENIOS SERVICIU DE INVESTIGARE PENTRU IDENTIFI- CAREA PÂNZELOR CELEBRE

1. Iată faimosul tablou al lui Rubens „Philopoemen recunoscut de o bătrână femeie”.

2. Iată același tablou sub bătaia luminei tangente. Se poate vedea dispoziția culorii și mersul penelului.

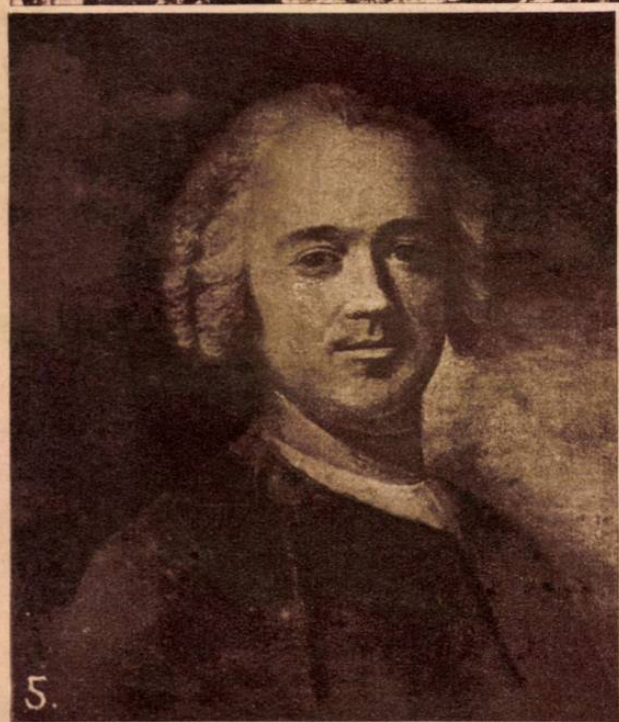

3. Celebru „Cap al lui Titus” de Rembrandt este pus în fața aparatului de radiografie.

4. Spre surprinderea cercetătorului, sub portretul lui Titus, se poate vedea o pictură mai veche, reprezentând o femeie înclinată lângă un leagăn.

← „Judecata de apoi” de Fra Angelico a fost furată din Italia și imbarcată pe un vas care pornea spre Londra. Vaporul a naufragiat. Un pescar italian a pescuit cu plasa tabloul, iar anticarul Ponzani a pus să fie restituit, înainte de a-l vinde unui miliardar american.

5. Iată un portret din școala franceză a secolului al 18-lea, la lumină naturală.

6. Același portret, fotografiat la lumina ultra-violetă. Punctele negre reprezintă restaurări mai vechi ale tabloului, care nu puteau însă fi văzute cu ochiul liber.

In cursul lunii lunie a acestui an, a fost furat din muzeul Luvru, faimosul tablou, pictat de Watteau și intitulat „Indiferentul”. Din prima zi a dispariției pictorii, s’au emis tot felul de ipoteze. Unii susțineau că este vorba de fapta unui cleptomani, iar alții socoteau că tabloul a fost furat de o bandă organizată, în vederea furturilor de picturi faimoase.

Puțină lume știe că pe lângă muzeul Luvru există un laborator științific, care se ocupă cu identificarea capo d’operelor în materie de pictură. Laboratorul acesta, extrem de costisitor, a fost realizat în urma unei donații extrem de importante, făcută de faimosul mecenat și savant argentinian, Charles Maimini. Fiecare pânză a muzeului Luvru are, ca să spunem așa, o fișă de sănătate. Fiecare tablou a trecut prin laborator, i s’a studiat compoziția pânzei și culorii și de multe ori sub un strat de culoare, care nu spunea nimic, s’au descoperit prețioase capo d’opere. Iată un elocvent reportaj fotografic, al vieții particulare a picturilor:

7. Pictura „Sfânta Maria cu stele” a dispărut în același an din muzeul dela Florența. Hoții au fost însă prinși și închiși.

8. Portretul ducesei de Devonshire, opera celebrului Gainsborough, a fost cumpărat cu un milion de franci în 1877 și expus în galeria anticarului Agnew. Pânza a fost furată după puțin timp, de un necunoscut, care ceru 100.000 franci, spre a o restitui. Agenția de detectivi Pinkerton începu să facă cercetări și după 25 de ani, pânza a fost regăsită în fundul dublu al geamantanului unui oarecare Joe Ellect, un jucător pasionat de cărți.

„Inventatorii” de inventiuni

ZIARELE americane au publicat o știre uluitoare. O doamnă din Boston, care deocamdată ține să-și păstreze anonimul, ar fi descoperit un mijloc sigur pentru reîntinerire. O invenție de așa natură încât să revoluționeze lumea. Dar nu e vorba de o discipolă a lui Voronoff, nici de o vrăjitoare, după cum nu e vorba de glande, de filtre magice sau elixire de viață lungă: e vorba, pur și simplu, de un aparat mecanic, un soi de mască de metal care, aplicată pe fața „pacienților”, ar înlătura slăbiciunea, ar destinde sbârciturile, ar astupa cutele pielii, redând până și chipului unui octogenar frăgezimea adolescenței. Cu alte cuvinte, o reîntinerire mai mult aparentă decât reală, dar aceasta n'ar scădea nimic din meritul invenției care admitând că ar corespunde adevărului, va avea de bună seamă un succes răsunător, nu numai în America, ci în lumea întreagă. Vom avea astfel o nouă poveste a „măștii de fer” masca de fer a frumuseții.

IDEI NĂSTRUȘNICE

Noua descoperire ar fi putut

figura cu cinste la expoziția invențiilor, inaugurată recent în cadrul Expoziției Universale din New-York. Dar cine poate garanta de ceea ce se petrece dincolo de Ocean? Poate invenția constă numai în știrea tipărită de ziare iar inventatorul este vre-un ziarist care a ținut să facă o glumă pe seama femeilor din Lumea Nouă și din Europa.

Dealtminteri, n'ar fi întâia oară când în America se încenează, cu complicitatea mai mult sau puțin conștientă a ziarelor, adevărate „farse de 1 Aprilie”.

Cu ce scop? Așa, de râs, sau ca născocire raclamistică pentru lansarea unui nou produs, sau spre a face interesant un ziar pe care altminteri nu-l citește nimeni. Într'un cuvânt, clasicul „șarpe de mare”.

Spre exemplu, o festă de prost gust a fost aceea jucată nu de multă vreme unui chirurg din Filadelfia, cunoscut pentru studiile și cercetările sale în jurul anormalităților fizice și cauzele lor. Într'o dimineață, un ziar anunță că „profesorul” experimentase cu succes un aparat extraordinar inventat de el pen-

tru îndreptarea... spinării cocoșăților.

APARATUL MIRACULOS

Știrea era completată cu rezerva că redacția ziarului nu-și asuma nici o răspundere în privința verității ei, dar nimeni nu o puse la îndoială și emoția în rândurile publicului, a fost covârșitoare. Numeroase alte ziare se năpustiră asupra acestui subiect și informația senzațională, prin firele telefonului și ale telegrafului, își pierdu orice rezervă căpătând tonul celei mai absolute siguranțe și îmbogățindu-se. Cocoșății din America începeau să spere. Zadarnic publică chirurgul o desmințire chiar în ziarul care la început inserase gluma. Cu știrile false se întâmplă același lucru ca și cu bârfelile: odată puse în circulație în zadar mai alergi după ele prin lume. Avea dreptate acel Pantiz care unui calomniator pocăit ce-i ceruse o pedeapsă legală cu vina sa, i-a poruncit să împrăstie în vânt, dela o fereastră a Vaticanului, un sac plin cu

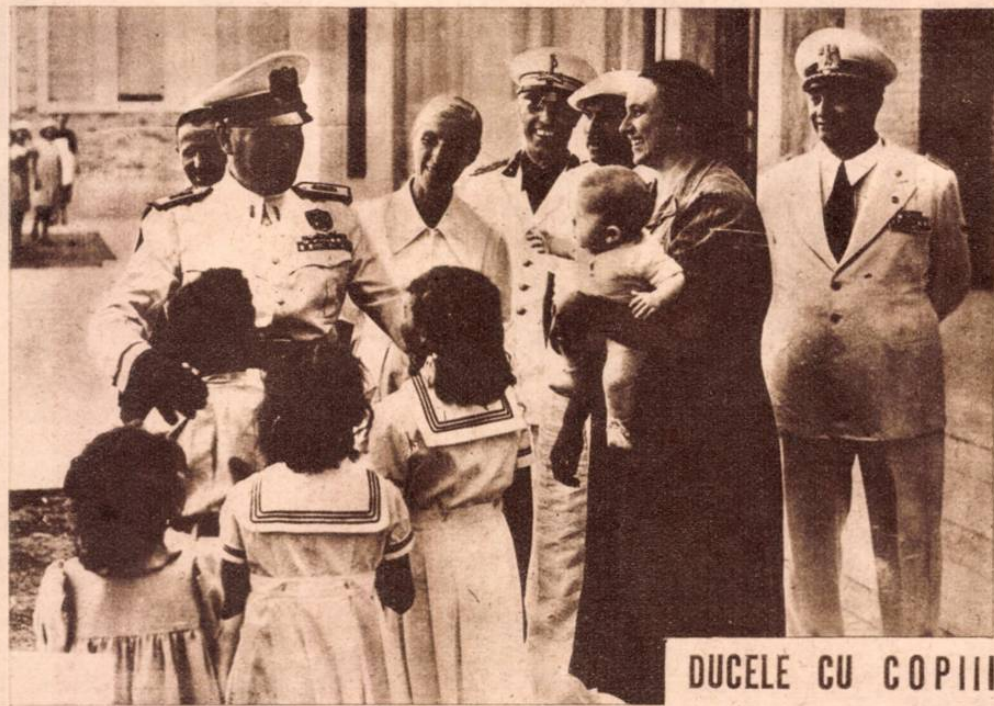
fulgi și apoi să se ducă să-i adune. Încercarea imposibilă. Așa dar, bietul chirurg, în ciuda desmințirii date, se văzu nevoit să lupte împotriva unei sumedenii de necunoscuți cari îl implorau să-i facă ființe normale. Într'o zi, o mulțime de câteva sute de cocoșăți și cocoșate se adună amenințătoare în fața locuinței sale, protestând și vociferând. Toți voiau aparatul miraculos, dispuși să plătească orice preț li s'ar fi cerut. A trebuit să intervie poliția. Insuși marele Edison a fost victima unei glume asemănătoare, născocită de un ziarist răzbunător care, ducându-se la el spre a-i lua un interviu asupra cercetărilor sale fusesse pur și simplu, dat afară. Ziaristul nu se putea întoarce cu mâinile goale la directorul lui. Și atunci „inventă” o invenție, anunțând că Edison se pregătea să lanseze pe piața internațională un tip nou de cămașă. „Cămașa viitorului”. Aceasta ar fi avut privilegiul straniu de a dura un an întreg, menționându-se mereu foarte curată, fără nevoia de-a o spăla. Extraordi-

nara cămașă ar fi fost înzestrată cu un pieptar format din 365 straturi foarte subțiri dintr'o anumită compoziție al cărei secret, bine înțeles, inventatorul se feria să-l divulge. Era deajuns să desprinzi în fiecare zi, așa cum rupi o foaie din calendar, unul din acele straturi spre a avea un „pieptar” alb ca zăpada.

CĂMAȘA... LUI EDISON

Știrea a fost repede publicată de sute de ziare, dintre cari, fiecare, spre a arăta mai bine informat, adăugase câte un amănunt „inedit”. Și publicul îi acordă o încredere oarbă. Dealtminteri, orice se putea aștepta dela marele inventator: chiar și „cămașa viitorului”. Mii de scrisori sosiră pe adresa lui Edison; din toate părțile lumii i se făcură tot soiul de propuneri pentru a se hotări să cedeze reprezentanța exclusivă în cutare sau cutare stat capitaliștilor dispuși să plătească bine. Chiar din Japonia și din Africa de Sud veniră propuneri concrete însoțite de cecuri. La nimic nu serviră nici cele mai energice desmințiri. Publicul nu vroia să creadă că fusese păcălit. Și au trebuit câteva luni pentru ca întâmplarea să fie uitată.

G. R.

DUCELE CU COPIII
DIN ALBANIA

D. Mussolini, la Riccione, printre copiii albanezi din colonia „Gondar”.

ARHIEPISCOPUL SCHUSTER

sărută statuia fecioarei Maria, după repararea ei la Domul din Milano.

ESCURSIUNI SĂPTĂMÂNNALE LA PARIS ȘI LA LONDRA

PLECĂRI IN FIECARE
SÂMBĂTĂ

INSCRIERI ȘI INFORMAȚIUNI
„ROMANIA”
SOCIETATE COMERCIALĂ OFICIALĂ
DE TURISM S. A. R.

CENTRALA BUCUREȘTI DOAMNEI 1
AGENȚII IN TOATĂ ȚARA

AGENȚIE IN HALL-UL PALATULUI
REVISTEI NOASTRE
STR. CONST. MILLE Nr. 7-11

GARDEN-PARTY

← **Rochie în careuri din tafetas. Fondul alb este brădat de linii roșii, rose și bleumarin. Bolero din „marabou” alb.**

○ **DATA** cu venirea verii, încep „garden-party”-urile, acele serate în aer liber, atât de plăcute și amuzante. Desigur că nici una dintre noi nu va apărea la o asemenea serbare cu rochia de seară, rămasă de la balurile din iarna asta. Materialul rochiilor de „kermessă” este foarte ieftin și ca să venim în ajutorul cititoarelor noastre, dăm în această pagină câteva modele de rochii de seară pentru vară, prezentate la Paris, de câteva dintre cele mai mari case de modă.

Dr. Ki.

Rochie combinată din moire de mătase cu organdi

↑ **Rochile de garden-party din organdi imprimat cu flori multicolore pe fond alb.**

Rochie din voile alb cu negru. Singura garnitură o constituie cercurile de pe corsaj și fustă.

→ **D-na Jean Lebrun, nora Președintelui Franței, purtând la curse o rochie din mătase imprimată pe fond alb. De remarcat mănușile de rețea care sunt iar la modă.**

(Foto Telefrance, Paris)

EFACT DE ALB ȘI NEGRU LA EXPO- ZIȚIA DIN NEW-YORK

O privire de noapte
asupra expoziției din
New-York. Statuia lui
George Washington se
conturează clar pe glo-
bul pământesc feeric
iluminat.

Pasta de dinți Chlorodont conține o sare,

care la întrebuințarea pastei produce
oxigen. Aceasta stimulează secrețiunea
în cavitatea bucală și face astfel pe cale
naturală curățirea și protejarea dinților

Pasta de dinți Chlorodont

TREI SĂPTĂMÂNI DE CURĂ FORFETARĂ LA BUDAPESTA METROPOLA BALNEARĂ

VIZA GRATUITĂ ● 50% REDUCERE PE CAILE
FERATE UNGARE ● LOCUINȚĂ ȘI ÎNTREȚINERE
COMPLETĂ ÎN HOTELURI DE LUX ● TAXE
IMPOZITE ● SERVICIU ● SUPRAVEGHERE ME-
DICALĂ ● CIRCUITE ● REDUCERI NUMEROASE
DESCHIS TOT ANUL

PLATA ÎN LEI LA TOATE AGENȚIILE
SOCIETĂȚII COMERCIALE OFICIALE DE TURISM

„ROMÂNIA”

ÎN BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI, 28. TELEFON 4.2725 ● PIAȚA
FUNDAȚIEI CAROL I., 2. TELEFON 3.8083 ● STR. CONSTANTIN
MILLE, 7-11, TELEFON 4.1004 ● STR. LIPSCANI, 20. TEL. 4.5638 ●
CALEA VICTORIEI, 18. TELEFON 3.4940 ● BULEVARDUL TAKE
IONESCU, 10. TEL. 2.7587 ● B-DUL TAKE IONESCU, 3. TEL. 3.0662

LA SOARE

CREMA
CANDIDE

PE PLAJĂ

NATURA, soarele și
vântul vorfi cel mai bun
produs de înfrumusețare
dacă întrebuințați zilnic
Crema Candide

DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură ge-
nerală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură,
și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicinu-
it.

3 luni Lei 100. — În străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia: I an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irac, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: I an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: I an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5 pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei. — Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.585/97

Inscrisă sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice
la Trib. Ilfov. S. I. Com.

Editura „Ziarul” S. A. R., București, Redacția și administrația
str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 400
Prețul abonamentelor: În țară: I an Lei 400; 6 luni Lei 200 și
ce acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Albania, Algeria,
Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irac, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: I an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: I an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5 pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei. — Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.585/97

ACTUALITĂȚI POLITICE

DEMONSTRAȚII ANTI-BRITANICE LA TIENTSIN

Fotografie luată în timpul manifestațiilor.

TRATATIVELE ANGLO - JAPONEZE

Sir Robert Craigie ambasadorul Mării Britanii, în conversație cu ministrul afacerilor străine al Japoniei, d. Arita.

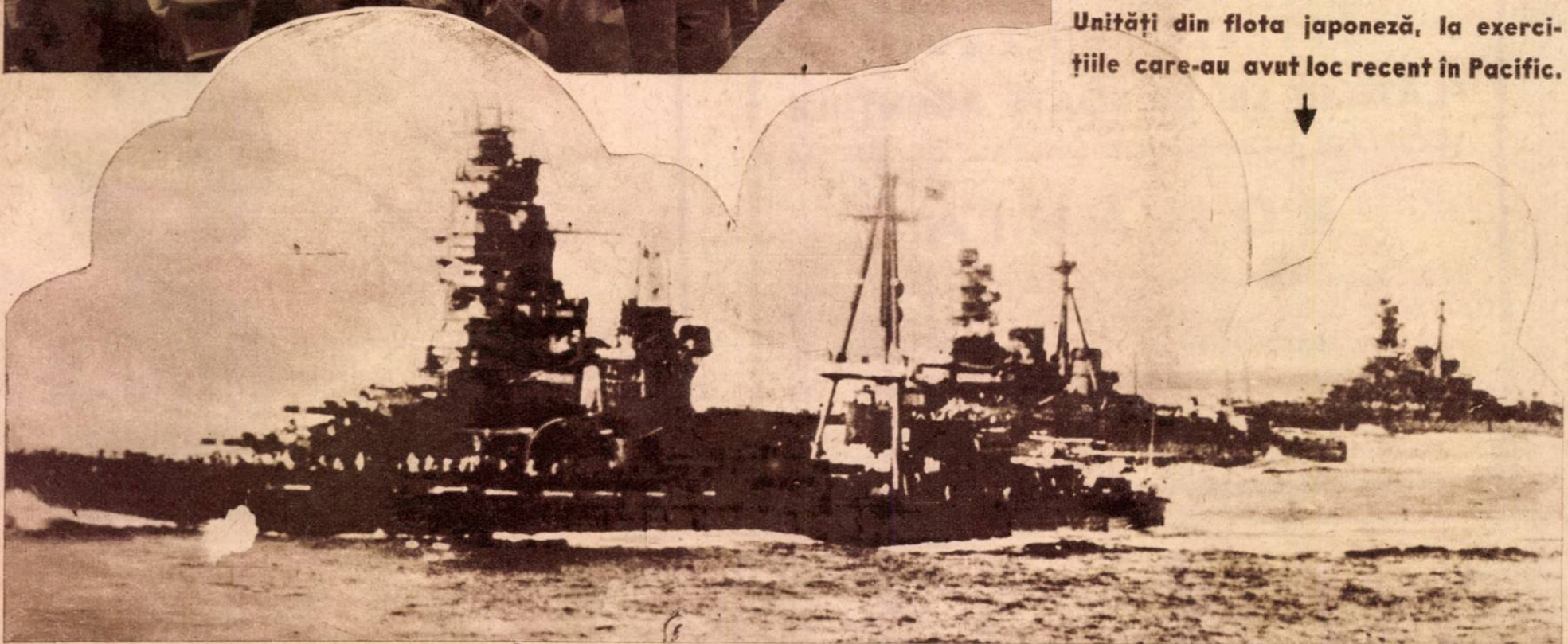
CONCENTRĂRI DE REZERVISTI IN ANGLIA

12.000 de oameni din flota de rezervă a Mării Britanii au fost concentrați la Portsmouth marea bază navală a Angliei.

MANEVRELE FLOTEI JAPONEZE

Unități din flota japoneză, la exercițiile care-au avut loc recent în Pacific.

ANUL XIII No. 656

15 AUGUST 1939

10 LEI

ULTIMELE ZILE
DE VACANȚĂ

(Joan Crawford dela M. G. M.)

COMEMORAREA LUPTELOR DE LA MĂRĂȘEȘTI

Comemorarea luptelor de la Mărășești de către soc. ardeleană Târnava Mare la biserica Ghencea.

In timpul comemorării luptelor de la Mărășești.

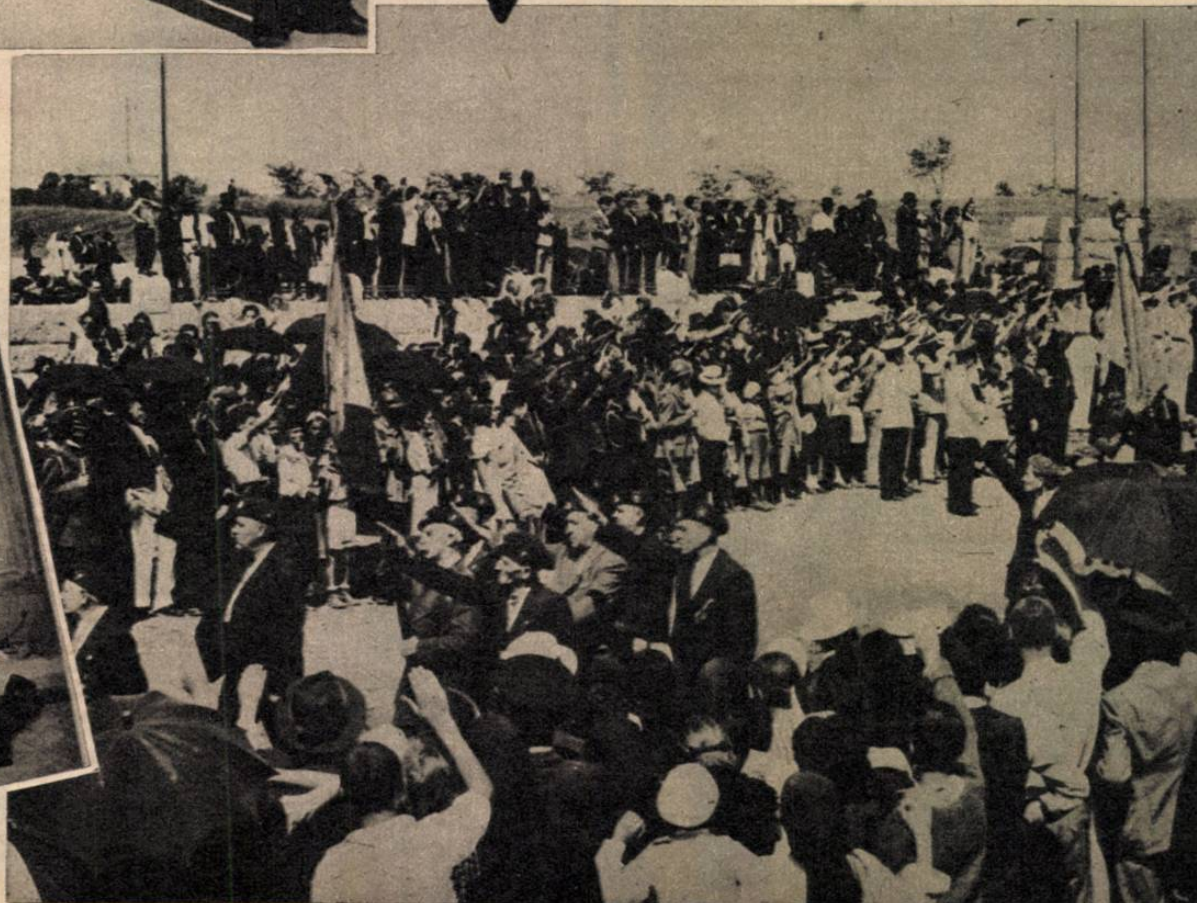
Foștii combatanți la Mărășești.

D. General Leventi comandantul corpului VI Armată vorbind la Mărășești.

Membrii FIDAC-ului defilând în fața mausoleului Eroilor la Mărășești.

O văduvă de războiu și un fost combatant, aduc piosul lor omagiu memoriei eroilor la Mărășești.

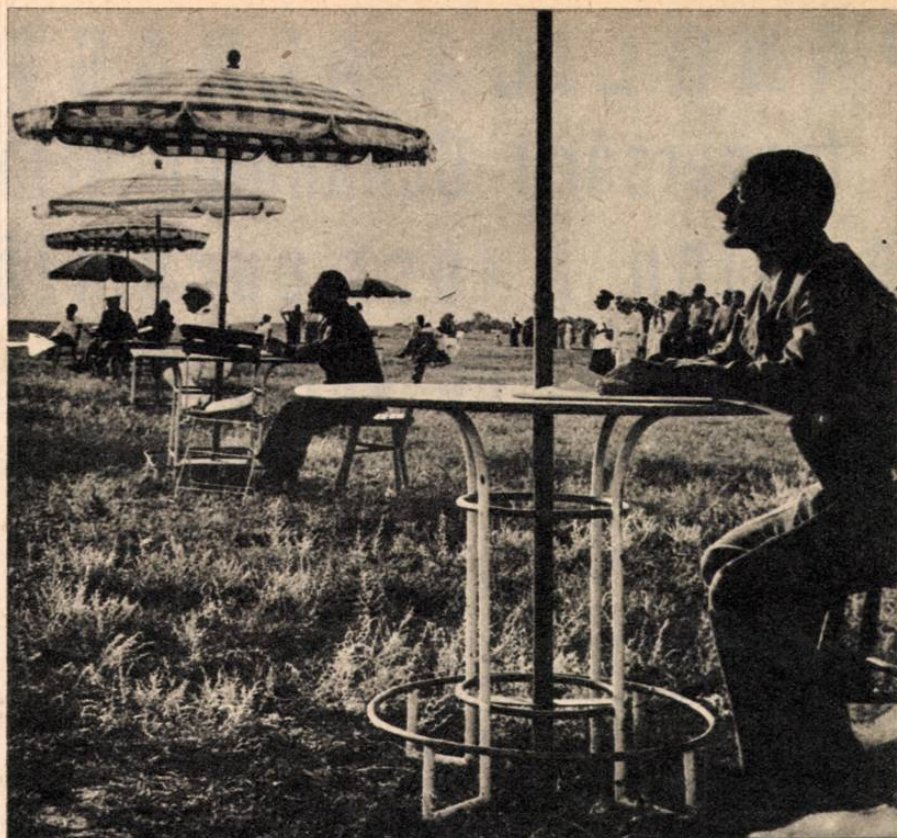

MEETINGUL AVIATIC DE LA CONSTANȚA

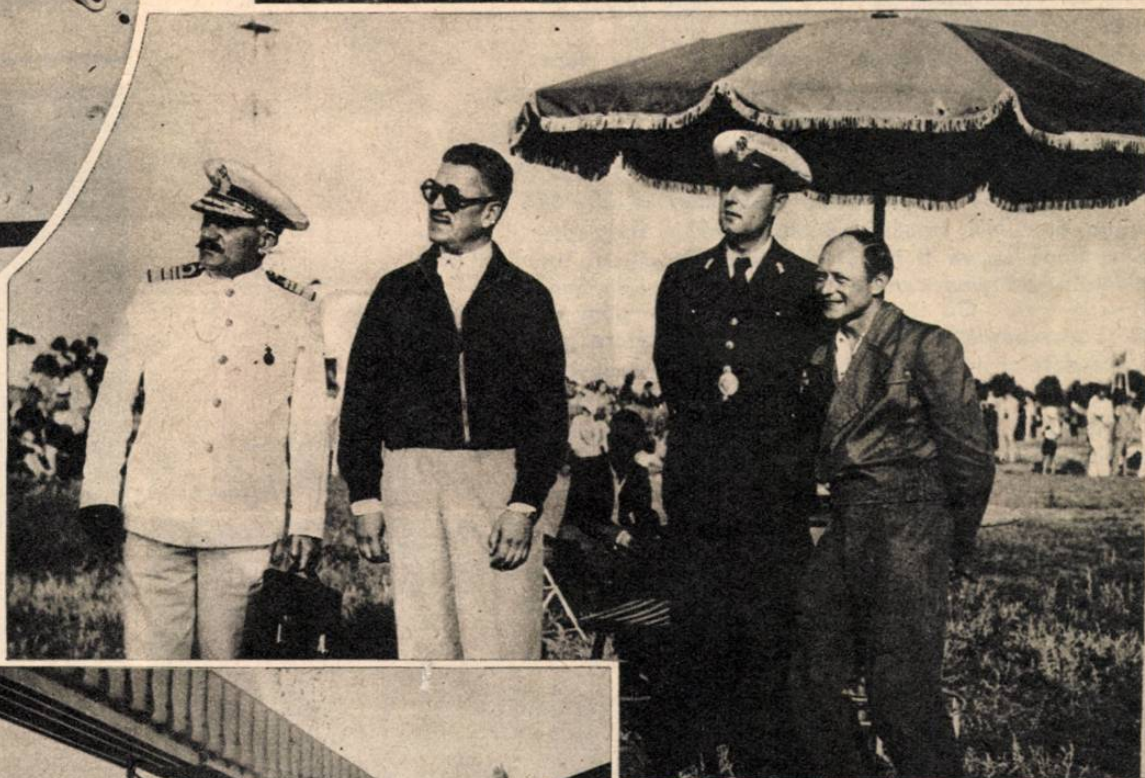
Juriul urmărind
concursul națio-
nal de aviație.

(Foto
I. F.
URSIAN)

Băzu Cantacuzino, care a făcut acrobații uimitoare,
fotografiat în carlinga avionului său.

D. General Paul Teodorescu, Ministrul Aerului și Marinei
urmărind concursul de acrobație.

EXERCITIUL DE APĂRARE PASIVĂ DE LA UZINELE GROZĂVEȘTI

1. Stingerea focului provocat de
explozia unei bombe.

2. Funcționarii uzinelor Grozăvești în
timpul exercițiului de apărare
pasivă.

3. Desinfectarea terenului.

PANGLICA ALBASTRĂ a traversării Oceanului Atlantic în avion, a fost cucerită de „Lieutenant de vaisseau Paris“

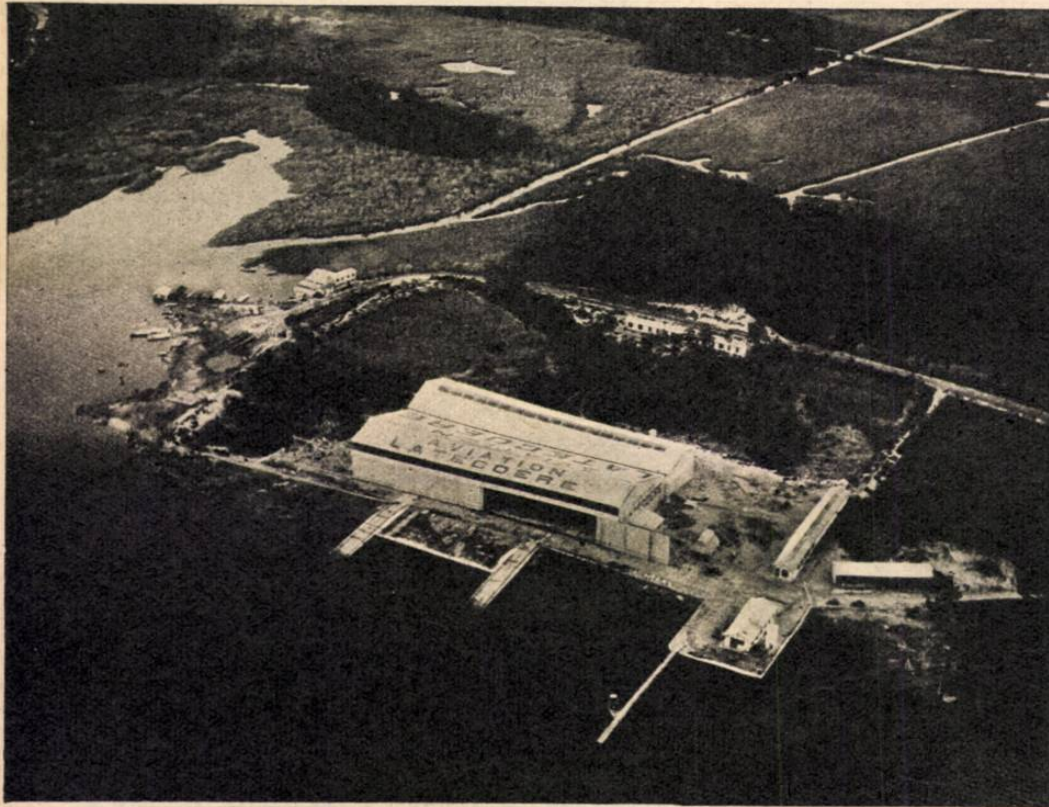
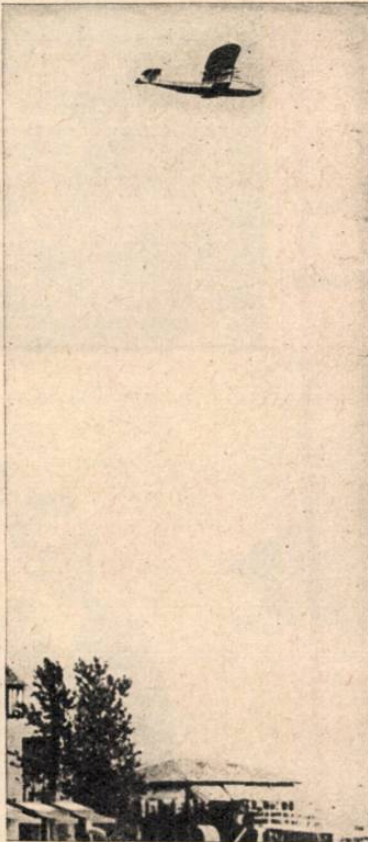
Cariera senzațională a unui cuceritor al aerului

BĂTRÂNUL hidroavion francez „Lieutenant de vaisseau Paris“ a bătut zilele trecute recordul mondial al trecerii Atlanticului, legând New-Yorkul de Biscarosse în numai 28 de ore.

Comandantul avionului este pilotul Henri Guillaumet, care alături de Jean Mermoz un alt erou al aviației franceze se bucură de cea mai mare stimă, nu numai în țara sa, ci și peste hotarele ei.

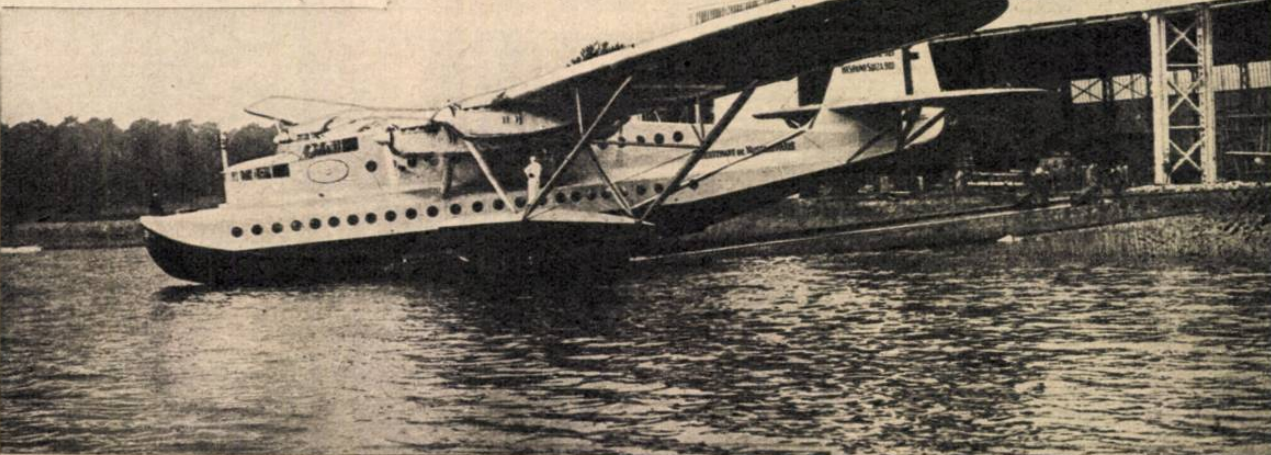
Pe fișa personală a lui Guillaumet se pot citi următoarele: 400 de traversări ale munților Cordilieri din Anzi, 82 de traversări ale Atlanticului de Sud, 8 traversări ale Atlanticului de Nord și aproape 10.000 de ore de zbor în diferite curse.

Aceste date sunt suficiente pentru a ne putea face o idee despre capacitatea aceluia care a fost chemat să deschidă calea comercială peste Atlanticul de Nord. O întâmplare ilustrează mai bine temperamentul pilotului șef al marelui hidroavion francez. Era prin 1930, mai precis în ziua de 13 Iunie. Guillaumet se afla la Santiago de Chile, urmând să pornească în zbor spre Europa, după ce va fi trecut mai întâi Cordilierii, tot continentul sud american și apoi Atlanticul de Sud. Vremea era rea. Cu toate acestea temerarul pilot nu ezită să pornească la drum și după o consultare generală a datelor meteorologice, avionul lui își ia zborul. Un uragan de o violență nemaipomenită face ca avionul să devie o jucărie a forțelor naturii. Guillaumet luptă vitejește, ia înălțime până la aproape 7000 de metri, dar zădarnic. Zăpada îl orbește, aripile paserii

sunt îngreuiate de un strat subțire de gheață. Lupta durează câteva ore. În cele din urmă cerul se înseninează, iar pilotul constată cu groază că este închis într'un cazan de stânci, din care nu are nici o speranță să mai scape. După nenumărate ocoluri făcute în strânsoarea muntelui, Guillaumet descoperă o poiană troenită pe care aterizează. El scapă fără nici o rană. În schimb avionul capotează.

Era izolat în Cordilieri, fără nici o speranță să întâlnească vreo ființă omenească care să-i vie în ajutor. Benzina avionului său era de mult terminată. Să fi rămas pe loc ar fi însemnat moartea prin îngheț. Pilotul își face o legăturică în care pune puțină mâncare și hârtiile de bord și pornește. În zorii celei de a doua zile, o speranță înflori pentru accidentat. Un avion trecu peste capul lui, dar era la atât de mare

Echipagiul hidroavionului

Lieutenant de vaisseau Paris în zbor peste Port Washington

Henri Guillaumet, șeful pilot al hidroavionului

Biscarosse văzut de sus

Hidroavionul la Biscarosse

înălțime, încât semnalele disperate ale pilotului n'au putut fi văzute.

Nu mai exista decât o singură scăpare și anume aceea de a coborî Cordilierii, spre ținuturile locuite. Lucrul nu era prea ușor, deoarece avea de străbătut 60 de kilometri și să urce două piscuri între 3000 și 4000 de metri. Hotărârea era însă luată. Guillaumet scrie pe o bucată de hârtie: „Plec către Răsărit. Adio tuturor“. Mesagiul îl încheie într'o sticlă pe care o lasă în apropierea avionului și cu ajutorul busolei începe penibilul drum.

A fost o călătorie halucinantă. Omul își dădea perfect de bine seama, că orice oprire putea însemna moartea, că nu avea voie să adoarmă. Primele zile au decurs în relativă liniște. Curând după aceea, marșul deveni însă un calvar. Forța herculeană a lui Guillaumet aproape că nu mai exista. Se târâște numai din stâncă în stâncă. Cade, se ridică, dar înaintează cu voința dâră de a înfrânge moartea.

Ochii lui nu mai văd nimic. Doarme mergând, dar merge neconștient. În fine, după a cincia zi de marș fără oprire, se prăbușește pe un drumeag unde este descoperit de o bătrână, care dă alarma.

Henri Guillaumet era crezut mort de toți prietenii săi. Nu se mai întâmplase ca cineva să scape din infernul Cordilierilor și mai ales în condițiuni atât de puțin favorabile. Scriindu-i unui alt pilot tot atât de celebru, lui Saint-Exupery, Guillaumet spunea: „Nici o vită n'ar fi rezistat la ceea ce am rezistat eu. Restabilit după greaua boală care a urmat acestei aventuri extraordinare, Guillaumet a făcut un echipaj cu Mermoz, alături de care a reușit să stabilească linia comercială definitivă peste Atlanticul de Sud.

PANGLICA ALBASTRĂ

Guillaumet ar fi voit de bună seamă să cucerească importantul trofeu al trecerii Atlanticului de Nord, dar nu avusese încă prilejul. Iată cum povestește această aventură, atât de însemnată pentru cariera lui.

„Bătrânul meu cuc”, Locotenentul de vas Paris, a cucerit panglica albastră a Atlanticului de Nord, făcând legătura dintre New-York și Biscarosse în 28 de ore și 30 minute. Lupta dintre camarazii noștri americani și noi, s'a terminat cu victoria franceză și nu trebuie să se uite, că „Lieutenant de vaisseau Paris” este un aparat vechiu de zece ani și care mai are la activul său încă patru recorduri.

Echipagiul a fost format din Cariou, Comet, Neri, Bouchard, Le Morvan, Zapaton, Costaline și cu mine. Succesul ne aparține tuturor în aceeași măsură.

Am pornit dela New-York sub o zodie bună, căci era ziua de 14 Iulie. Fiecare serbează această zi în felul său. Noi am hotărât să o serbăm în felul nostru. La bord se mai aflau în calitate de pasageri directorul societății, d. Louis Couhe și bunul meu prieten Antoine de Saint Exupery. Înainte de decolare, l-am întrebat pe patron, dacă are ceva contra de voi încerca să bat recordul traversării Atlanticului.

— Am încredere în tine și în întregul echipagiu, mi-a răspuns el.

La comandă am trecut eu, fiind secondat de Cariou. Toți ceilalți au trecut la posturile lor și așteaptă decolarea. Navigatorul și-a pregătit aparatele și hărțile, telegrafistii își stabilesc legăturile, iar mecanicul inspectează motoarele.

Hidroavionul este gata de decolare. Are patruzeci și două de tone încărcătură. Motoarele fac un sgomot asurzitor. Elicele bat cu violență aerul. În fine, totul este pus la punct. Apăs manșa și cele 42 de tone părăsesc ușor suprafața lucie a apei. Ne avântăm spre Apus.

Nu cunosc drumul. Nici Comet. Este pentru prima oară că traversăm Atlanticul pe această rută. Ceața ne orbește. Nici o stea nu ne jalonează calea, căci stelele sunt pentru noi aviatorii ceea ce sunt pietrele kilometrice pentru automobilisti. În decursul a 5000 de kilometri nu vom mai vedea decât apa și cerul. Sburăm deasupra coastei Noului Scoții și asupra aceluși colț de pământ numit Saint Pierre și care pare a fi rupt din trupul Franței. Mi se dă exact direcția și-mi îndrept avionul spre patrie.

Iată ultimul colț de pământ înainte de a ne avânta peste Ocean. Le Morvan îmi dă fișa de consumație a motoarelor. Totul este în perfectă regulă. Vom doborî recordul.

Coborâm puțin spre a saluta în felul nostru orașul Saint Pierre. Lumea este pe străzi și ne salută cu urale. Aparatul nostru de radio recepționează un mesagiu. Este al primarului din Saint Pierre, care își salută conaționalii într'un fel emoționat.

Am pornit peste Ocean. Echipagiul nu-și vorbește. Cu toate acestea simți perfect gândurile camaradului, încât par'că-ai fi un trup și un suflet. Între noi oamenii dela bord și aparat legătura este atât de strânsă, încât pare că suntem o singură ființă.

VIAȚA LA BORD

Viața la bordul hidroavionului decurge ca la bordul oricărui alt transatlantic. Fiecare trebuie să-și facă cvartul, fiecare are îndatoririle lui precise.

În nici un caz nu trebuie să se creadă că viața este monotună. Fiecare ceas depe cadran trebuie să fie supravegheat clipă cu clipă, căci de bunul mers depinde viața noastră a tuturor.

La miezul nopții constatăm că am străbătut jumătate din calea noastră. Deodată aud sgomotul neregulat al unui motor. Pierdem înălțime. Secundele îmi par ceasuri. Le Morvan îmi dă în cele din urmă un scurt raport scris, recomandându-mi să tai motorul nr. 4. Îl ascult și acuma sburăm cu viteză ceva mai mică. Dar nu e grav. Reluăm înălțime. Cariou instalează pilotul automat și se duce să se culce. După câteva ore revine și trec eu la rândul-mi să mă odihnesc.

Mă trezesc în sgomotul regulat al motoarelor. Cerul este senin. Iau o cafea cu lapte și trec din nou la postul meu de pilotaj. Ne apropiem de Europa. Să sburăm spre Irlanda spre a ne reaprovisiona la caz de nevoie, sau să plecăm direct spre Biscarosse? În fine hotărârea este luată. Vom doborî recordul.

Vremea se strică și o furtună nemaipomenită asaltă nava.

Sburăm totuși normal. În cele din urmă, la intervale regulate apare o lumină la orizont. Este farul uriaș dela Quessant, primul salut al Franței.

La ora 10 jumătate mai luptăm încă cu furtuna. Marea spumegă sub noi. Înainte.

Pe la amiază, Bretania se află în urma noastră. În față avem vreme frumoasă. În mai puțin de două ore vom fi la Biscarosse.

Biscarosse. Prin geamurile carlingei văd hangarele și suprafața lucie a apei pe care voi

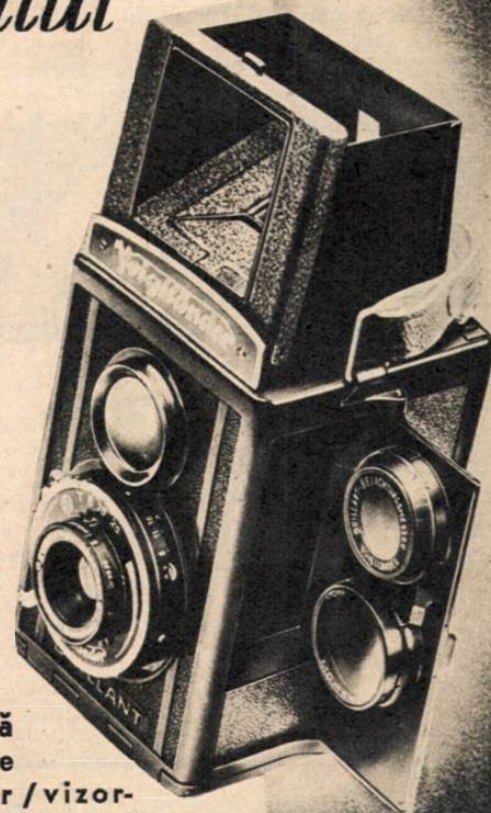
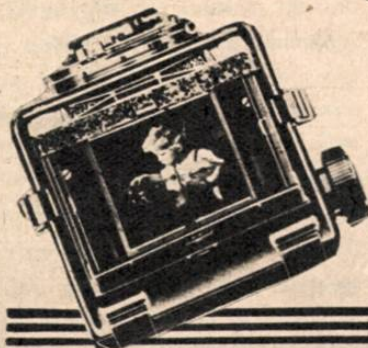
ameriza. Trag manșa, manevrez. Hidroavionul se înclină ușor și pământul vine în întâmpinarea noastră. Am amerizat. New-York — Biscarosse: 28 ore 30 minute. Am cucerit panglica albastră. Am sărbătorit în felul nostru ziua de 14 Iulie.

Imaginea din vizor mare și clară ca cristalul

vă arată — chiar înainte
de expunere — astfel cum
va apărea subiectul pe
film, în timp ce renumita
optică VOIGTLÄNDER
desenează imaginea cu
precizie desăvârșită.

A p o i :

blocarea automată
pentru fiecare
poză, cu contor/vizor-
cadru pentru sport și
casetă pentru filtru galben și
exponometru.

Voigtländer BRILLANT V 6

Nu este nici-o îndoială....

CREMA NIVEA

nu o puteți înlocui prin nici o altă cremă de „lux” sau alte imitațiuni, căci nici-un alt produs nu conține Eucerită, tonicul ideal al pielii. Prin urmare: Nu cumpărați decât crema NIVEA!

CITIȚI

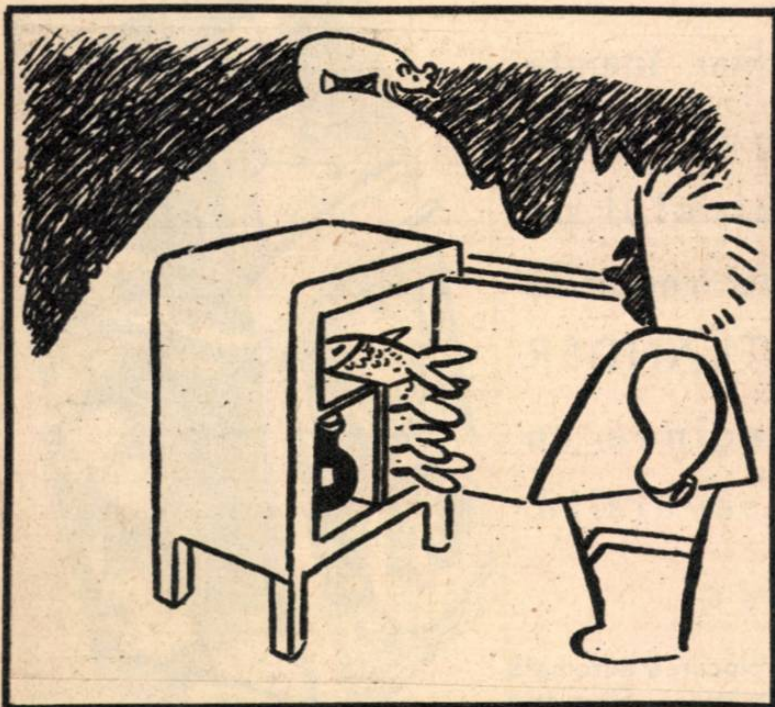
MAGAZINUL

OCOLUL PĂMÂNTULUI IN ȘAPTE ANECDOTE

GROENLANDA

Nu de mult, o mare fabrică americană de răcitoare a căutat un voiajor pentru... Groenlanda. Nu s'a primit însă nici-o ofertă deoarece toată lumea credea că e o glumă. Un raport publicat în presă,

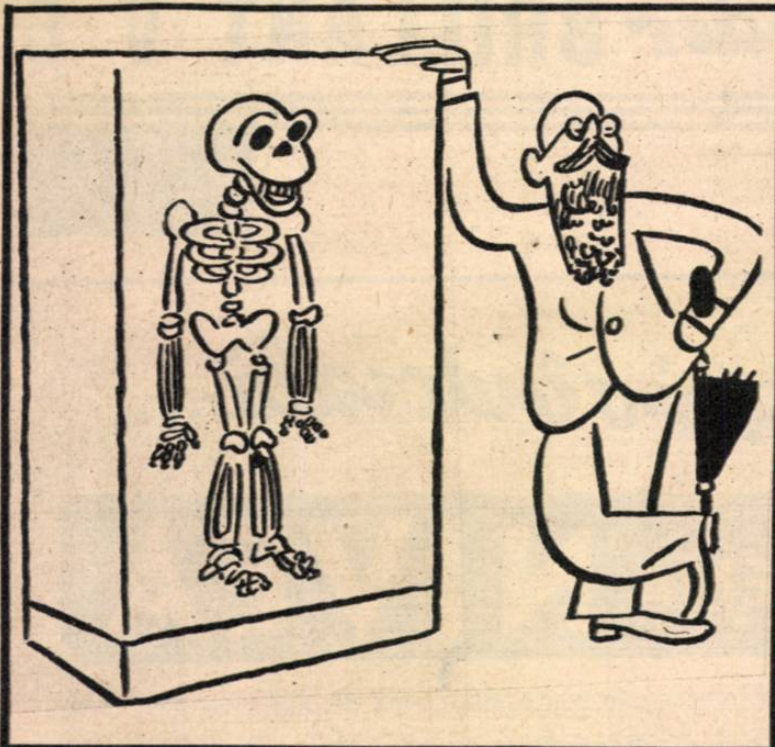
proaspătă, iar un răcitor, pentru eschimos, era un dar din cer. Fabrica care a descoperit acest lucru, a inundat Groenlanda cu prospecte și așteaptă comenzile. Vânzarea a fost organizată și acum se expediază la pol răcitoare, cari conservă alimentele.

lămuri această afacere. Anul trecut, după vizita făcută în Groenlanda de un reprezentant, Eschimoșii au început să ceară răcitoare. Până atunci, locuitorii zonei polare își conservau alimentele în

BORNEO

Un profesor olandez, Bouwmester, a găsit în timpul Crăciunului, resturile aceluia animal, care face legătura între maimuță și om. Telegramme senzaționale sosiră la

gropi de zăpadă, pe cari, le acopereau cu ghiață spre a le feri de animale. Dar majoritatea alimentelor, chiar și conservele, înghețau și își pierdeau tot gustul. De aceea, acolo vânatul nu dădea destulă carne

Londra și presa se grăbi să anunțe știrea. Lumea științifică privi cu scepticism descoperirea profesorului. Când sosi la Amsterdam un schelet, care, într'adevăr, era format din oase de om și de maimuță.

Dar înainte de constituirea comisiunii pentru cercetarea scheletului, se dovedi că profesorul a fost victima unei excocherii formidabile. Indigenii ceri il serveau pe profesor și cari învățaseră ceva dela stăpânul lor, au pus în groapă oase de om și de maimuță, și l-au adus pe profesor să sape acolo.

Farsa a fost dovedită când Bouwmester a concediat pe un servitor. Acesta, din răzbunare, a mărturisit totul.

ROMA

La un bazar de binefacere al aristocrației romane, la care a participat și perechea regală, giuvaergii au donat o serie de șiraguri de perle. Firma „Tecla”, care fabrică perle artificiale, a făcut același lucru.

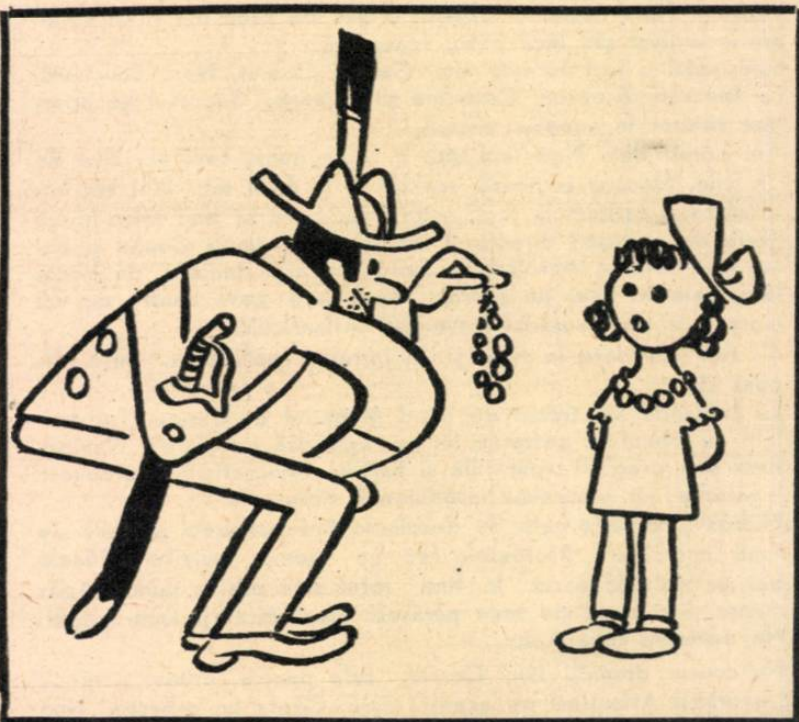
Intr'un moment de zăpăceală, o doamnă din comitet vându un șirag de perle scumpe cu șase lire. Cumpărătoarea știa că perlele sunt artificiale, darui șiragul unei servitoare, care la rândul ei îl dăruie unei nepoțele din Verona. După multe cercetări, perlele fură găsite. Dar fetița nu vru să scoată șiragul dela gât. Abia când i se oferii în schimb, un colan cu mărgelile roșii, ea se lăsă convinsă. Doamna cu greșala, plecă de la Verona spre Roma. În tren, povesti norocul său și arăta mereu șiragul de perle. Când ajunse la Roma, ea observă că a pierdut perlele. De astă dată definitiv, pentru că îi fuseseră furate pe drum...

STOCKHOLM

Polițistul Axel Larsson, cu postul în Kungsgatan, a avut în ziua de 5 Martie un vis urât. I se păru că în mijlocul străzii, un om trece călare pe o cămilă. El închise ochii spre a se convinge dacă e vis sau realitate. Deodată un hohot de râs răsună la urechile sale: într'adevăr, un domn în smocking și în cască colonială era călare pe o cămilă, în mijlocul mașinilor și trăsurilor. Mașinele se opriră, pietonii se adunară, fiecare vroia să vadă pe nebunul, care trona pe cămilă.

Polițistul Larsson se apropia de „corabia pustului” și ceru stăpânului să descalece. Călărețul coboră, se legitimă. Era unul din sportșmanii cunoscuți ai Suediei. El răsă cu poftă, pentru că era fericitul câștigător al unui pariu. Polițistul duse cămila la poliție.

dispăru”. El se așeză pe patul unui copil își ridică cilindrul și...pe cap ședea iepurașul. Puse cilindrul pe cap și iepurașul dispăru. Trucul reuși de trei ori.—Cei trei copii erau plini de bucurie. La patul unui alt copil, iepurașul dispăru, spre marea uimire a

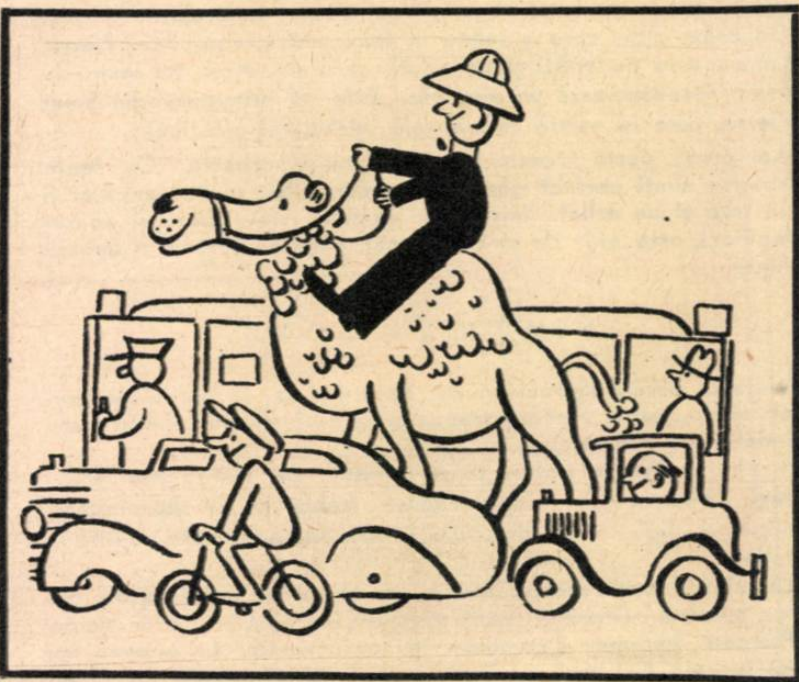

Sportsmanul căpătă o amendă; proprietarul cercului primi plata pentru cămilă, sportsmanul primi pentru pariu 3000 coroane iar polițistul fu fotografiat împreună cu cămila.

scamatorului. Iepurașul plăcu atât de mult copilășului, încât îl șterpelise.

BATAVIA

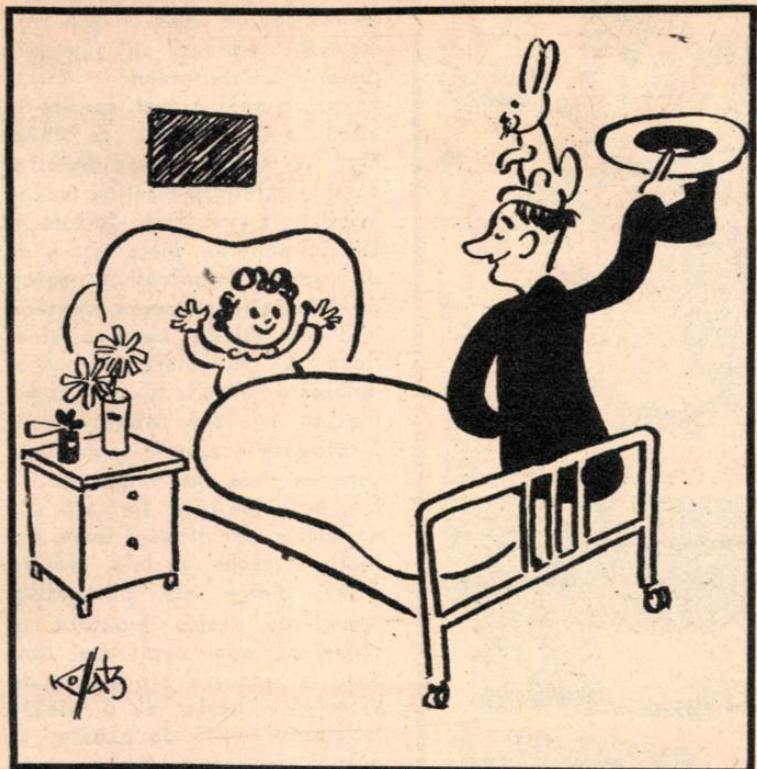
Toți aviatorii știu, că „Lacul Timor” de lângă Insulele Sundai

BURGOS

Intr'un spital de copii a fost adus, într'o Duminică, un scamator, care fu primit cu mare alaiu de mici pacienți. La sfârșitul reprezentației, scamatorul arătă copiilor numărul cu „iepurășul

e foarte periculos. Linia aeriană olandeză spre Batavia trece peste această mare, care e plină de rechini. O amerizare acolo înseamnă să fii sfâșiat de rechini. Dar mare fu mirarea aviatorilor, când văzură în luna Aprilie, rechinii plutind la suprafața

mării. Toți peștii, cari deobicei sunt albi și cenușii, erau de astă dată, albaștri. Un aviator american și constată, că marea devenise un cazan. Un vulcan

NEW-YORK

William Morris, agentul teatral din New-York, a oferit părinților celor cinci fete gemene din

cele cinci fete în vârstă de patru ani, dansatoare. Angajamentul trebuie pus în aplicare când fetele gemene vor împlini 16 ani, adică peste 12 ani. Dar s'a ivit o problemă complicată. Statele Unite au contribuit foarte mult la creșterea și la educarea acestor copii. Cu aceasta, statul a căpătat un oarecare drept la ocrotirea și alegerea carierei gemenilor. Și de aceea autoritățile chibzuiesc, acum, dacă oferta agentului poate sau nu fi primită.

Pe când în Europa o asemenea ofertă ar fi fost respinsă, în țara tuturor posibilităților, lucrul acesta nu e sigur. Pentru că acolo, cariera de dansatoare e mai rentabilă decât aceea de dactilografă și e un prilej mai sigur să-și găsească un soț. Astfel, vom avea prilejul să vedem cei cinci copii patenți ai Statelor Unite, petrecându-și tinerețea pe scenă.

D-l avocat IOAN HAMZEA

președintele Oficiului de Turism Tușnad, este și președintele cooperativei balneare Tușnad.

În această dublă calitate a reușit să adune prin subscripție dela proprietarii de vile, suma de 3.000.000 lei pentru ridicarea unui nou stabiliment de băi cu acid carbonic, și cu un nou Cazinou.

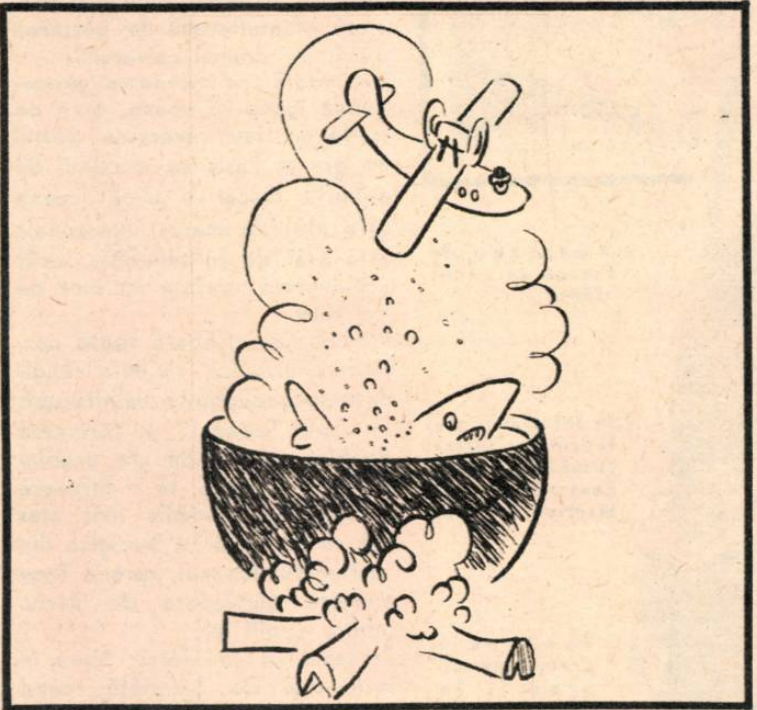
O lectură pasionantă:

„Romanele Captivante”

În fiecare săptămână un nou roman

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelența revistă

Radio-Adeverul

submarin încălzise apa atât de tare, încât rechinii fură gătiți ca în cratiță.

Canada un turneu prin Statele Unite. Oferind o sumă enormă, el a obținut să poată forma din

O tânără domnișoară despre
Chlorodont

— „Vă înșelați dacă credeți că am avut întotdeauna dinți atât de frumoși. Mai înainte, ei aveau o culoare cenușie din cauza stralului de impurități depus. Aceasta mă necăjea mult. De când m'am obișnuit, să-mi spăl dinții — de două ori pe zi — cu „CHLORODONT”, dinții mei sunt de o albeață minunată și întotdeauna strălucitori. Acum, în toate zilele când mă privesc în oglindă, mă bucur. Da, pot râde, eu întrebunțez pasta de dinți Chlorodont!”

CHLORODONT

Ținuta modernă
cere pieptănătură
impecabilă

GOMINA
argentine

• DĂ PĂRULUI LUCIU FĂRĂ SĂ CONTINĂ SUBSTANȚE GRASE •

CITIȚI REVISTA

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

PROCESIUNI RELIGIOASE LA

Manilla

Un popor care duce devotamentul religios până la fanatism

CELE trei secole de dominațiune spaniolă asupra insulelor Filipine au fost suficiente pentru a transforma pe băștinași în buni creștini și mai ales fii devotați ai bisericii catolice. Spiritul religios al locuitorilor este atât de dezvoltat, încât ia adesea forma unui fanatism, care dă de lucru chiar și autorităților.

Manilla este un oraș vechiu, cu străzi strâmte, dealungul cărora se înalță pereții albi imaculați ai nenumăratelor mănăstiri și biserici catolice. Aproape că nu există stradă unde, dacă nu există o biserică, să fie măcar o capelă, unde trecătorul să poată intra pentru câteva clipe, spre a se reculege.

Procesiunile religioase sunt atât de frecvente, încât aproape că nu există zi în care să nu întâlnești pe străzi cortegii purtând pe umeri icoane sfinte și cântând cântece religioase.

Faimoasă este mai ales icoana-statuară a lui Iisus Christos cel negru. Este o icoană foarte veche, care a fost adusă cu trei sute de ani mai înainte din Mexico în insulele Filipine. Ea-L reprezintă pe Mântuitor cu chip întunecat, de unde i

2. Vânzarea de icoane de ceață sfântă.

3. În interiorul catedralei se colectează bani pentru construirea unei biserici mărețe.

4. Femeile vin la procesiune cu pruncii în brațe, pentru ca să albe parte de viață fericită și lipsită de păcate.

torului. Zeci de mii de oameni se perindă în acea zi prin fața icoanei, sărutând cu smerenie piciorul Mântuitorului.

Faima icoanei a fost sporită în ultimii ani de faptul, că izbucnind un incendiu care a devastat complet interiorul bisericii, icoana însăși nu a avut nimic de suferit. De Joi noaptea, piața este plină de oameni, îmbrăcați cu pantofi de fabricație japoneză, purtând însă ochelari de bumbac american. La butoniera bărbaților înflorește nelipsita garoafă roșie. Fiecare așteaptă răbdător zorii și totodată începerea procesiunii, care va dura ziua întreagă.

E o lume pestriță formată din agricultori, funcționari, femei din toate clasele sociale, foarte multe dintre ele purtându-și pruncii pe brațe, deoarece se spune că acei copii cari sunt duși la această procesiune de Vineri au parte de o viață fericită și lipsită de păcate.

Alături de oameni mai cu stare vezi pe conducătorii de *carromatas*, o formă mai evoluată a cărucioarelor chineze și simplii lucrători agricoli. Dealtfel aceștia formează mulțimea cea mai ferventă a procesiunilor și este impresionantă credința lor, că purtând pe umeri icoana sfântă, ajută Mântuitorului la purtarea crucii pe drumul calvarului.

De îndată ce pornește procesiunea încep și scene, care de multe ori iau caracterul destul de grave. Pasiunea multimei de a purta măcar o clipă icoana este atât de mare, înghesuiala este atât de formidabilă, încât accidente mortale nu sunt de loc rare.

Procesiunea străbate toate cartierele orașului, slujbele religioase succedându-se neîntrerupt. În jurul icoanei se formează deobicei o gardă de credincioși cari caută să o ferească de mulțime. Femeile mai ales vor să ia măcar o bucată din vestmântul icoanei, spre a face amulete purtătoare de noroc pentru copiii lor.

Procesiunea ia sfârșit abea în zorii zilei de Sâmbătă, când icoana este readusă cu toate onorurile în catedrală, de unde nu va ieși decât în Vinerea următoare.

1. Catedrala din Quiapo, unde este adăpostită icoana făcătoare de minuni a Cristului Negru.

5. Procesiunea începe cu defilarea cercetașilor filipinezi, cari au în fruntea lor o fanfară de tineri. E una dintre cele mai interesante părți ale procesiunii.

se trage și numele de Iisus Negru, din Quiapo.

Quiapo este cartierul central din Manilla. Aci se află cea mai mare catedrală catolică și este locul de pelerinaj al celor din insule, deoarece icoana Mântuitorului este făcătoare de minuni. Catedrala a fost construită în secolul al XV-lea și se mai află și astăzi în bună stare.

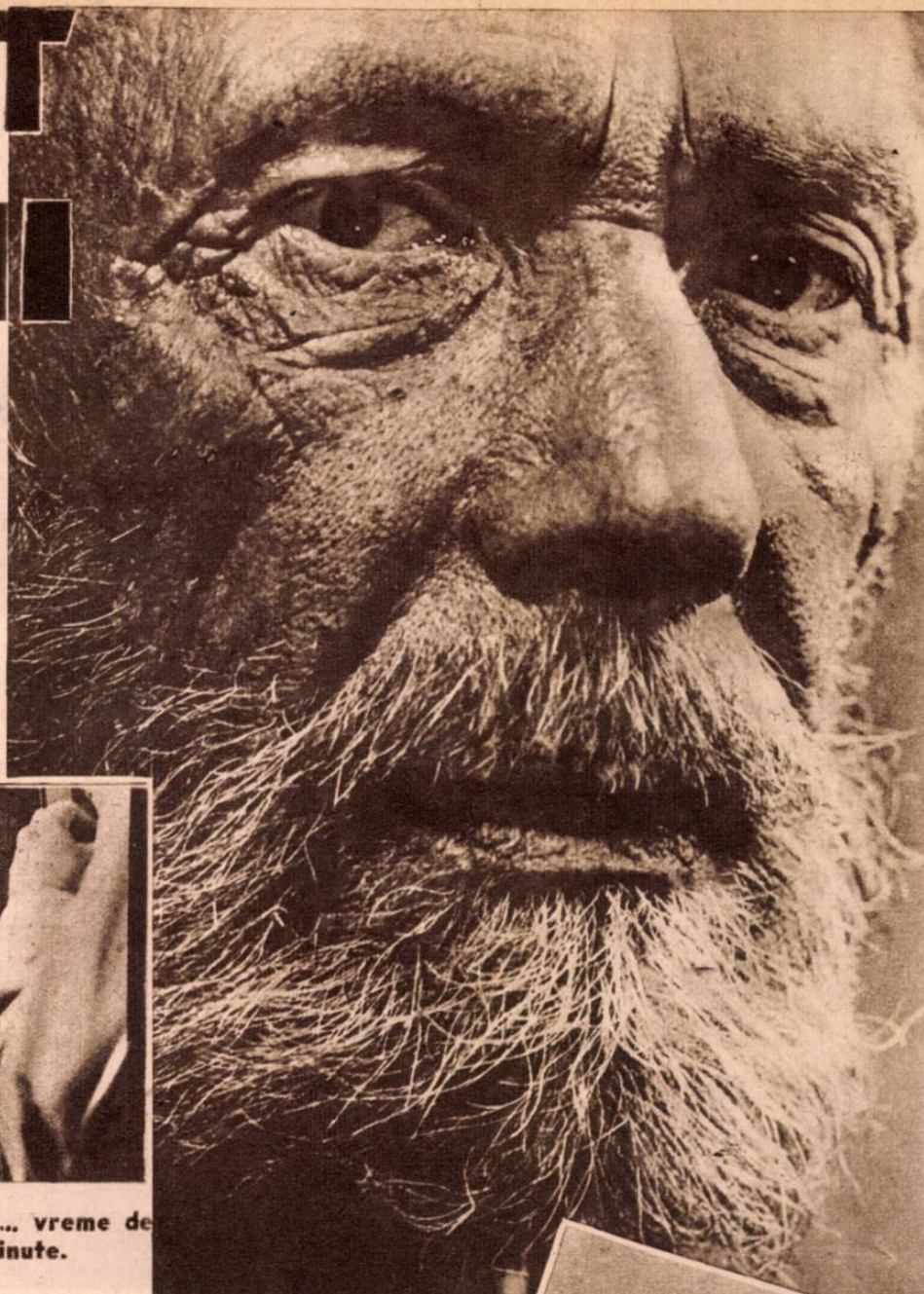
În fiecare Vineri, piața destul de mare din fața catedralei se umple de credincioși. De fapt aceștia vin încă din timpul nopții de Joi spre Vineri, pentru ca nu cumva să nu ia parte la procesiunea săptămânală, când se scoate din biserică statuia Mântui-

ACEST BĂRBAT are 80 ANI

IATĂ CUM ȘI-A
PETRECUT
VIAȚA...

A MATORII de statistici nu se odihnesc nici o clipă. După ce-au calculat tot ce-a fost de calculat, s'au apucat să amănunțească viața unui bărbat de 80 de ani, ca să vadă din ce-a fost compusă: în fiecare zi, câte un minut, o secundă sau chiar mai puțin, a fost con-

A dormit... vreme de 27 de ani.

A muncit... vreme de 21 de ani și 3 luni.

Și-a legat cravata... vreme de 444 de ore și 6 minute.

S'a spălat... 54 de zile, 20 de ore și 7 minute.

A mâncat... vreme de 6 ani, 100 zile, 2 ore și 26 minute.

A râs... vreme de o zi, o oră și trei minute.

A căscat... vreme de 4 zile, 2 ore și 26 minute.

S'a bărbierit... vreme de 7 luni, 18 zile, 2 ore și 35 minute. I-au mai rămas încă 25 de ani 354 zile, 38 minute, pentru tot restul.

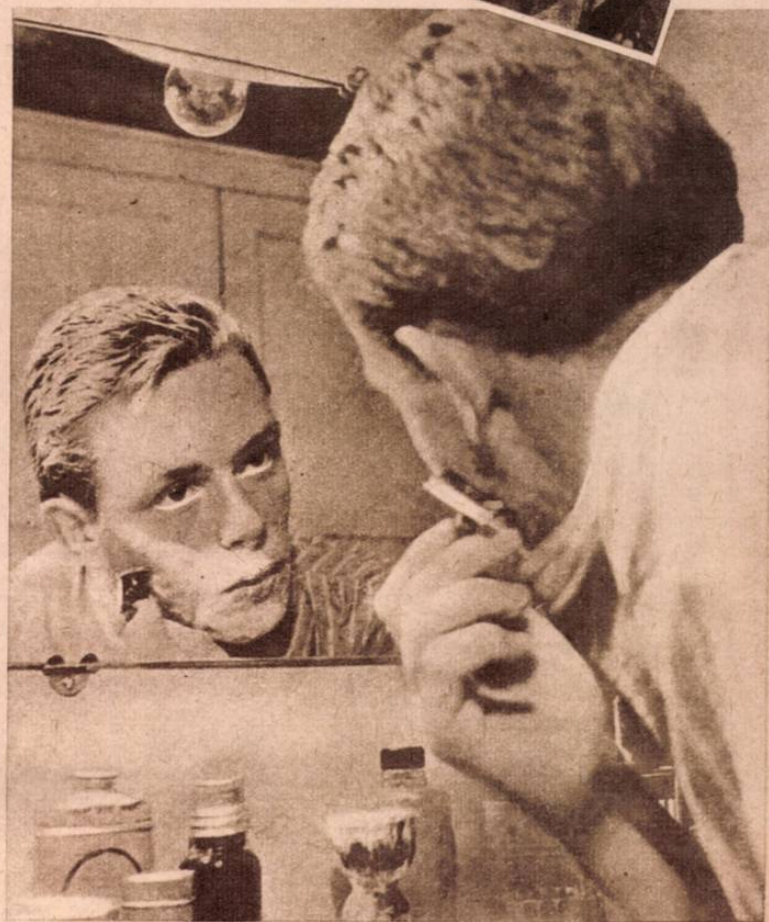
A citit reviste... vreme de 3137 ore și 36 minute.

Și-a aprins țigara... vreme de 307 ore, 16 minute.

S'a spălat pe dinți... vreme de 48 de zile, 17 ore și 3 minute.

acrată gesturilor familiare, cum ar fi aprinsul unei țigări, căscatul sau înnodatul cravatei.

ă vedem cine va face statistica timpului pierdut cu facerea statisticelor.

OPERA FILANTROPICA A UNUI NOBIL BINEFĂCĂTOR

Spitalul din bulevardul Mărăști, prima mare realizare înfăptuită din averea lui Jacques M. Elias, răspândită în Austria, Jugoslavia, Bulgaria, Germania, Franța, Belgia, Anglia, America și Pretoria (Africa).

Intrarea în curte și fațada spitalului „Fondat de familia Menachem H. Elias”.

NE-A căzut deunăzi în mână o dare de seamă despre administrația din anii 1923 — 1928 a „Fundațiunii Familiei Menachem M. Elias” aflată sub auspiciile Academiei Române, instituită prin testament legătura universală a marii averi lăsată de bancherul Jaques M. Elias. E vorba de o broșură de 116 pagini, care cuprinde o lectură dintre cele mai palpitante.

BOGAȚII RĂSPÂNDITE ÎN LUME

Așa aflăm că în str. Corăbiei No. 1 (astăzi str. Cle-

*Scris datat și semnat de mine la București astăzi 20 Iunie 1944
Jacques M. Elias
profesor de medicină în
Pretoria, Transvaal A.S.*

menceau) a trăit Jacques M. Elias, bancher evreu al cărui tată a fost și el bancher la București și Viena. Acest om, deși mare bancher, era foarte puțin cunoscut.

Avea o avere care, după moartea lui, a fost găsită, urmărită și adusă în țară (vorbim de averea lichidă: bani, acțiuni, etc.) din Austria, Jugoslavia, Bulgaria, Germania, Franța, Belgia, Anglia și America. Ba, în 1928, Academia Română mai urmărea transferarea unor efecte ale lui Elias aflate în... Pretoria (Africa), precum și încasarea cupoanelor perimate ale unor efecte din Grecia, Italia și Turcia!

AVEREA DIN ȚARĂ

În România, Jacques M. Elias avea o avere mobilă și imobilă evaluată, la decesul lui, la aproape 150 milioane. Avera imobilă se compunea din:

Domeniul Săscut — Berești, teren arabil și păduri în suprafață totală de 1.302 hectare. Moșia Dârvari, teren arabil 348 hectare. Moșia Balotești, teren arabil și păduri în suprafață de 1795 hectare. Hotelul „Continental” din București. Hotelul „Patria” din București. Casa și mobilierul din str. Corăbiei, 1 Casa și mobilierul din str. Carol 35. Prăvăliile din str. Lipscani 82 și 84. Casa din str. Banu Mărăcine, 5. Mobilierul hotelurilor „Continental” și „Patria”. Terenurile Burillianu șos Kisselef.

Jacques M. Elias și fraza cu care și-a încheiat testamentul.

D. profesor D. Danielopolu, medic primar — director al spitalului.

Terasa spitalului dau spre grădini frumoase tăiate de alei cu plop și brăzdate cu planșii de flori.

Între orele 8 — 11, se dau consultații de chirurgie, iar între 10¹/₂ și 12¹/₂, pentru boli interne. Bolnavii își așteaptă rândul.

